

Thư Ký Hợp Ý Của Tổng Giám Đốc

Contents

Thư Ký Hợp Ý Của Tổng Giám Đốc	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	17
4. Chương 4	22
5. Chương 5	30
6. Chương 6	37
7. Chương 7	43
8. Chương 8	45
9. Chương 9	50
10. Chương 10	58
11. Chương 11	66

Thư Ký Hợp Ý Của Tổng Giám Đốc

Giới thiệu

Anh xông vào rừng ‘tiểu bạch thỏ’, không phải vì không biết chết là gì, mà chỉ là vì khát vọng được l

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thu-ky-hop-y-cua-tong-giam-doc>

1. Chương 1

Sáng sớm tinh mơ, bầu trời vẫn còn lất phất vài giọt mưa nhỏ, nhưng vẫn chưa thể làm tan đi cái không khí nóng nực của thời tiết tháng sáu. Tại nơi sầm uất nhất của khu thành thị, những tòa nhà cao tầng dần nhộn nhịp hẳn lên. Những vì tinh anh tay nâng văn kiện, tay cầm cà phê sải những bước chân dài trên con đường cái. Lại bắt đầu một ngày làm việc đầy bận rộn.

Thứ hai là ngày đầu tuần và cũng chính là cái ngày mà không ai ưu thích, bởi vì nó là tượng cho sự kết

thức của ngày nghỉ, nhưng mọi thứ đều sẽ có ngoại lệ, tất cả mọi nhân viên trong công ty Dương Khải tại tầng mười bảy đều đang hân hoan hơn hởi, thậm chí còn đặt biệt trang trí lại một lần cả tầng lầu này, đem những chiếc bong bóng và những vật trang trí xinh xinh treo lên khắp mọi nơi, khiến cho những người lên tầng lầu này lấy tài liệu phải lầm tưởng rằng mình đã lỡ không cẩn thận bước vào một bữa tiệc Giáng Sinh mất rồi!

Không chỉ như thế, tất cả mọi nhân viên nữ ở đây còn vận những bộ lễ phục đầy màu sắc, trang điểm thật xinh đẹp, những anh trợ lý nam cũng mặc bộ lễ phục cắt may tinh tế, trông rất chừng chặc và tao nhã.

“Giai Giai, các cô rốt cuộc đang làm cái gì thế, ăn mừng ngày Quốc tế Thiếu Nhi à?” Chàng trai phụ trách việc vật của tầng mười sáu lo tranh thủ ngắm nhìn người đẹp mà xem bị ngôi sao chưa được cột chắc nện trúng, làm ơn, cho dù là ăn mừng ngày Quốc tế Thiếu Nhi thì cũng đâu cần phải long trọng như vậy chứ?

“Quốc tế Thiếu Nhi đã qua lâu rồi ok? Hôm nay là một ngày rất quan trọng đấy.” Cô gái tên Giai Giai cố ý làm một cái mặt quỷ rồi đem cây thang đến cột lại cái ngôi sao vừa rút lúc nãy, rồi lại dặn dò mọi người kiểm tra kỹ lại xem những vật treo trang trí đã cột chắc chưa.

“Nói đại đi, còn vòng vo giấu diếm gì nữa, nếu không lần sau không xếp hàng để mà mua bánh ngọt giúp chị nữa.” Trợn con mắt to hết cỡ rồi mà vẫn không thể nhìn được ‘hàng’ dưới cái váy nhỏ kia, cậu con trai chịu trách nhiệm chạy vật này chỉ đành lưu luyến thu ánh nhìn lại.

“Được rồi được rồi, thiệt tình á, nhỏ nhen quá là không được con gái người ta thích đâu á nha.” Giai Giai không nặng không nhẹ vỗ vỗ lưng cậu con trai đó, “Hôm nay là sinh nhật của Tổng giám đốc.”

“Sinh nhật của Tổng giám đốc không phải chỉ vừa ăn mừng rồi sao?”

“Ngốc, hôm nay là sinh nhật lịch Ta.” Giai Giai lắc đầu: “Cậu đến công ty cũng hơn một năm rồi mà còn không biết sao? Tầng mười bảy tụi của tụi chị sẽ ăn mừng sinh nhật lịch Ta riêng cho Tổng giám đốc.”

“Qua, các chị biết ăn chơi thật đấy, có thể cho em ăn ké một phần không?”

“Làm gì có của? Chỉ có những người ở tầng mười bảy được tham gia thôi.” Giai Giai lắc lắc tay ngỏ ý kêu cậu ấy nhanh đi làm việc đi: “Cậu mau đi làm việc đi, Tổng giám đốc sắp đến rồi.”

“Haizzz, thật không công bằng mà.” Cậu con trai phụ trách việc vật tuy oán giận nhưng cũng chẳng dám nén lại, chỉ đành lưu luyến rời khỏi.

Lúc mới vào công ty thì cũng đã nghe nói tầng mười bảy có rất nhiều quyền lợi đặc biệt, thật hâm mộ quá đi mà, tầng này còn nhiều trai xinh gái đẹp nữa chứ, chỉ nhìn thôi cũng đủ đã con mắt.

Công ty Dương Khải là một công ty con của tập đoàn Mạnh thị, và Tổng giám đốc Mạnh Dục Thành chính là con trai cả của tổng giám đốc tập đoàn Mạnh thị, công ty Dương Khải lấy ngành đầu tư tài chính và địa sản làm chủ yếu để trở thành công ty con có nguồn thu nhập cao nhất tập đoàn Mạnh thị, và đồng thời công ty còn thay tập đoàn quản lý nhãn hiệu vải dệt cao cấp, Gia Vận.

Nghe nói đây là cửa hội môn của mẹ Mạnh Dục Thành, vốn đã sắp phá sản, nhưng khi Mạnh Dục Thành hoàn thành việc học tại nước ngoài về nước lại chủ động xin được dọn dẹp cục diện rối rắm của Gia Vận.

Lúc đó không chỉ đối thủ của họ mang ý vị xem kịch hay, mà ngay cả tổng bộ của Mạnh thị cũng có không ít người ngồi xem anh làm trò hề, nhưng ai ngờ anh chỉ vừa tiếp Gia Vận có mấy năm mà đã khiến nó khởi tử hồi sinh, lợi nhuận tăng theo từng năm, khiến tất cả mọi người phải rớt mắt kiếng, và cũng nhờ vào thành tích tuyệt vời mà anh tạo ra từ Gia Vận mới khiến anh trở thành một vị Tổng giám đốc chỉ mới ba mươi mốt tuổi của Dương Khải.

Sắp chín giờ rồi, tất cả mọi người đều đã làm xong việc trang trí cuối cùng, cùng nhau tụ tập, xếp hàng ngay ngắn theo thứ tự kinh nghiệm làm việc trong công ty tại hai bên chiếc thang máy chuyên dụng của Tổng giám đốc, chỉ tiếc rằng, sau khi xếp hàng theo kiểu này thì những người đứng gần thang máy nhất lại toàn là trợ lý nam!

Mạnh Dục Thành là một người cực kỳ đúng giờ, trong ấn tượng sâu thẳm của mọi người thì anh chưa bao giờ trễ một phút nào hết, nên lúc thang máy đúng chín giờ dừng tại lầu mười bảy, thì tất cả mọi người đều cùng nhau cúi người, đồng thanh nói: “Chúc Tổng giám đốc sinh nhật vui vẻ.” Nhưng đợi hết mấy chục giây cũng không nghe thấy giọng nói trầm ổn đặc biệt của Mạnh Dục Thành, mà đổi lại là một giọng nữ có vẻ nhút nhát: “Cái... cái kia.... cho hỏi đây là tầng mười đúng không?” Thẩm Nhã Hinh đã từng tưởng tượng hơn ngàn tình cảnh của cái tầng mười bảy là như thế nào, chỉ duy nhất cảnh tượng này là cô vẫn chưa nghĩ đến, nhưng cho dù cô có khờ cỗi nào đi nữa thì cô cũng biết mình đã gây ra một hiểu lầm lớn, bởi vì tất cả mọi người ở đây đều trưng ra một khuôn mặt mang ý ‘Cô lòi từ đâu ra vậy?’

“Tôi là thư ký mới đến, đây là hồ sơ cá nhân của tôi...” Thẩm Nhã Hinh lúng túng tay chân móc túi hồ sơ cá nhân của mình ra, đưa ột người đàn ông trông có vẻ lớn tuổi, dày dặn kinh nghiệm nhất.

“Thư ký? Tôi đâu có nhận được thông báo là sẽ người mới chuyển đến đâu.” Cô vừa vặn như chó ngáp phải ruồi mà đem hồ sơ cá nhân của mình đưa cho Thư ký trưởng Tống Kiến Đông, ông nghi hoặc đẩy đẩy gọng kính, nhìn ba con chữ nhỏ nhỏ xinh xinh trên bìa hồ sơ, Thẩm Nhã Hinh, tiện thể hỏi: “Thẩm tiểu thư được chuyển đến từ phòng nào thế?” Chưa kịp đợi cô trả lời thì mọi người đã nghe thấy một giọng nói không được vui vẻ cho lắm vang lên: “Thẩm Nhã Hinh đến phòng làm việc của tôi, những người khác ai làm việc nấy đi.” Mạnh Dục Thành trừng mắt nhìn người phụ nữ nhỏ xinh đang đứng trước bàn làm việc của anh, không nói tiếng nào, anh đang cố gắng đem lửa giận trong lòng áp chế xuống, thật là gặp quỷ mà, ông bố rảnh rỗi không việc gì làm của anh lại bắt đầu chơi lại trò cũ nữa à?

Từ lúc anh vừa về nước, người cứ mong mỏi được bé cháu như Mạnh lão gia cứ lấy đủ mọi lý do mà xếp ‘Thư ký’ cho anh, cái thời kỳ cao điểm nhất là lúc ông một tuần đổi đến ba bốn cô thư ký cho anh, cho đến khi anh nổi trận lôi đình, đuổi hết các cô thư ký mà Mạnh lão gia đưa đến thì anh mới được trải qua hai năm an nhàn này.

Từ lúc anh vừa về nước, người cứ mong mỏi được bé cháu như Mạnh lão gia cứ lấy đủ mọi lý do mà xếp ‘Thư ký’ cho anh, cái thời kỳ cao điểm nhất là lúc ông một tuần đổi đến ba bốn cô thư ký cho anh, cho đến khi anh nổi trận lôi đình, đuổi hết các cô thư ký mà Mạnh lão gia đưa đến thì anh mới được trải qua hai năm an nhàn này.

Mạnh Dục Thành cứ tưởng ba mình sẽ cứ vậy mà buông tha cho anh, không can thiệp vào vấn đề riêng tư của anh nữa, nhưng ai dè anh đã lầm, nhờ vào sự nhầm lẫn của người sắp nghỉ hưu và tính cố chấp của người trong gia đình họ Mạnh, vào sáng sớm trước khi bắt đầu giờ làm việc, ba anh gọi điện thoại cho anh, ân cần hỏi thăm anh về vấn đề tình cảm cá nhân gần đây của anh, anh đã cảnh giác mà từ chối những buổi xem mắt có thể sẽ xảy ra, nhưng lại quên mất ông vẫn còn chiêu này!

Trước khi cúp máy, cha anh nói sẽ có một cô thư ký tên Thẩm Nhã Hinh đến trình diện với anh, cô ấy là con gái của bạn mẹ anh, kêu anh chú ý chăm sóc cho cô, nói xong chưa đợi anh phản kháng thì đã nhanh chóng cúp máy, khiến anh tức đến không biết nên làm gì cho phải, cho đến khi anh thấy cô thân nhiên đón thang máy chuyên dụng của anh đến tầng mười bảy.

Rất tốt, nếu không phải vì cô quá to gan, quá nhạy bén, thì cô cũng sẽ không thể kiếm được chiếc thang máy nằm tuốt trong sâu thẳm con hành lang dài ngoằn, thì là do có người đã lên nói cho cô biết vị trí của thang máy, về việc người đó là ai, thì không cần phải nói cũng biết đó là cha yêu dấu của anh rồi.

Anh nên xử lý người phụ nữ này thế nào đây? Mạnh Dục Thành hí đôi mắt dài hẹp lại mà đánh giá Thẩm Nhã Hinh, bộ đồ màu hồng trên người cô vừa nhìn đã biết là hàng rẻ tiền trong tiệm quần áo bình ổn thị trường, mặc trên người cô nhìn chẳng hợp tí nào, mặt cô nhìn quá non, cái mũi nhỏ nhỏ cùng cặp môi xinh xinh hồng hào, nhìn thế nào cũng chỉ giống một cô bé mười mấy tuổi.

Tất cả các cô gái trong tòa nhà này đều bôi một lớp phấn trang điểm tinh tế trên mặt, nhưng làn da trắng nõn hồng hào cũng cô lại không hề có một lớp son phấn nào cả, đôi mắt hạnh to tròn cùng với cặp lông mi dài đều do trời sinh, cô không ngừng đem tóc vén lên sau lỗ tai, cứ như đang cảm thấy phiền phức với mấy cọng tóc vướng víu đó, ánh mắt sắc bén của anh còn thấy được một bên đầu cô ẩn ẩn hiện vài cọng tóc màu hồng ánh bạc, có lẽ là cô đã mọc lại một lọn tóc trên đầu, nhưng lại sợ anh phát hiện cô làm không đúng với quy định của công ty đây.

Phát hiện ngoài ý muốn này khiến lửa giận trong lòng Mạnh Dục Thành giảm đi phần nào, cô gái nhỏ này

có vẻ không hề giống những người phụ nữ trước, trên dưới khắp người đều không hề có vẻ của một ‘con dâu chuẩn’ hay ‘mỹ nữ làm ấm giường’ nào cả, nghĩ đến lời của cha anh nói cô là con gái của mẹ anh, chẳng lẽ lần này không phải là bày trò chơi của cha anh sao?

Thẩm Nhã Hinh bị anh nhìn chăm chăm như vậy khiến cô có cảm giác như ngồi trên đồng đinh, à không, phải nói là đứng trên đồng đinh mới đúng, người đàn ông hoàn mỹ được cả công ty công nhận này lúc này lại ngay cả chữ ‘ngồi’ cũng lời mở miệng thì cô làm sao mà dám tự kiếm chỗ ngồi xuống chứ, thế nên cô chỉ đành ngơ ngác mà đứng yên đó.

Trên thực tế thì từ lúc vừa bước phòng làm việc Tổng giám đốc, Mạnh Dục Thành chưa hề mở miệng nói một chữ nào, chỉ cứ vậy mà nhìn chăm chăm cô, nhìn đến nỗi cô cảm thấy nổi cả da gà, không dám nhìn lại anh, chỉ đành đem tầm mắt nhìn cố định tại một chỗ, đó chính là nơi dưới mắt anh.

Tuy cô không thích hành vi của anh, nhưng Thẩm Nhã Hinh vẫn không thể không công nhận rằng anh rất đẹp trai, nhưng lại rất khác với những chàng ngôi sao chỉ có vẻ đẹp bên ngoài, anh không chỉ ngũ quan tinh tế, ngay cả khí chất cũng cao ngất trời, anh chỉ mặc bộ Tây trang màu xám đậm đơn giản, ngồi trên chiếc ghế da, thì đã đẹp trai như trong bức tranh rồi.

Nhưng ánh mắt người đàn ông này cứ sát bén như chim ưng, Thẩm Nhã Hinh nhớ lại ánh mắt của tổng giám đốc, ánh mắt của Mạnh lão gia rất hòa ái, nhưng lại đầy cơ trí, thâm thúy của một già sáu mươi tuổi, nhưng vừa nghĩ đến nhiệm vụ mà tổng giám đốc giao cho cô, cô liền cảm thấy chột dạ.

Tổng giám đốc căn dặn qua, ngoài việc phải hoàn thành các công việc của một thư ký, cô còn phải lên đem tình hình kết giao với giới nữ hăng ngày của Tổng giám đốc ghi chép lại nộp cho Tổng giám đốc tham khảo.

Thẩm Nhã Hinh nhớ rất rõ lời nói trầm thấp của một người già lo lắng cho con trai mình, “Nhã Hing, người mà lão đầu này lo nhất cũng chỉ là thằng con trai của ta thôi.” Cô không hề do dự mà nhận ngay nhiệm vụ này, một người làm cha muốn tìm hiểu kỹ một chút về cuộc sống của con trai mình thì có gì là sai cơ chứ

Nhưng cô không hiểu tại sao Mạnh Dục Thành lại dùng ánh mắt hung dữ trừng cô, cô và anh vốn không hề quen biết, cô không thể nào đã từng đắc tội anh được chứ? Cô đang nghĩ nếu ánh mắt anh có thể đục lỗ trên người cô thì chắc cô đã thành cái rạ từ lâu rồi.

Trầm mặc cứ vậy mà kéo dài, Thẩm Nhã Hinh không ngừng khẩn cầu hy vọng nhanh có tác động nào đó từ bên ngoài xuất hiện để đánh tan cái không khí trầm lắng này, nếu mà cứ tiếp tục như vậy chắc cô sẽ chết ngạt mất.

Có lẽ là ông trời nghe được lời khẩn cầu của cô, cuối cùng cũng chịu mở lòng từ bi chìa tay giúp đỡ.

“Tổng giám đốc, phía bên Pháp đã liên lạc với chúng ta rồi!” Cùng với giọng nói đầy phấn chấn đó là một chàng thanh niên chừng hai mươi mấy tuổi xông vào phòng làm việc Tổng giám đốc, anh ta kích động đến nỗi nói năng lộn xộn, “Fax, họ viết rất nhiều, xem không hiểu!” Thẩm Nhã Hinh rất tự giác nhường vị trí trước bàn làm việc ra, tự động rút vào một góc tường của phòng làm việc.

Vẻ mặt của Mạnh Dục Thành lập tức thay đổi, không còn đáng vẻ hung hăng dữ dằn như lúc nãy nữa, mà thay vào đó là vẻ mặt trầm ổn, bình tĩnh như đáng vẻ cô thường thấy lúc anh trên tivi vậy, rõ ràng là vẫn đẹp trai chết người như vậy, Thẩm Nhã Hinh cảm thấy giờ anh như một cỗ máy làm việc vậy, tuy rằng lúc bị anh trừng mắt nhìn thì rất đáng sợ, nhưng cô vẫn là thích bộ dáng lúc trước của anh hơn.

Thích? Thẩm Nhã Hinh không khỏi âm thầm phỉ nhổ chính mình, ban ngày ban mặt mà ở đó bày ra một bộ dáng háo sắc, thật mất mặt mà.

“Đừng gấp, nói từ từ thôi, phiên dịch tiếng Pháp đâu?” Mạnh Dục Thành ra hiệu cho Thẩm Nhã Hinh kiêng một chiếc ghế đến. Thích? Thẩm Nhã Hinh không khỏi âm thầm phỉ nhổ chính mình, ban ngày ban mặt mà ở đó bày ra một bộ dáng háo sắc, thật mất mặt mà.

“Đừng gấp, nói từ từ thôi, phiên dịch tiếng Pháp đâu?” Mạnh Dục Thành ra hiệu cho Thẩm Nhã Hinh kiêng một chiếc ghế đến.

Thẩm Nhã Hinh tức đến trợn tròn mắt, thì ra anh không phải quên mời cô ngồi, mà là anh vốn dĩ đang muốn chinh đốn cô, nhưng cái gì cũng phải phân biệt nặng nhẹ, nên cô chỉ đành ngoan ngoan kéo một chiếc

ghế qua đó, thuận tiện rửa thầm Mạnh Dục Thành một ngàn lần.

“Phiên dịch tiếng Pháp xin nghỉ để rồi, giờ không liên lạc với cô ấy, tôi lại không thể tùy tiện kiếm một người bên ngoài dịch dùm....”

“Công ty không phải có chuẩn bị sẵn phần mềm phiên dịch sao, không sử dụng được à?”

“Không được, những phần mềm đó đều cần người đánh máy vô mới dịch được, cái này là bản fax, nhân viên phòng Nghiên cứu và Phát triển chúng tôi ngay cả chữ cái tiếng Pháp cũng chẳng biết nữa con, không thể gõ được.” Mạnh Dục Thành hơi trầm ngâm, bởi vì trước đó công ty rất ít lui tới hợp tác nghiệp vụ với bên Pháp, nên công ty chỉ có duy nhất một phiên dịch tiếng Pháp, khoảng thời gian trước, anh được người ta giới thiệu ột nhà thiết kế người Pháp, nhà thiết kế này rất có hứng thú với loại vải thêu mới của Gia Vận, muốn dùng loại vải này cho tác phẩm mới của ông ấy, phòng Nghiên cứu và Phát triển của công ty đã gửi mẫu qua cho ông ta, nên bản fax này có lẽ là góp ý của nhà thiết ấy.

“Để tôi liên hệ với tổng công ty, bên đó chắc sẽ có phiên dịch tiếng Pháp.” Món nợ cá nhân đó tính sau vậy, việc của công ty quan trọng hơn.

Thẩm Nhã Hình ở kế bên nghe hồi lâu, cuối cùng cô dè dặt lên tiếng: “Tổng giám đốc, có thể để tôi xem bản fax đó không?”

“Hử?” Mạnh Dục Thành có tí bất ngờ, anh nghi ngờ nhìn Thẩm Nhã Hình: “Cô biết tiếng Pháp?”

“Một chút, thời học sinh tôi rất thích Paris, nên có học một chút.”

“Thật chứ? Quá tốt rồi.” Không đợi Mạnh Dục Thành lên tiếng, chàng thanh niên đó liền hưng phấn nhét bản fax đó vào tay Thẩm Nhã Hình rồi thúc giục cô: “Làm ơn làm ơn, chỉ cần hiểu sơ sơ đại khái là được rồi.” Thẩm Nhã Hình không dám nhận, cô dùng ánh mắt dò hỏi Mạnh Dục Thành, thấy anh gật đầu mới nhận lấy bản fax đó.

“Woa, người này thật khoa trương...” Cô mới vừa nhìn liền khê hô.

“Sao?”

“Ông ấy toàn dùng chữ kiểu, loại chữ này rất khó viết, phải luyện tập rất lâu mới viết đẹp được.” Thẩm Nhã Hình giải thích, quả đúng là nhà thiết kế mà, loại chi tiết nhỏ này mà cũng chú trọng đến vậy.

“Cô mặc kệ ông ta dùng kiểu chữ gì đi, cô có thể xem hiểu không đó?”

“Ừ, có thể, bởi vì tôi cũng rất thích loại chữ kiểu này của Pháp, nhưng luyện tập hoài cũng không viết được.” Xem được vài dòng, Thẩm Nhã Hình liền cau mày, “Ông ấy dùng từ quá hoa mỹ, tôi phải mượn phần mềm phiên dịch để hỗ trợ mới được.”

“Cô qua đây, máy vi tính của tôi có cài phần mềm đó.” Mạnh Dục Thành đứng lên chỉ chỗ ngồi của mình.

“Không cần đâu, để tôi đi mượn thư ký bên ngoài là được.” Đùa à, cô vẫn còn nhớ như in ánh mắt như hung thần của anh lúc nãy đấy, trước khi cô làm rõ được ý nghĩ của Mạnh Dục Thành, vẫn là nên giữ khoảng cách an toàn thì tốt hơn.

“Qua đây!” Mạnh Dục Thành không vui lập lại lần nữa.

Chàng thanh niên đứng kế bên lúc này chỉ biết trợn mắt há mồm, anh làm việc dưới trướng Tổng giám đốc bao nhiêu năm nay, từ một chuyên viên nghiên cứu nho nhỏ cho đến lúc thăng chức lên trưởng phòng phòng Nghiên cứu và Phát triển, anh chưa bao giờ nghe thấy Tổng giám đốc lập lại cùng một câu nói hai lần, ngài ấy chỉ mang một vẻ mặt không biểu tình mà nhìn đối tượng đang nói chuyện với mình, đợi đến lúc đối phương tự suy nghĩ rõ mới thôi, mẹ ơi, đây là trời muốn đổ mưa máu hay là núi lửa sắp phun trào đây.

Thẩm Nhã Hình không biết Mạnh Dục Thành có bệnh không lập lại một câu nói đến lần thứ hai, nhưng cô ít nhiều gì cũng biết xem sắc mặt người khác, vì thế cô chỉ đành ngoan ngoãn ngồi lên chiếc ghế da, cảm giác ấm nóng làn truyền lên bắp đùi cô, lúc ý thức được đây là nhiệt độ cơ thể của anh, cô liền đỏ mặt.

Kỳ quái, rõ ràng lúc ngồi xe buýt thì cũng thường gặp phải tình trạng này mà, nhưng lúc đó cô cảm thấy rất phản cảm, thậm chí phải đứng một hồi, đợi độ ẩm của chiếc ghế tản đi rồi mới ngồi xuống, nhưng tại sao đổi thành của anh, cô lại có chút thích thích?

Cô khẽ cắn chiếc môi anh đào để hòa hoãn cảm xúc của mình, Thẩm Nhã Hình mở phần mềm phiên dịch trong máy tính lên, bắt đầu chú tâm phiên dịch bản fax đó.

Mạnh Dục Thành đứng kế bên Thẩm Nhã Hình, cúi đầu nhìn đầu ngón tay thon dài sạch sẽ của cô đang nhẹ nhàng lướt trên bàn phím màu đen, thỉnh thoảng dừng một lúc để ghi chú lên mảnh giấy trắng.

Ngón tay cô rất đẹp, chữ cũng rất ngay ngắn gọn gàng, cô viết số còn có chút nhỏ nhắn khéo léo của một thư ký kế toán nên có, chẳng lẽ lần này, cha anh quả thật là vì muốn giúp đỡ cho con gái của bạn mẹ anh? Cô quả thật chỉ đơn thuần là một thư ký?

Một nỗi thất vọng bỗng trào dâng khiến Mạnh Dục Thành khẽ sượng người, tại sao anh lại cảm thấy thất vọng chứ? Anh đang thất vọng gì chứ, trước đó anh lại đang trông chờ cái gì thế?

Mạnh Dục Thành khịt mũi khinh bỉ cảm xúc nhất thời của mình, có nói sao đi nữa thì cô bé trông nhỏ hơn anh cả mười mấy tuổi này nhìn cứ như ngọn cỏ vừa nảy mầm, anh tuyệt đối không có hứng thú với bộ dáng ngây thơ non nớt như vậy.

Nhưng hít vào mũi lại toàn là hơi thở thơm mát của cô khiến anh có chút hốt hoảng, được thôi, anh thừa nhận, có lẽ là anh đã độc thân quá lâu rồi, nên mới quá mức nhạy cảm với hormone của người khác giới như vậy, nhưng ở một góc nhỏ nào đó trong trái tim anh lại đang trách móc bản thân đang không dám đối mặt với sự thật, rõ ràng nguyên ngày làm việc đều tiếp xúc với các mỹ nữ tầng 17, sao không thấy anh nhạy cảm cảm được một lần đi?

“Xong rồi.” Thẩm Nhã Hình đem nội dung vừa dịch hoàn chỉnh viết ra giấy cho Mạnh Dục Thành liền lập tức né qua một bên bàn làm việc mà lau mồ hôi.

“Nóng đến vậy sao?” Khuôn mặt đỏ đỏ và hành động luống cuống của cô thành công lấy được lòng anh, thấy cô mồ hôi đầy mặt, Mạnh Dục Thành khẽ cau mày, đưa tay nhấn cái nút điều khiển nhiệt độ trên bàn làm việc.

“Woa...” Vị trưởng phòng trẻ tuổi lại lần nữa khẽ ngạc nhiên, không xong rồi không xong rồi, thiên hạ đại loạn rồi, tổng giám đốc thế mà lại biết thương hương tiếc ngọc? Tuy anh không nói ra nhưng trong lòng hiểu rất rõ tất cả nhân viên nữ của Phòng Nghiên cứu và Phát triển đều gọi anh là ‘tu sĩ đại nhân’ cơ đấy! “Woa...” Vị trưởng phòng trẻ tuổi lại lần nữa khẽ ngạc nhiên, không xong rồi không xong rồi, thiên hạ đại loạn rồi, tổng giám đốc thế mà lại biết thương hương tiếc ngọc? Tuy anh không nói ra nhưng trong lòng hiểu rất rõ tất cả nhân viên nữ của Phòng Nghiên cứu và Phát triển đều gọi anh là ‘tu sĩ đại nhân’ cơ đấy!

Thẩm Nhã Hình liền lập tức phủ nhận: “Không có không có, nhiệt độ rất ổn, tôi chỉ dịch ý chính thôi, còn những nội dung chi tiết khác vẫn là nên kiếm người chuyên nghiệp dịch thì hay hơn.” Cô tuyệt đối không thể thừa nhận là do anh đứng quá gần mới khiến cô cảm thấy khẩn trương!

Mạnh Dục Thành cũng không truy hỏi đến cùng, anh nhìn lướt sơ qua một lần bản dịch, gật đầu với vẻ hài lòng, nói: “Ý của nhà thiết kế này là anh ta rất thích những loại vải đó, muốn đích thân đến Đài Loan một chuyến.”

“Bản fax dài như vậy mà chỉ có nhiều đó nội dung thôi sao?” Anh chàng trưởng phòng nghi hoặc nhận lấy bản dịch, đọc một hồi nói: “Không phải chứ, tổng giám đốc, anh đem mấy lời khen ngợi chúng ta của nhà thiết kế đó đều rút đi hết trơn!”

“Ông ta đã nói muốn đích thân đến thì chúng tôi là vẫn có điểm nào đó không vừa ý, muốn nghe lời khen thực sự thì hãy đợi đến lúc kí hợp đồng thành công đi.”

“Hừ, nói chung là ông ta thế nào cũng sẽ khen thêm lần nữa à coi.” Trưởng phòng đầy tự tin mà chạy ra khỏi phòng làm việc Tổng giám đốc, để lại hai người bọn họ ở đó mà trừng mắt nhìn nhau.

Thẩm Nhã Hình cảm thấy Mạnh Dục Thành giống như đang chơi trò ai kiên nhẫn hơn ai với cô, xem thử coi rốt cục là ai sẽ không chịu đựng thêm nữa mà mở miệng phá vỡ bầu không khí này? Ít ra cô cũng đã

nhân cơ hội anh không chú ý mà kiếm cái ghế ngồi xuống, nên muốn đưa thì cứ đưa, có sao đi nữa thì cô cũng sẽ không chủ động mà đi vuốt râu hùm đâu

Mạnh Dục Thành lật xem từng trang từng trang sơ yếu lý lịch của cô, trong đó ghi rất rõ ràng từ nội dung chi tiết về kinh nghiệm làm việc của Thẩm Nhã Hinh, cô tốt nghiệp từ trường đại học danh tiếng, được đào tạo qua chuyên ngành liên quan đến công việc thư ký, vừa tốt nghiệp liền đến làm việc tại Mạnh thị, chỉ kiến tập ba tháng ở công ty con liền được chuyển thẳng đến phòng làm việc Tổng giám đốc.

Nói như thế thì cô bị điều động đến bên anh xem như là đã bị giáng chức mất rồi!, quả nhiên đúng là không phải trò quậy phá của cha anh rồi, Mạnh Dục Thành khẽ giấu đi cảm giác không vui và việc ra việc công mà dằn dò, “Đi nhuộm lại màu tóc bình thường và noi với thư ký Tổng là phân cho cô một chỗ ngồi.”

“Hả? Tóc?” Thẩm Nhã Hinh xém nữa quên mất, hôm qua cô bỗng dưng nổi hứng đi nhuộm một màu tóc hồng, vốn định hôm nay trước khi đi làm sẽ gỡ xuống, nhưng ai dè sáng nay vì dậy trễ mà xem nữa trễ giờ làm nên hấp ta hấp tấp chạy vào đây mà quên bên mất.

Thẩm Nhã Hinh ngại ngần nắm lấy cọng tóc nổi, dùng sức giựt mạnh một cái, “Á, đau quá!” Mạnh Dục Thành nhìn cô với vẻ không thể tin nổi, người phụ nữ này rốt cuộc có bình thường không vậy, cô không biết nói tóc là sẽ dính chắc với tóc mình rồi à? Giựt kiểu này sẽ giựt đứt tóc thật luôn à xem!

“Có gương không? Như vậy không lấy được.” Thẩm Nhã Hinh nước mắt lưng tròng nhìn Mạnh Dục Thành cầu cứu, không phải tại cô làm đáng, mà quả thật là rất đau, cô trước kia chỉ biết đứt tay sẽ khiến người ta xót ruột, không ngờ da đầu cũng khiến người ta đau xót không kém!

“Thật là ngốc chết đi được.” Mặt không biểu tình thấp giọng khiển trách một câu, Mạnh Dục Thành trực tiếp đi đến trước mặt cô ra lệnh: “Cúi đầu xuống.”

“Hả? À.” Thẩm Nhã Hinh ngoan ngoãn cúi đầu xuống, sau đó mới hỏi: “Làm gì thế?”

“Im miệng.” Mạnh Dục Thành lại lần nữa lạnh nhạt ra lệnh, anh có cả một công ty lớn đầy người để mà sai khiến, và nhà vệ sinh riêng trong phòng Tổng giám đốc cũng có gương, thế mà không hiểu sao anh lại đích thân giúp cô gỡ cái mái tóc rối thành một nùi thế này? Bởi vì ánh mắt ngập nước của cô trông quá tội nghiệp? Tức cười, Mạnh Dục Thành anh khi nào thì biết hai chữ ‘Đồng tình’ viết như thế nào chứ!

Mái tóc cô rất mềm mại, có màu nâu hạt dẻ tự nhiên, có lẽ là trời sinh, chạm vào có cảm giác rất mượt mà, có một mùi thơm nhẹ nhàng tươi mát, tiếc là dưới cái cách gỡ tóc không phương pháp của cô nó trở nên rối thành một đống, trông rất tức cười.

“Vẫn chưa xong sao?” Thẩm Nhã Hinh yếu ớt hỏi.

Cô nào có ngờ rằng Mạnh Dục Thành sẽ đích thân gỡ tóc rối cho cô chứ, nếu là người khác, không chừng có thể hoài nghi người ta đang có ý quấy rối tình dục, nhưng đây là Mạnh Dục Thành đấy, nghe nói anh ta ngay cả nhảy mà cũng giữ khoảng cách với người ta, còn được gọi là Liễu Hạ Huệ phiên bản hiện đại cơ à!

Nhưng tại sao anh lại đứng gần như thế? Chóp mũi của cô sắp chạm vào lồng ngực anh luôn rồi. Bỗng nhiên Thẩm Nhã Hinh có một ý nghĩ kỳ quặc, cũng may là cô không có thói quen trang điểm, nếu không nếu không bộ đồ Tây trông có vẻ rất đắt này sẽ bị lên một cái hình rất mắc cười à xem.

“Đừng có lộn xộn nữa, lỡ mà gỡ không được thì chỉ đành cắt đi đấy.”

“Đừng, cắt đi sẽ xấu lắm á!” Thẩm Nhã Hinh than khóc, tóc của cô quá mảnh, nên nhìn có vẻ rất ít tóc, nếu mà còn cắt đi nữa thì xem được nữa sao? Cô bắt đầu nghi ngờ không biết người đàn ông xấu xa này có phải luôn nắm lấy cơ hội để chinh cô, cô rốt cuộc là đắc tội anh lúc nào chứ?

“Cô cũng biết xấu và đẹp à?” Mạnh Dục Thành khinh thường nói, “Màu hạt dẻ phối với màu hồng, mà còn là màu hồng ánh bạc này nữa chứ, cô nghĩ ra được cách phối màu này cũng hay đấy chứ, cũng không sợ người tưởng cô bị bệnh bạc tóc sớm à?” Rốt cuộc là ai nói Tổng giám đốc không thích nói chuyện chứ? Người đó nhất định là đã tung lời đồn không đúng sự thật, lời châm chọc độc ác như vậy, giống như là uống phải thuốc độc vậy.

“Màu này đâu phải là màu tôi chọn đâu.” Cô bĩu môi lâu lâu nói, đều tại nhân viên ở tiệm làm tóc quá cầu thả lấy nhầm màu, cô cũng chỉ phát hiện khi soi gương, nhưng lúc đó thì tiền cũng đã trả, tóc cũng đã nhuộm,

cậu nhân viên đó cũng không ngừng nói xin lỗi, thế thì cô sao có thể không biết xấu hổ mà đòi người ta trả tiền ỉnh chứ.

Nếu Thẩm Nhã Hình tưởng rằng Mạnh Dục Thành sẽ như những người bình thường khác mà nói một hai câu an ủi thì cô sai lầm rồi, bởi vì giọng điệu của anh còn đậm ý khinh bỉ hơn hồi nãy nữa: “Ngoan ngoan móc túi trả tiền để mua cái thứ mà mình thích? Tôi thật hy vọng tất cả mọi khách hàng đều có cùng một suy nghĩ với cô đây.” Ý.... Cô phải đính chính lại, người đàn ông này còn độc hơn cả thuốc độc đấy chứ!

“Được rồi.” Mạnh Dục Thành cuối cùng cũng gỡ xong những lọn tóc rối, đem cọng tóc nối đó lấy xuống, có vài cọng tóc mảnh vẫn đang bị vướng trên mắc nối, nhưng anh tưởng là những cọng tóc bị gãy, nên cũng không để ý nhiều mà giật mạnh xuống.

“Á!!!” Thẩm Nhã Hình kêu lên thảm thiết, nước mắt lộp độp rơi, lưu lại hai vệt nước mắt trên bộ đồ Tây của anh.

Có nhằm không vậy trời, nếu trước sau gì cũng phải chịu đau, thì cô thà tự mình gỡ còn hơn, để mà khỏi phải chịu đựng cái kiểu đứng không tự nhiên tí nào đó nửa ngày trời, rồi còn phải chịu sự châm chọc của anh ta nữa chứ.

“Thật xin lỗi, có vài cọng tóc tôi không chú ý đến.” Mạnh Dục Thành mặt không biến sắc mà đưa cọng tóc nối đó cho cô, chỉ mới giật có mấy cọng tóc mà đã đau đến nước mắt lưng tròng, nếu mà để cô tự mình giật tùm lum không biết sẽ khóc thành cái bộ dạng gì đây.

“Cám ơn Tổng giám đốc.” Thẩm Nhã Hình cúi đầu cảm ơn, cô nhìn miếng da đầu nhỏ nhỏ ở chân mấy cọng tóc mà đau lòng.

Ngay cả da đầu cũng bị giật xuống mất tiêu rồi, vốn tóc mảnh đã bị lỗ rồi, một mà bị hói thì sao đây? Cô giận đến cắn răng nghiền lợi, âm thầm hạ quyết tâm phải cố gắng hoàn thành công việc mà Tổng giám đốc giao cho để mau chóng được rời khỏi cái nơi quỷ quái này nữa chứ.

“Không cần khách khí.” Bộ dáng tức giận nhưng lại không dám nói của cô thật thú vị, Mạnh Dục Thành ho nhẹ một tiếng, phát tay bảo: “Mau đi làm việc đi.”

“Vâng.” Làm việc dưới trướng người ta thì phải chịu cúi đầu im lặng thôi! Thẩm Nhã Hình thật muốn giật mấy cọng tóc từ đầu anh ta xuống cho hả giận, nhưng dù có cho cô một trăm lá gan cô cũng không dám.

Nhìn bộ dạng đi từng bước nặng nề ra ngoài của cô Mạnh Dục Thành không khỏi lắc đầu, mang đôi giày cao gót lắc qua lắc lại, không lấy được cảm giác thăng bằng thì làm ơn đừng có ở đó mà tự thử thách bản thân, cô cũng không sợ mình bị té gãy cổ à!

Anh thu hồi tầm mắt, nhưng lại bị một cọng tóc gây chú ý, nhìn cọng tóc màu hạt dẻ đó, anh dần nở nụ cười nhạt, rất hiển nhiên, lúc này cô không ngừng vuốt tóc mình không phải vì để giấu đi lọn tóc nối, bởi vì cô không hề ngờ tới, ngôn ngữ cơ thể thể hiện sự lo lắng bất an rõ ràng như thế thường mang ý giấu diếm và lừa gạt, cô ấy rốt cuộc giấu anh cái gì đây?

Cầm lý lịch của cô lên, Mạnh Dục Thành nhấn một cuộc gọi, “A lô, Diệp Nhiên? Khi nào thì cậu về Đài Loan, tôi muốn điều tra một người.”

2. Chương 2

Thẩm Nhã Hình ủ rũ ngồi ở phòng trà nước nhìn cái máy pha cà phê đang bãi công ở trước mặt.

Cô thế nào cũng biết là bản thân mình không được chào đón mà, cô là bị điều từ phía trên xuống, có đặt ở chỗ nào đi nữa thì cũng sẽ không ai thích, nói chỉ lúc lần đầu gặp mặt cô đã khiến mọi người cô gây ra một hiểu lầm lớn, khiến bữa tiệc sinh nhật mà họ chuẩn bị cả buổi trời bỏ uống cô vô ích, ngay cả cô cũng không kiếm được cái cớ để mọi người thích mình mà!

Đều tại Tổng giám đốc cả, rõ ràng biết cô rất tệ về mặt phân biệt phương hướng, lúc chỉ cho cô biết vị trí của thang máy lại không nói trái phải mà cứ chỉ bằng hướng đông hướng tây thì làm sao mà cô phân biệt được cơ chứ? Hai bên hành lang, một bên là thang máy công cộng, một bên là thang máy chuyên dụng của Tổng giám đốc, mà bên trên ngay cả cái bảng cũng không có, dù cô có đi sai thì cũng đâu có biết đâu!

Nghĩ đến thái độ xa lánh lạnh nhạt của Thư ký trưởng Tống Kiến Đông, cảm giác thất bại lại trở dậy trong lòng cô, thật ra trong mấy ngày nay, ông ấy là người duy nhất không ăn hiếp cô rồi, những người khác không phải sai khiến cô này nọ thì là ở trước mặt cô nói bóng nói gió, chỉ cây dầu mà mắng cây hòe! Còn có người hỏi thẳng cô rằng hoàn cảnh ở đây có phải là không tốt bằng bên Tống bộ không nữa chứ! Rồi còn cười giả tạo mà nói thật là uất ức cho cô rồi!

Thẩm Nhã Hình cảm thấy hình như mọi người có hiểu lầm gì đó, họ thường hay túm tụm lại bàn luận xôn xao với nhau, nhưng khi cô đi ngang qua lại lập tức thảo luận về thời tiết khí hậu, trời ạ, rốt cuộc cô nên làm gì mới có thể được mọi người tiếp nhận đây? Cô cũng không biết đến khi nào cô mới có thể hoàn thành nhiệm vụ đặc biệt mà Tổng giám đốc giao cho cô nữa, không chừng phải tốn rất nhiều thời gian đây, cô không muốn bị người ta xa lánh như vậy mãi đâu.

Thẩm Nhã Hình nhìn cái máy pha cà phê mà khóc không ra nước mắt, hôm nay vừa mới tới công ty thì cô thư ký lão làng liền kêu cô giúp mọi người pha cà phê, cô vừa đặt đồ xuống liền bay đến phòng trà nước, không ngờ vừa định xay hạt cà phê thì cái máy liền bãi công, có làm thế nào cũng không khởi động được.

“Máy pha cà phê đại nhân ơi, làm ơn ngài cho chút mặt mũi đi, đừng có ngay cả ngài cũng ăn hiếp tôi chứ?” Thẩm Nhã Hình tự lẩm nhẩm một mình, thử lấy tay đập đập cái máy pha cà phê.

Cái mà cô học là chuyên ngành thư ký chứ có phải ngành sửa chữa máy móc đâu, nhưng nếu cô cứ thế mà đi ra nói máy pha cà phê hư rồi, không thể pha được..... cô ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ, không chừng cô lại thêm cái tội làm hư máy pha cà phê nữa đấy.

Haizzz, cô thật xui xẻo mà, sao cô lại xui xẻo như thế chứ?

“Nếu cô muốn đập, thì đập tường sẽ nhanh hơn đấy.” Giọng nam đầy chế giễu từ phía sau truyền đến là cho Thẩm Nhã Hình hết cả hồn, đầu cô ‘boong’ một cái đập và máy pha cà phê.

Thẩm Nhã Hình không cần quay đầu nhìn cũng biết người đến là ai, cực hạn của sự xui xẻo chính là gặp phải anh ta đấy, mấy hôm nay cứ hễ là công việc liên quan đến Mạnh Dục Thành, bất kể là vận chuyển hay sắp xếp tư liệu, đều có thể xảy ra tình trạng không tưởng tượng nổi.

Chẳng hạn như kho lưu trữ dữ liệu bị mất điện khiến cô kẹt ở bên trong, hoặc đang ôm cơm hộp đi ngang qua anh xém nữa bị đổ, các việc ngoài ý muốn xảy ra nhiều đến nỗi cô phải nghi ngờ có phải cô đã bị trúng lời nguyền hay không, ví dụ như bây giờ, anh chỉ nói có một câu mà khiến cô bị cụng đầu, tuy là không đau, nhưng lại khiến người ta rất khó chịu.

“Chào Tổng giám đốc.” Thẩm Nhã Hình giận như không dám nói, chỉ tùy tiện gật đầu chào hỏi rồi định quay người chuông đi, cô không muốn phải ở chung một không gian với anh đâu, có ai biết được sẽ xảy ra sự cố gì chứ.

“Cô muốn pha cà phê?”

“Ừm, nhưng máy pha cà phê hư rồi, để tôi đi kiếm người sửa.”

“À, máy pha cà phê này cũng hư được hai năm rồi, nếu cô có thể sửa được thì cũng thành kỳ tích đấy.” Anh nói với vẻ như không liên quan gì đến mình vậy.

“Cái gì? Thế tại sao.....” Có gì mà lạ nữa cơ chứ, cô cũng cảm thấy kỳ kỳ rồi, bình thường mọi người đều uống trà, tự nhiên hôm nay lại kêu cô đi pha cà phê! Rõ ràng là muốn xem trò cười của cô đây mà.

“Tôi rốt cuộc làm sai cái gì rồi chứ?” Mọi uất ức mà mình phải chịu trong mấy ngày nay cuối cùng cũng bộc phát, Thẩm Nhã Hình hất mặt lên cảm giận hỏi.

“Đối với một số người, nhẫn nại chịu đựng không phải là cách giải quyết vấn đề, cô cứ chịu đựng mãi sẽ khiến ta lầm tưởng là yếu đuối.” Mạnh Dục Thành nhàn nhạt nói.

Vốn dĩ anh đến phòng trà nước chẳng phải là do trùng hợp, lúc này anh qua hành lang thì nghe vài cô thư ký đang lí nhí nói chuyện với nhau, anh đó giờ cũng chẳng bao giờ quan tâm đến mấy lời bà tám của các cô thư ký, nhưng anh lại nghe thấy tên từ miệng bọn họ thì lập tức dừng lại.

“Ê, cô ta quả thật ngoan ngoãn chạy đi pha cà phê rồi à?”

“Đúng vậy, tôi thấy cô ấy cứ đi qua đi lại mà nhìn cái máy pha cà phê, có vẻ như muốn khóc tới nơi vậy, thật là mắc cười quá đi.”

“Ha ha ha, chị cũng thật xấu tính quá đó, mà sao bỗng dưng lại nghĩ đến dùng cái máy đó để chỉnh cô ta thế?”

“Thì lúc ở phòng trà nước pha trà tự nhiên thấy cái máy đó nên chợt lóe lên cái ý tưởng này đó mà!”

“Nếu lỡ cô ta như chó ngáp phải ruồi mà kìm người sửa được cái máy đó thì sao?”

“Sợ gì, Tổng giám đốc ghét nhất là mùi cà phê, nếu cô ta mà sửa được thiết thì mới là xui xẻo kia.”

“Nói cũng đúng, ha ha ha ...”

“Được rồi được rồi, mau đi làm việc đi, lỡ mà thư ký Tổng thấy là lại bị mắng nữa!”

Chỉ vài câu nói ngắn ngủi cũng đủ để Mạnh Dục Thành đoán được đầu đuôi sự việc, bởi vì anh không thích mùi cà phê, nên sau khi máy pha cà phê ở phòng trà nước bị hư cũng chẳng ai dám đề nghị kêu người tới sửa, cứ để đó làm kiếng mà thôi, chuyện tất cả mọi người ai cũng biết, chỉ duy nhất cô gái Thẩm Nhã Hình vừa đến là không biết, cô nhất định là không dám nhờ những đồng nghiệp không được thân thiện đó giúp đỡ nên mới ở đây sốt ruột một mình.

Những thư ký và trợ lý bây giờ đa số là nhân viên lão làng, đều là những người đã từng bị những cô ‘thư ký’ mà Tổng giám đốc đưa đến làm phiền đến không thể chịu đựng nổi, nên Mạnh Dục Thành có thể hiểu được sự phản cảm và bài xích Thẩm Nhã Hình của mọi người, suy nghĩ ban đầu của anh cũng thế thôi!

Nhưng sau vài ngày quan sát thì thấy Thẩm Nhã Hình luôn âm thầm chịu đựng mọi sự làm khó của mọi người, lúc nào cũng nhanh nhẹn lanh lợi mà hoàn thành tốt công việc được giao, ngay cả những việc xảy ra ngoài ý muốn đó đa phần đều không phải lỗi của cô, những cái khác tạm thời không nói đến, sự việc mất điện ở phòng lưu trữ dữ liệu anh đã cho người đi điều tra xem xét, vấn đề là do cầu dao điện đã quá cũ, chỉ đơn thuần do sự sơ suất trong công việc kiểm tra an toàn mà thôi.

Anh trước giờ đều không nhúng tay vào giải quyết những mâu thuẫn nhỏ của nhân viên mình, ở đâu cũng có phép tắc riêng của cơ, chốn công sở cũng vậy, nếu ngay cả áp lực nho nhỏ về mối quan hệ đồng nghiệp mà cũng không xử lý được tốt thì làm sao có thể ở lại tầng lầu có trách nhiệm lớn nhất trong công ty?

Sự kiên trì thường ngày của Mạnh Dục Thành đều bị cô gái đang ‘cô đơn’ ngồi một mình trong phòng trà nước làm cho tan rã, thôi, về việc công thì cô ấy vốn không đáng bị đối xử như thế, còn về tư... Văn Diệp Nhiên đã đưa tin tất đầu tiên về cho anh, cô quả thật là con gái của bạn thân mẹ anh, anh vẫn là nên quan tâm chăm sóc cho cô một chút. Sự kiên trì thường ngày của Mạnh Dục Thành đều bị cô gái đang ‘cô đơn’ ngồi một mình trong phòng trà nước làm cho tan rã, thôi, về việc công thì cô ấy vốn không đáng bị đối xử như thế, còn về tư... Văn Diệp Nhiên đã đưa tin tức đầu tiên về cho anh, cô quả thật là con gái của bạn thân mẹ anh, anh vẫn là nên quan tâm chăm sóc cho cô một chút.

Thẩm Nhã Hình bỗng cảm thấy có chút mờ mịt, anh là đang an ủi cô hay cổ vũ cô thế? Cô không tin là anh sẽ tốt bụng như vậy, quay lưng lại chùi nước mắt rồi nhỏ giọng nói: “Nếu Tổng giám đốc muốn uống cà phê thì tôi xuống lầu mua đùm anh vậy.”

Nhận ra cô không hề nghe lọt chữ nào hết khiến Mạnh Dục Thành hừ lạnh: “Không ai nói cho cô biết là tôi ghét mùi cà phê sao?”

“Hả?” Cô ngơ ngác nhìn anh, anh ghét mùi cà phê sao? Thế sao chị thư ký đó còn dặn cô phải chọn một ly thơm ngon nhất cho Tổng giám đốc...

“Nên cái máy đã hư hai năm rồi mà vẫn chưa có người đến sửa, bởi vì không ai ngốc đến mức đó.” Mạnh Dục Thành lơ đãng cảm giác kỳ lạ trong lòng, cố gắng giúp cô thấy được sự thật. d*đ*1*q*đ

Nhìn lý lịch của cô thì cũng đủ biết cô chưa từng trải qua sóng gió to lớn nào cả, vừa tốt nghiệp liền cực kỳ thuận lợi mà vào được tổng công ty làm việc, với cái tính ngơ ngác đơn thuần lại hoạt bát đáng yêu của cô, rồi lại cộng thêm quan hệ của mẹ cô nữa, nhất định là lúc ở tổng công ty cô luôn được ông cha già của anh quan tâm bảo vệ hết mình rồi.

Thẩm Nhã Hình chưa kịp xoay người lại thì nước mắt đã tuôn rơi ào ào, cô không phải là chưa từng chịu đựng sự ức hiếp của đồng nghiệp, lúc mới đến tổng công ty cũng có người luôn nói này nói nọ phía sau cô, thậm chí còn có người nghi ngờ cô là con riêng của Tổng giám đốc nữa, nhưng những ý thù địch đó đều bị cô dùng bản tính hòa đồng của mình hóa giải, nhưng lần này không hiểu tại sao giữa cô và mọi người lại có một khoảng cách quá lớn, cô có cố gắng cỡ nào cũng không thể bước qua được cái lỗ hổng đó.

“Tôi khóc lảm đúng không?” Dù sao thì cũng đã khóc rồi, nên cô cũng chẳng thêm che giấu nữa, người muốn xe trò hề của cô đâu có ít, giờ có thêm một người nữa thì cũng chẳng sao.

“Cũng không đến nỗi quá khóc, ít ra còn biết tự kiểm điểm lại mình cơ mà.” Mấy giọt nước mắt trên mặt cô thật chướng mắt, Mạnh Dục Thành không nhịn được giơ tay giúp cô lau đi, có lẽ đã kích mà cô đang chịu đựng quá lớn nên không hề phản đối hành động vượt quá mức của anh.

“Tôi chỉ là muốn hòa hợp với mọi người chút thôi, làm nhiều một chút cũng không sao, nhưng...” d()đ()l()q()đ Thẩm Nhã Hình không nói tiếp nữa, chỉ đứng đó cắn chặt môi mình để không khóc nức thành tiếng.

“Khóc gì chứ?” Nước mắt càng lau càng nhiều, Mạnh Dục Thành trực tiếp nắm lấy cằm cô, ép cô nhìn thẳng vào mặt anh: “Chỉ có tí chuyện nhỏ này mà cũng khóc, cô rốt cuộc học được cái gì ở tổng công ty vậy?” Trên cặp lông mi cong dài vẫn còn đọng những giọt nước long lanh, Thẩm Nhã Hình giật mình chớp chớp mắt, không thể không nhìn thẳng vào mắt anh, tay anh khá dùng sức nên cô nhất thời bị nhốt giữa anh vào bức tường phía sau lưng, không nhúc nhích được.

“Tôi chỉ là muốn hòa hợp được với tất cả mọi người mà thôi.”

“Việc nên làm thì đừng có làm biếng, việc nên từ chối làm thì đừng có nhận, đừng để người ta cho rằng Tổng giám đốc đã đưa một cô thư ký vô dụng đến đây.” Ngữ khí của Mạnh Dục Thành lâm đạm mà bình tĩnh, nhưng trong lòng lại đang run động vì đứng quá gần với cô.

Cánh môi cô bị nước mắt làm cho ướt nhẹp, lại bị hành động cắn môi của cô lúc này mà đỏ chót lên, trông rất kiều diễm ướt át, anh không tự chủ mà dùng ngón tay vuốt nhẹ cánh môi cô, cảm giác mềm mịn đến không tả nổi.

Thẩm Nhã Hình bị hành động của anh làm cho đứng hình, tư thế của anh quá mức cường ngạnh, cô bị vây ở cái không gian nhỏ mà anh tạo ra, hít ra thở vào đều nồng đậm mùi vị riêng của anh, cặp mắt anh đen lầy lầy lấp lánh một thứ cảm xúc mà cô nhìn không hiểu.

“Tôi không phải đồ vô dụng.” Cô chỉ có thể phản kháng theo bản năng, âm thanh yếu ớt như là đang than thở, sao anh lại đứng gần cô như thế chứ? Đáng lẽ cô phải đẩy anh ra mới đúng.

“Thế thì hãy chứng minh cho tôi xem.” Anh như là không nỡ buông tay vậy, đầu ngón tay lưu luyến vuốt ve cánh môi hồng nhuận của cô.

Được thôi, anh thừa nhận cô quả thật có một sức hút đặc biệt với anh, nếu không thì sao anh lại giống như một cấp trên không đứng đắn, ở trong phòng trà nước quấy rối nhân viên của mình chứ?

Sự xuất hiện của cô dễ dàng phá vỡ nhiều điều lệ mà anh đã kiên trì tuân theo bấy lâu nay, đây mà ma phép gì sao? Bởi vì anh đã từ chối quá nhiều phụ nữ, ông trời nhìn không lọt mắt mắt, quyết định trừng phạt anh?

Mạnh Dục nghĩ rằng e là chỉ có lý do này mới tạm thời thuyết phục được anh, thật là không công bằng mà, anh đã động lòng rồi, nhưng trong ánh mắt của cô chỉ có sự vô lực và hoảng sợ, anh không nên dọa sợ cô, anh dư thời gian và thủ đoạn nên cũng chẳng sợ cô sẽ chạy mất.

Mạnh Dục Thành thản nhiên thu tay về, bình tĩnh như là chưa xảy ra chuyện gì cả, nếu đã làm rõ suy nghĩ của mình rồi thì tiếp theo sẽ là thực hiện từng bước theo kế hoạch đã được đặt ra, để cô rơi vào cái bẫy ngọt ngào mà anh đặt sẵn, gấp gì chứ, niềm vui đuổi bắt phải từ từ mà hưởng thụ.

Đón lấy ánh mắt mông lung mù mờ của cô gái nhỏ trước mặt, anh vui vẻ tuyên bố vận mệnh tương lai của cô: “Từ hôm nay trở đi, cô dọn đến ngồi trong phòng Tổng giám đốc, ngoài ra, pha ly trà cho tôi.”

Haizzz..... đây không biết đã lần thứ mấy của Thẩm Nhã Hình trên chiếc ghế da êm ái, rồi cuộc đã xảy ra chuyện gì chứ? Tại sao cô lại từ một người chạy vặt luôn bị mọi người ăn hiếp bỗng nhiên trở thành thư ký riêng của Tổng giám đốc vậy? Sự chênh lệch này quá lớn, cô nhất thời chưa thể thích ứng được.

Chỗ ngồi mà lúc trước thư ký Tổng phân cho cô quá nhỏ, chiếc đèn trên cái bàn đó còn lúc tắt lúc mở chớp chớp liên tục, bây giờ.... Cô nhìn một quanh một vòng, phòng làm việc Tổng giám đốc vốn được chia làm ba gian, bên trong cùng là phòng nghỉ riêng, ở giữa là phòng làm việc hằng ngày, còn ngoài cùng chính là phòng tiếp khách mà cô đang ngồi đây.

Rất rõ ràng là nơi này chưa từng có thư ký nào được ngồi cả, bởi vì cô tận mắt chứng kiến thư ký Tổng vừa mang về mặt không thể tin nổi vừa đứng chỉ huy người ta đem cái bàn làm việc chiếc ghế da mới toanh đến, cô vốn không muốn lấy chiếc ghế da khoa trương như vậy, nhưng khi chạy đi kiếm Mạnh Dục Thành xin đổi lại chiếc ghế nhỏ hơn thì anh chỉ quăng cho cô ánh mắt ‘Im miệng, mau chóng ngoan ngoãn đi làm việc’ cô liền không dám nhắc đến lần thứ hai nữa, im lặng cam chịu mà ngồi lên chiếc ghế xa hoa thứ ba của công ty.

Trong công ty, chiếc ghế của Tổng giám đốc đang ngồi hiển nhiên sẽ là chiếc ghế xa hoa xa xỉ nhất, cô cũng vừa mới biết được thì ra ghế da cũng có loại sánh ngang được với giá của một chiếc xe hơi!

Xếp thứ hai thì chính là chiếc ghế của Tổng Kiến Đông, sau khi biết được tin này thì cô không khỏi nhìn ông ta với cặp mắt khác xưa, đồng thời cũng sâu sắc cảm nhận được cái gì gọi là không thể dựa vào bề ngoài để đánh giá người khác, nếu không với năng lực của ông ấy mà muốn chinh đồn cô thì dễ như trở bàn tay, nhưng trên thực tế thì ngoài việc phân cho cô một chỗ ngồi tẻ hết chỗ nói thì ông ấy cũng chưa hề đưa ra đề nghị không hợp lý nào với cô cả, mà ông ấy còn lặng lẽ giúp đỡ cô vào lúc cô bị mọi người ăn hiếp nữa.

Cô không phải là chưa từng học qua môn tâm lý học, cho dù lúc học môn này thì đa số thời gian cô đều nằm dài trên mặt bàn mà chầy miếng, nhưng ý nghĩa của chiếc ghế ngồi thì cô vẫn còn nhớ, nhưng tại sao Mạnh Dục Thành lại đưa cô vào phòng Tổng giám đốc ngồi và còn cho cô ngồi trên một chiếc như thế chứ?

Thẩm Nhã Hình thật không thể đoán được rốt cuộc Mạnh Dục Thành đang suy nghĩ cái gì nữa, nếu nói anh thích cô nên cố ý chuyển cô đến ngồi chỗ gần anh hơn để tiện xuống tay, nhưng cũng đã mấy ngày rồi, sao lại không có động tĩnh gì hết! Vả Lại cô cũng đâu phải loại con gái có vẻ đẹp tuyệt trần gì đâu, so với những cô thư ký bên ngoài thì cùng lắm cô chỉ thuộc hàng thanh tú mà thôi.

Thở dài mở cuốn sổ ghi chép mà cô thường xuyên mang bên người ra, đặt bút viết ‘Không có tiếp xúc’ lên ô dành cho ngày hôm nay.

Thẩm Nhã Hình nghĩ thầm, cô được chuyển đến ngồi tại phòng là việc Tổng giám đốc cũng tốt, như thế cô có thể quan sát tình hình của Mạnh Dục Thành đối với giới nữ, dù sao đi nữa thì vị trí cũ mà cô ngồi cách anh quá xa, thậm chí cô còn từng nghĩ đến chuyện có nên đem ống nhòm theo không nữa.

Nhưng cũng nữa tháng rồi, quyển sổ ghi chép của cô không phải ghi là ‘Không có tiếp xúc’ thì là ‘Tám về công việc’, một tí xúu thông tin có ích nào cũng chẳng tìm ra.

Không, cũng không hẳn.... hình ảnh tại phòng trà nước ngày hôm đó lại lần nữa trôi vào dòng suy nghĩ của Thẩm Nhã Hình, làm cô lại lần nữa đổ bừa cả mặt vì mắc cỡ, ngón tay mang cảm giác mát lạnh của anh chế trụ lại khả năng phản kháng của cô, anh dùng ngón cái vuốt ve đôi môi của cô, kêu cô hãy cố gắng chứng minh cho anh xem.

Rốt cuộc có nên đem chuyện lần đó báo cáo lại với Tổng giám đốc không đây? Có khi nào anh rất thường xuyên như vậy không ta? Ở nơi không người làm những hành động thân mật với thư ký nữ? Nhất định là không, anh ấy không phải loại người đó!

Bị suy nghĩ của bản thân làm cho rối rắm cả lên, Thẩm Nhã Hình không thể ngăn mình dừng suy nghĩ bấy bậ nữa, nếu hôm đó là người khác ở phòng trà nước, có phải anh ấy cũng sẽ như thế không? Dùng những lời nói lạnh nhạt để kích lệ cô ấy, rồi vuốt ve môi của cô ấy, thậm chí... thậm chí là hôn cô ấy? Bị suy nghĩ của bản thân làm cho rối rắm cả lên, Thẩm Nhã Hình không thể ngăn mình dừng suy nghĩ bấy bậ nữa, nếu

hôm đó là người khác ở phòng trà nước, có phải anh ấy cũng sẽ như thế không? Dùng những lời nói lạnh nhạt để kích lệ cô ấy, rồi vuốt ve môi của cô ấy, thậm chí... thậm chí là hôn cô ấy?

Chỉ mới suy nghĩ thôi cô cũng đã có cảm giác như bị cái gì đó ép chặt lấy lồng ngực của mình vậy, khiến cô không thể hít thở được, vì để thoát khỏi cái cảm giác tồi tệ đó, Thẩm Nhã Hình quyết định lôi một miếng vải ra rồi bắt đầu lau chùi phòng khách.

Tổng Kiến Đông vừa đẩy cửa bước vào liền thấy cảm cô đang đứng trên chiếc bàn, cố gắng thò tay lau cho bằng được cái góc khuất trên nóc tủ.

“Cô đang làm gì thế? Mau leo xuống.” Ông cau mày xoay người lại, ông đứng ở vị trí này gần như có thể thấy được màu của chiếc quần lót cô đang mặc luôn rồi, là một người con gái sao lại không cẩn thận như vậy chứ?

“Tôi muốn chùi chỗ đó một tí, sắp xong rồi, dơ quá đi thôi!” Thẩm Nhã Hình cố hết sức nhón chân lên, rốt cuộc là ai đã thiết kế cái tủ này thế? Nhiều chỗ điều khắc như vậy, toàn dùng để chứa bụi không mà! Vả lại mấy người dọn vệ sinh thường ngày chỉ tùy tiện sau sơ bề mặt bên ngoài, chẳng thêm vệ sinh ở mấy chỗ khuất này gì hết.

Hành động của cô trông quá nguy hiểm, cứ như có thể té xuống vào bất cứ lúc nào vậy, Tổng Kiến Đông khuyên cô xuống không được, chỉ đành bước gần chút phòng trường hợp cô té còn có thể đỡ được: “Công ty có người phụ trách làm vệ sinh, cô cần gì phải tự làm chứ?”

“Tôi muốn hoạt động gân cốt một chút xù.” Dù cô có mặt dày cỡ nào đi nữa thì cũng không thể nói ra sự thật là vì muốn kiểm gì đó làm để bản thân không còn thời gian mà đi tưởng tượng cảnh hôn môi của Tổng giám đốc với người phụ nữ khác.

“Lầu năm có phòng Gym đấy.”

“Tôi ghét chảy mồ hôi mà!”

Tổng Kiến Đông hết biết nói gì luôn, ông vốn chẳng thể hiểu được lối suy nghĩ của phụ nữ là như thế nào, nên thái độ của ông đối với phụ nữ lúc nào cũng là kính nhi viễn chi cả, đối với quyết định chuyển chỗ ngồi của Thẩm Nhã Hình đến bên cạnh mình của Mạnh Dục Thành, ông cũng chỉ là thực hiện theo lời xếp chứ thực tế thì lại không hề tán thành tí nào.

Thực ra ông không ghét Thẩm Nhã Hình, cô gái vẫn chưa trưởng thành này chẳng có tâm cơ gì cả, đơn thuần đến nỗi đáng yêu, lúc mới đầu ông tưởng cô cũng như những ả thư ký lúc trước nên mới sắp xếp chỗ ngồi tệ hại hết chỗ nói cho cô, sau này phát hiện ra cô không giống với họ, lúc đang định đổi một chỗ ngồi tốt hơn cho cô thì bỗng nhiên lại nhận được lệnh chuyển cô đến ngồi tại phòng làm việc của Tổng giám đốc!

“Làm ơn, có thể đỡ tôi một chút không? Tôi không vớ tới chỗ đó được.” Cái chỗ góc khuất đó thật khó chùi, cô phải vươn cả nửa người ra mới với tới nó được.

“Đừng chùi nữa, ở đó có ai nhìn thấy đâu.”

“Nhưng tôi nhìn thấy, trong đó dơ lắm.” Thẩm Nhã Hình cứ nhất quyết đòi lau cho bằng được, rồi còn không thêm để ý mà thò tay hết cỡ ra luôn.

Tổng Kiến Đông cản cô lại không kịp, vừa định chạy đến đỡ liền nghe Thẩm Nhã Hình hét lớn rồi ngã xuống, thứ duy nhất ông có thể làm là ôm lấy cô để phòng xảy ra án mạng.

Thẩm Nhã Hình bị dọa đến ngừng thở, mắt nhắm thật chặt không dám mở ra.

“Tôi có thể hỏi hai thư ký của tôi đang chơi trò gì trong phòng làm việc của tôi chứ?” Mạnh Dục Thành không ngờ lại thấy cảnh tượng trông có vẻ ươn ả như thế trong phòng làm việc của mình, mà nhân vật chính lại là nhân viên đặc lực nhất cùng với người phụ nữ mình yêu! Giọng nói của anh lạnh lùng đến nỗi khiến người ta phát run.

Thẩm Nhã Hình nhảy dựng lên giải thích: “Không không, tôi đang chùi nóc tủ, không cẩn thận bị ngã, cũng may có thư ký Tổng tốt bụng đến đỡ tôi.”

“Ồ!” Mạnh Dục Thành nhướn mày, “Cũng may nhỉ.” Miệng thì nói may, nhưng ánh mắt thì hoàn toàn ngược lại, “Còn chuyện gì nữa sao?” Câu này là anh nói với Tổng Kiến Đông.

“Báo cáo của hôm nay tôi đặt trên bàn nhé.” Tổng Kiến Đông đẩy đẩy chiếc mắt kính không gọng của mình, ánh mắt mang vẻ như ‘đã hiểu rồi’.

Thì ra là đang ghen, hèn chi, ông còn tưởng rằng Mạnh Dục Thành đã nghĩ ra biện pháp nào đó để đối phó với Tổng giám đốc nên mới chuyển Thẩm Nhã Hình vào đây ngồi, xem ra là ông nghĩ quá sâu xa rồi, ai dè Thẩm Nhã Hình được chuyển vào đây chỉ với một lý do đơn giản hết chỗ nói.

Thật đúng là chuyện lạ mà, Tổng giám đốc mà cũng có ngày thích con gái nhà người ta cơ đấy, Tổng Kiến Đông lên nhìn Mạnh Dục Thành một cái, được thôi, nể tình cậu ta là trâu già gặp cỏ non thì ông sẽ không so đo nữa vậy.

Tổng Kiến Đông rất sẵn sàng mà đóng chặt cửa lại, thuận tiện xua đuổi mọi người mau mau tan ca đi về, phòng trường hợp tí nữa có mưa to gió lớn bão bùng gì đó xảy ra mà bị mọi người thấy được thì cũng không nên, ông quả thật là một thư ký có trách nhiệm mà!

“Tôi không có.” Thẩm Nhã Hình nhỏ giọng giải thích, thật kỳ lạ, cô mắc gì phải giải thích chứ? Cô có làm chuyện gì trái lương tâm đâu.

“Cô không có cái gì?” Mạnh Dục Thành cũng biết bản thân không có quyền lợi nào để mà nổi nóng cả, cô đối với anh mà nói chỉ là thư ký, còn anh đối với cô thì cũng chỉ là cấp trên, dưới góc độ này mà xem xét thì cho dù bây giờ cô có tuyên bố với mọi người cô sẽ gả cho Tổng Kiến Đông thì anh cũng chỉ có thể mỉm cười thật tươi mà chúc phúc cho họ rồi còn phải tặng thêm một món quà kết hôn thật to nữa.

Nhưng cô đâu chỉ là thư ký, anh vốn đã cảm thấy bất mãn với cái khoảng cách việc công ra việc công giữa hai người rồi, lại càng bất mãn hơn với việc cô sà vào lòng người đàn ông khác ngoài anh, dù cho đó không phải là ý muốn của cô ấy.

Những văn kiện và vật dụng rơi đầy sàn, cùng với chiếc tủ đang lau dở dang, cộng thêm miếng dẻ lau dơ dơ trên mặt đất đều đủ để giải thích sự việc lúc này chỉ là ngoài ý muốn, anh vừa bước vào thì cũng đoán ra rồi, nhưng cảm giác không vui vẫn không hề giảm đi, hình ảnh cô bị người đàn ông khác ôm lấy thật tội tệ đến mức khiến anh muốn tiêu diệt người đó đi luôn, cho dù người đó vốn là nhân viên cấp dưới đắc lực của anh.

Cô vốn nên hoàn toàn thuộc về anh, người chăm sóc cô, bảo vệ cô chỉ có thể là anh.

“Tôi.... Nói chung là cái gì cũng không có.” Thẩm Nhã Hình tức giận phùng phùng mà ngồi xổm xuống lượm từng thứ bị rơi trên sàn lên.

Thấy ghét, ánh mắt mà anh ấy nhìn cô cứ như vừa bắt gian tại trận vậy, có nhằm không trời? Nếu không phải tại cảm giác buồn bực vào mỗi lần nghĩ đến cảnh anh hôn môi với người khác thì cô cũng đâu cần mượn lý do quét dọn để mà ổn định cảm xúc của mình chứ?

“Cái gì cũng không có là cái gì?” Mạnh Dục Thành cố ý chọc tức cô, cảm giác nhìn dáng vẻ tức giận của cô thật thú vị.

Bộ đồ màu đen hôm nay cô mặc có cùng kiểu dáng với bộ mà hôm cô đến trình diện báo danh, thật không phù hợp với vẻ mặt non nớt của cô tí nào, nhưng cũng có cái lợi của nó, cái váy ngắn ngắn cứ theo động tác đứng lên ngồi xuống của cô mà khê mở ra một chút, lộ ra cạp chân trắng nõn nà.

Mạnh Dục Thành nén hơi thở lại, anh cảm thấy kinh ngạc với sự ảnh hưởng của cô đối với anh, cách ăn mặc này cũng chẳng phải thuộc dạng mát mẻ, thế mà lại khiến anh có cảm giác muốn đè cô dưới thân rồi! Bộ đồ màu đen hôm nay cô mặc có cùng kiểu dáng với bộ mà hôm cô đến trình diện báo danh, thật không phù hợp với vẻ mặt non nớt của cô tí nào, nhưng cũng có cái lợi của nó, cái váy ngắn ngắn cứ theo động tác đứng lên ngồi xuống của cô mà khê mở ra một chút, lộ ra cạp chân trắng nõn nà.

Mạnh Dục Thành nén hơi thở lại, anh cảm thấy kinh ngạc với sự ảnh hưởng của cô đối với anh, cách ăn mặc này cũng chẳng phải thuộc dạng mát mẻ, thế mà lại khiến anh có cảm giác muốn đè cô dưới thân rồi!

Đã bắt đầu tưởng tượng rồi thì thật khó mà dừng lại, Mạnh Dục Thành bắt đầu đứng phía sau lưng cô dùng ánh mắt để mà lột từng món đồ trên người cô xuống, cô sẽ dùng vẻ mặt gì đối với sự bá đạo của anh đây? Khóc lóc cầu xin hay là uyển chuyển hầu hạ? Được thôi, ngay cả chính bản thân anh cũng đã bắt đầu khinh bỉ mình rồi, có lẽ phải mấy tên biến thái bị thiếu nhu cầu tình dục đâu, ban ngày ban mặt mà ở đó phát xuân cái gì chứ!

Khẽ hít thở sâu, Mạnh Dục Thành cúi người lượm vài cuốn sổ trước mặt lên, có lẽ là cách anh quá gần nên cô không dám bước đến lượm, lúc lượm cuốn sổ lên, ánh mắt anh quét qua trang giấy đang mở, những nét chữ nhỏ nhỏ xinh xinh lọt vào mắt anh.

Ngày 9 tháng 6, Tổng giám đốc bàn chuyện công việc với thư ký.

Ngày 10 tháng 6, có một người phụ nữ xinh đẹp đến kiểm Tổng giám đốc, nhưng Tổng giám đốc không có gặp cô ta.

Ngày 11 tháng 6, không có tiếp xúc với phụ nữ.

Ngày 12 tháng 6, nói vài câu với thư ký nữ.

Ngày 13 tháng 6, không có tiếp xúc với phụ nữ.

Ngày 14 tháng 6, không có tiếp xúc.

Cái này là cái gì? Mạnh Dục Thành im lặng tiếp tục lật xem, phát hiện trang nào cũng viết về tình hình tiếp xúc với phái nữ của anh, ngoài nội ghi chép lại thời gian, địa điểm mà anh tiếp xúc với người ra, còn có ghi chú thêm họ tên và tuổi tác của người ta nữa.

Cảm giác bị lừa gạt khiến anh lửa giận dâng trào, người phụ nữ này dùng vẻ ngoài ngây thơ vô tội khiến cho anh động lòng, thế mà lại lén lút ghi chép lại mọi sự liên lạc, tiếp xúc với phái nữ của anh vào sổ tay, cha già ơi là cha già à, cha đúng là không từ bất cứ thủ đoạn nào mà.

Mạnh Dục Thành biết trong gia tộc anh lan truyền thông tin đồn nói đến giờ anh vẫn chưa có bạn gái là vì anh thích đàn ông, nếu không thì tại sao những trợ lý, thư ký xung quanh anh toàn là một đám đàn ông bảnh bao? Không có người đàn ông nào thích bị một đám trai đẹp vây quanh cả.

Những lời nói bóng gió đó anh nghe qua không ít, nhưng đều xem như họ đang đánh rắm, anh không quan tâm mà cũng lười để mà quan tâm, anh tưởng rằng cha cũng sẽ không bị những lời đồn vô bổ đó ảnh hưởng, ai dè những thứ đó lại càng khiến cha anh để ý hơn nữa, vì để thử giới tính của anh, ngay cả mỹ nhân kế cũng vận dụng luôn rồi.

“Cái này là cái gì?” Nén lửa giận trong lòng mình lại, anh vẫn muốn nghe lời giải thích của cô.

Thẩm Nhã Hình thấy cuốn sổ tay trên tay anh thì hét lớn một tiếng rồi chạy như bay đến muốn giật lấy: “Đây là vật riêng tư của tôi, anh không được xem!”

“Vật riêng tư? Vật riêng tư dùng để ghi chép lại mọi tình hình tiếp xúc với phái nữ của tôi?” Anh cười lạnh ném quyển sổ đi rồi với tay ra ôm cô vào lòng.

“Anh làm gì thế?” Trực giác mách bảo cô, nếu cô không mau chóng rời khỏi thì sẽ chết rất khó coi à xem, Thẩm Nhã Hình dùng sức vùng vẫy muốn thoát khỏi cánh tay của anh.

“Cha tôi đã dặn cô phải làm những gì?”

“Anh... anh nhìn thấy rồi à...” Thẩm Nhã Hình nhất thời ỉu xiu xuống, xong rồi, toi rồi, anh ấy đã nhìn thấy mất tiêu rồi, cô biết mà, anh thế nào cũng sẽ giận ngụt trời à xem, nhưng cô vẫn chưa kịp nộp cho Tổng giám đốc xem nữa, cô có thể xin phép giám án không đây....

“Thấy hết rồi, ông ấy muốn em chứng minh tôi không thích đàn ông đúng không? Yên tâm, giờ thì tôi sẽ chứng minh cho em xem, đảm bảo em sẽ hoàn thành nhiệm vụ một cách mỹ mãn.” Lời nói thâm sâu của Mạnh Dục Thành được kết thúc tại cánh môi của cô.

Thẩm Nhã Hình kinh ngạc đến nỗi tròn xoe con mắt, cô không thể tin nổi, không ngờ anh lại hôn môi cô!

Cô vốn muốn giải thích, nhưng vì quá khiếp sợ nên chẳng nói ra được lời nào, chỉ có thể ngây ngô đứng đó mà cho anh hôn, hình như anh đang rất tức giận, bởi vì lực đạo đang ôm lấy cô rất mạnh, mạnh đến nỗi khiến cô cảm thấy hơi đau, nhưng trên môi thì lại rất dịu dàng, cánh môi ẩm ướt ẩm áp day dưa với đôi môi của cô, không cho phép cô tránh né nhưng cũng không cường thủ hào đoạt, bức ép người khác.

“Dừng...” Sức phản kháng yếu ớt của cô bị anh khất chế lại, anh day dưa qua lại trên cánh môi của cô, ngậm lấy cặp môi mềm mại đó, rồi dùng đầu lưỡi lướt qua lướt lại trên hàm răng của cô, cố gắng muốn xâm nhập vào khoan miệng cô.

Nén lại cảm giác muốn nuốt cô vào bụng, Mạnh Dục Thành vừa bá đạo lại vừa thương tiếc mà trần trọc day dưa với cánh môi của cô, cảm giác tức giận ban đầu đã tan biến vào khoảnh khắc tiếp xúc với môi cô, thay vào đó là dục vọng ngút trời, thân thể nhỏ nhắn của cô dưới sự bức ép của anh mà dán chặt vào người anh, mỗi một cái run rẩy nhỏ của cô anh đều cảm nhận được.

Anh phải làm gì để trừng phạt sự lừa dối của cô đối với anh đây? Anh còn tưởng cô thuộc dạng phụ nữ lẳng lơ nữa đấy, nhưng nhìn cơ thể cứng ngắt của cô vùng với những giọt nước long lanh nơi khóe mắt là cũng đủ để chứng sự ngây thơ trong sạch của cô rồi.

Anh nên sớm đoán được, ông cha già xan xảo như hồ ly đó, sao lại chỉ đơn giản đưa người đến mà không có kèm theo điều kiện nào chứ? Cô đơn thuần như vậy, e rằng sẽ bị vẽ mặt ‘hiền lành dễ thương’ của ông lão dụ mất tiêu từ lâu rồi.

Nếu đổi lại thành người khác có lẽ kế hoạch của cha anh sẽ thực hiện thành công, nhưng người được phái đến lại là cô gái đơn thuần này, nhưng nhìn dưới một góc độ khác thì kế hoạch của cha cũng được gọi là thành công, chỉ là cái kết quả nó có hơi bị lệch một chút!

Quyết định rồi, cứ để cô ấy dùng cả đời để bù đắp cái lỗi lầm này vậy.

Kết thúc cái hôn ngay cả món khai vị cũng chẳng bằng đó, Mạnh Dục Thành khoan dung mà buông cô ra, quan sát hai gò má đỏ lựng và ánh mắt mông lung của Thẩm Nhã Hình, khóe miệng anh nở nụ cười hài lòng, cũng đã trễ lắm rồi, hình phạt anh không hề bao gồm việc cho cô bị đói bụng đâu.

“Đói bụng không?” Anh vuốt ve gò má của cô, bị cảm giác mềm mại đó làm ê ẩm, giọng nói đầy vẻ cưng chiều.

Thẩm Nhã Hình bị cái hôn bất ngờ của anh làm cho lảo đảo đầu óc nên cần phải dựa vào anh mới đứng vững được, tại sao lại hôn cô? Anh ấy lúc này không phải đang tức giận sao?

“Buông tôi ra.” Thẩm Nhã Hình mặc kệ câu hỏi của anh, vùng vẫy người muốn thoát khỏi cái ôm của anh, cô đang rất hoảng loạn, tim đập rất nhanh, cô chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này, kiếm một góc khuất nào đó trốn vào.

“Được.” Mạnh Dục Thành buông cô ra một cách dứt khoát khiến cô cảm thấy khá bất ngờ.

“Ừa?” Cảm giác mất mát lập tức dâng trào, cái lạnh lẽo từ máy điều hòa thay thế cho cái ôm ấm áp của anh khiến cô cảm thấy khó chịu.

“Sao thế, không nở à?” Mạnh Dục Thành nhìn cô chằm chằm và cười khê.

“Anh đi ra đi!” Cô gầm nhẹ, giọng nói đầy vẻ tủi thân, nước mắt từ khóe mắt trào ra.

Cô biết anh đang đùa giỡn cô, cô chỉ hận bản thân tại sao lại có cảm giác với cái hôn của anh, tại sao lại lưu luyến không nở với cái ôm của anh?

“Ừa khóc đến vậy cơ à.” Mạnh Dục Thành dùng đầu ngón tay chùi nước mắt cho cô, rồi ôm cô vào lòng, hôn nhẹ lên trán cô như là đang an ủi vậy, “Ngoan, đi ăn cơm trước, được không?”

Ăn cơm? Ăn cái đầu anh í!

3. Chương 3

Sau cái hôn đó, Thẩm Nhã Hình bị Mạnh Dục Thành áp tải đi ăn một bữa ăn kiểu Pháp không biết là mùi vị gì, rồi lại anh ép buộc khai ra địa chỉ nhà và do chính bản thân anh đưa cô về.

Nhưng ngày hôm sau thì mọi thứ có vẻ như đều quay về quỹ đạo, Mạnh Dục Thành vẫn mang bộ mặt lạnh lùng cứng ngắt đó, thỉnh thoảng trên chốc chàm biếm cô vài câu, nhưng lại không hề có hành động dư thừa nào với cô cả, cô thật hoài nghi không biết có phải bản thân mắc chứng tưởng tượng hay không.

Có ai lại kỳ lạ như vậy cơ chứ, chẳng lẽ trong cơ thể anh có gắn công tắc gì đó, sẽ tùy theo công tắc tắt hay mở mà có hành động khác nhau?

Mới bắt đầu Thẩm Nhã Hình còn cảnh giác với từng hành động của anh, nhưng qua vài ngày sau đó thì cô phát hiện mình chỉ toàn tự hao phí sức lực mà thôi, Mạnh Dục Thành chỉ toàn lo chú tâm làm việc, anh chẳng hề có thời gian rảnh để mà chú ý đến cô.

“Dem những hóa đơn này cho phòng Nghiên cứu và Phát triển, cái này đưa cho thư ký Tổng, giúp tôi pha một ly trà đặc.” Mạnh Dục Thành ngồi phía sau bàn làm việc vừa đưa chỉ thị cho cô vừa không nhìn được mà ngáp một cái thật dài.

Thẩm Nhã Hình nhận lấy xấp văn kiện, do dự một hồi rồi nói nhỏ: “Trà đặc uống nhiều quá đâu có tốt cho sức khỏe đâu, nếu mệt thì nghỉ ngơi một lát không được sao?” Dần dà cô mới biết được cách tiết kiệm thời gian từ giấc ngủ của anh là từ đâu ra, anh quả thật một người cuồng công việc hạng nhất mà, tăng ca như cơm bữa, nhiều khi vì muốn tiết kiệm thời gian thì buổi trưa sẽ kêu đồ ăn ngoài hoặc kêu cô đem cho anh phần ăn nhân viên từ căn tin đến, còn nếu thời gian quá gấp thì sẽ băm bánh mì cho nhanh, làm việc kiểu này thật không biết sao anh có thể giữ được thể trạng tốt như thế nữa.

Mạnh Dục Thành nhìn cô một cái, cô gái khờ khạo này, tuy là ngày nào cũng cẩn thận từng ly từng tí mà phòng bị anh, lúc nào cũng trên tư thế sẵn sàng ứng phó với sự quấy nhiễu của anh, nhưng vẫn là lo lắng cho sức khỏe của anh cơ đấy.

Không khỏi cảm thấy ấm lòng bởi sự quan tâm của cô, anh buông bút xuống, xoa xoa trán, “Không được, tuần sau là nhà thiết kế sẽ đến Đài Loan, những phương án này vẫn chưa được tốt, phương án mà ngay cả tôi cũng thu hút không được thì khách hàng sao có thể hài lòng chứ?”

“Ồ.” Lời khuyên không có tác dụng, Thẩm Nhã Hình chỉ đành làm theo yêu cầu của anh, đem tất cả các thứ đưa đến nơi cần đưa rồi quay về phòng làm việc.

Lúc pha trà cô do dự một hồi, cuối cùng vẫn quyết định lấy lá sâm thể cho lá trà, cô chỉ là nể mặt Tổng giám đốc và làm tròn trách nhiệm của một thư ký chứ chẳng phải là quan tâm anh đâu, nếu anh mà ngã bệnh thì Tổng giám đốc sẽ đau lòng đấy, cô được người ta quan tâm giúp đỡ nên dù sao đi nữa thì cũng phải cố sức làm tròn bổn phận của mình mới đúng.

Không ngừng tự kiểm lời giải thích cho bản thân, Thẩm Nhã Hình quay về phòng làm việc Tổng giám đốc, nhưng sau chiếc bàn làm việc cỡ bự đó lại không có bóng người, kỳ lạ, Mạnh Dục Thành đi đâu rồi thế?

“Tổng giám đốc?” Cô khề nâng giọng, nhưng vẫn không thấy ai trả lời, tiêu rồi, không lẽ anh ấy xỉu mất tiêu rồi sao? Trên tivi có nói, hạ đường huyết hoặc làm việc quá sức sẽ có nguy cơ bị té chết đấy.

“Ồ đây.” Giấc ngủ của Mạnh Dục Thành vốn không sâu, lúc cô vừa đẩy cửa phòng làm việc ra thì anh đã tỉnh giấc rồi, tuy chỉ chớp mắt có mười mấy phút, nhưng hiệu quả lại rất cao, lần hợp tác này đối với Giai Vận mà nói rất quan trọng, anh dồn hết tất cả vào đây, tuyệt đối không thể để nó thất bại.

Thẩm Nhã Hình đứng bên giường đưa cho anh ly trà bằng khoảng cách xa nhất có thể, sau đó chuồn mất dưới ánh mắt trên đũa của anh.

Đầu tóc của Mạnh Dục Thành bị mền gối làm cho có chút loạn xạ, áo sơ mi bung vài nút, trông rất nguy hiểm, vả lại, vả lại.... Thẩm Nhã Hình đưa tay ôm lấy khuôn mặt đỏ hừng hực của mình, hình như cô vừa nhìn phải chỗ không nên nhìn mất rồi.... Mạnh Dục Thành cười nhẹ và cầm ly trà lên uống, lúc này mới phát hiện là một mùi thơm đặc biệt của lá sâm, đây chính là sự quan tâm trong thâm lặng của cô chẳng,

có lẽ anh có thể bắt đầu hành động rồi, khoe môi nở nụ cười nắm chắc phần thắng, anh đặt ly xuống chiếc bàn kế bên.

Sáng sớm hôm sau, tin Tổng giám đốc ngã bệnh phải nghỉ ở nhà làm xáo động cả tầng mười bảy, nên biết rằng lần nghỉ bệnh này là lần đầu tiên từ lúc Mạnh Dục Thành đến Khải Dương đây, tất cả mọi người đều đang lo lắng không biết Tổng giám đốc bệnh nặng đến mức nào mà lại không thể đến công ty được.

Hôm qua Thẩm Nhã Hình tận mắt chứng kiến dáng vẻ mệt mỏi của anh, nên cô lại càng lo lắng hơn bất cứ ai, tuy anh từng làm ra những hành động kỳ quái với cô.... nhưng trên tổng thể mà nói, anh ấy là một ông chủ tốt, không phải sao? Nên lúc Tổng Kiến Đông kêu cô đưa vài tập văn kiện đến nhà của Mạnh Dục Thành thì cô không hề suy nghĩ mà gật đầu đồng ý.

Nhưng... cái người này có thật là đã ngã bệnh không vậy? Thẩm Nhã Hình nghi hoặc nhìn người đàn ông vừa mở cửa ỉnh, sắc mặt rất tốt, hô hấp bình thường, trên trán cũng không có mồ hôi, có nhìn đi nhìn lại, nhìn sao đi nữa thì cô vẫn cảm thấy anh rất khỏe mà, làm cô còn chạy đi mua cháo dinh dưỡng, trông thật ngốc nghếch mà.

“Tổng giám đốc, văn kiện của anh.” Cô đưa tập hồ sơ cho anh, tô cháo dinh dưỡng trên tay cô cũng bị anh thuận tay lấy mất.

“Đấy là cái gì?”

“Cháo dinh dưỡng á, nghe nói anh ngã bệnh, nên tiện đường mua luôn.”

“Giúp tôi hâm nóng lại đi.” Mạnh Dục Thành nhét lại tô cháo cho cô, “Phòng bếp ở đó.” Thẩm Nhã Hình bị sự bá đạo của anh làm ất tròn mắt dẹt, cô vốn cũng có ý định hâm nóng cháo cho anh xong mới về, nên cũng ngoan ngoan chạy vào nhà bếp, kiểm cái nồi ra.

Nhưng cô đã đánh giá thấp cái bụng dạ đen tối của Mạnh Dục Thành rồi, cô vừa bật lửa, liền bị anh gọi đi dọn dẹp phòng sách, dọn dẹp phòng sách xong lại đến phòng ngủ.... xoay vòng vòng một hồi, cháo cũng đã hâm nóng xong, cô cũng bị anh sai đến sai lui làm cái này làm cái nọ, cả người ướt nhẹp mồ hôi.

“Tổng giám đốc, văn kiện của anh.” Cô đưa tập hồ sơ cho anh, tô cháo dinh dưỡng trên tay cô cũng bị anh thuận tay lấy mất.

“Đấy là cái gì?”

“Cháo dinh dưỡng á, nghe nói anh ngã bệnh, nên tiện đường mua luôn.”

“Giúp tôi hâm nóng lại đi.” Mạnh Dục Thành nhét lại tô cháo cho cô, “Phòng bếp ở đó.” Thẩm Nhã Hình bị sự bá đạo của anh làm ất tròn mắt dẹt, cô vốn cũng có ý định hâm nóng cháo cho anh xong mới về, nên cũng ngoan ngoan chạy vào nhà bếp, kiểm cái nồi ra.

Nhưng cô đã đánh giá thấp cái bụng dạ đen tối của Mạnh Dục Thành rồi, cô vừa bật lửa, liền bị anh gọi đi dọn dẹp phòng sách, dọn dẹp phòng sách xong lại đến phòng ngủ.... xoay vòng vòng một hồi, cháo cũng đã hâm nóng xong, cô cũng bị anh sai đến sai lui làm cái này làm cái nọ, cả người ướt nhẹp mồ hôi.

Có làm không vậy, cứ tiếp tục như vậy, thì ngày mai người cần xin nghỉ bệnh sẽ là cô đấy, lý do là lao lực quá sức!

Điều duy nhất khiến cô cảm thấy an ủi lại đôi chút chính là lúc Mạnh Dục Thành đang ăn cháo thì anh chỉ về hướng phòng tắm nói: “Cho phép em mượn phòng tắm đó.”

“Tôi là vì giúp anh dọn dẹp mới mệt đến vậy đó!”

“Không cần sao?” Mạnh Dục Thành nhướn nhướn mi.

“Cần chứ!” Cô tức giận phùng phùng chạy đi tắm rửa, bỗng nhiên cô chợt nhớ ra mình không có quần áo khác để thay, nhìn khắp phòng tắm chỉ thấy có chiếc áo sơ mi đang treo trên móc của anh. Cô do dự một hồi, vẫn là không muốn mặt lại cái vấy toàn mồ hôi đó, nên chỉ đành lấy cái áo của Mạnh Dục Thành mặc vào, cũng may anh rất cao, nên cái áo của anh đủ để che hết cái đùi của cô rồi, nên cô không sợ mình bị ‘lộ hàng’.

Mạnh Dục Thành vừa ăn xong cháo, ngẩng đầu lên thì thấy cô bước ra với vẻ khép nép, đó là cách ăn mặc cổ quái gì thế? Anh không nhìn được khẽ cười, nhưng cảm giác muốn cười trêu ghẹo cô lại bị cảm giác run động trong lòng thay thế, cô mặc chiếc áo sơ mi của anh, to to rộng rộng, ôm lấy thân thể nhỏ bé của cô, cặp đùi trắng nõn lúc ẩn lúc hiện, mang theo vẻ kích tình chết người.

Nói không với cơ hội tốt đẹp như thế không phải là tính cách của anh, Mạnh Dục Thành đứng dậy đi về phía cô, Thẩm Nhã Hinh vẫn ngây ngô đứng đó, cặp mắt hạnh trong trẻo nhìn anh chăm chăm, cô khẽ rụt người, Mạnh Dục Thành nghĩ thầm, có lẽ cô đã nhận ra dự vọng đang trào dâng trong con người anh rồi.

“Sợ cái gì?” Mạnh Dục Thành cười khê, đưa tay nâng cằm cô lên.

“Sợ, sợ cái gì?” Thẩm Nhã Hinh muốn gạt tay anh ra, nhưng tay cô lại bị anh bắt lấy, rồi thuận thế hôn lên những ngón tay nhỏ nhắn.

“Anh không phải đang bệnh sao?” Sao tim cô đập nhanh quá, anh hôn lên từng ngón tay cô, cô có khờ cỡ nào thì cũng đoán ra được anh muốn làm gì rồi!

“Đã khỏe rồi.” Đây là lời nói thật, anh chỉ là có chút mệt mỏi quá độ, ngủ một giấc thật sâu là có thể khỏe lại.

“Tại sao... Tại sao bỗng nhiên làm vậy?” Thẩm Nhã Hinh không dám hỏi, nhưng lại muốn biết.

“Có người đàn ông nào thấy người phụ nữ mình thích ăn mặc kiểu này mà nhìn được chứ?” Mạnh Dục Thành cho cô một đáp án khiến người ta học máu, rồi bế ngang cô lên một cách dễ dàng, đi xuyên qua phòng khách đến cửa phòng ngủ.

“Sao tôi biết chứ?” Cô chỉ biết bản thân không thể từ chối anh, anh đây là đang nói với cô, anh thích cô sao?

Thẩm Nhã Hinh bỗng nhiên cảm thấy uất ức, nhưng lại bị cảm giác mừng rỡ chiếm lấy.

“Chẳng lẽ em không thích anh sao?” Câu hỏi của Mạnh Dục Thành và cái hôn nhẹ cùng rơi lên trán cô.

Cô còn có thể nói gì chứ? Cô không lên tiếng mà chỉ khê “Ừ” một cái thật nhỏ, sau đó liền vùi nguyên cái đầu vô ngực anh, cô quả thật là... không dám nhìn mặt anh nữa.

“Nhã Hinh, bảo bối của anh.” Mạnh Dục Thành nhẹ nhàng đặt cô lên giường, sau đó liền phủ lên trên người cô, dự vọng của anh vì chờ đợi mà sưng đến nỗi cảm thấy đau nhức, còn thân thể cô lại khê run vì lo sợ.

“Đừng sợ, anh sẽ không làm tổn thương em đâu.” Thương xót cho sự lo lắng của cô, Mạnh Dục Thành biết có lẽ đây là lần đầu của cô, “Đừng sợ, hãy đem bản thân em giao cho anh.” Thẩm Nhã Hinh nhắm chặt mắt, gạt đầu một cách cứng ngắt, cảm giác được anh đang vuốt ve cổ mình, ngón tay anh thật nóng, hoàn toàn khác với cảm giác lạnh lẽo vào lần tiếp xúc đầu tiên, cô bị nhiệt độ của anh dọa phải, đang lúc muốn hô lên thì miệng đã bị anh lấp lấy.

Cô bị hôn đến đất trời xoay chuyển, nhưng dần dần cũng kiếm được cảm giác, đối với anh mà nói, cái hôn lần trước chỉ là cái hôn chào hỏi mà thôi.

Mạnh Dục Thành vẫn ôn nhu nhưng lại bá đạo, chiếc lưỡi linh hoạt khê cạy hàm răng trơn bóng của cô, kêu gọi cô cùng nghênh hợp, Thẩm Nhã Hinh khê mở miệng, lưỡi của anh liền xông vào, cuối lấy chiếc lưỡi thơm tho của cô, trêu đùa cô, dù cho cô có hoảng hốt mà né tránh thì anh cũng vẫn không nhân nhượng mà tha cho cô.

“Ừm...” Cô sắp thở không nổi nữa rồi, đầu lưỡi anh lướt qua răng cô, thậm chí là nơi sâu trong cổ họng cũng không buông tha, cảm dỗ đầu lưỡi mềm mại của cô, thăm dò nơi mẫn cảm nhất trong khoang miệng cô.

Cảm nhận được cô hít thở khó khăn, Mạnh Dục Thành không nhìn được cười khê và tạm thời buông tha cái miệng nhỏ nhắn của cô, vỗ vỗ mặt cô, “Hít thở, thật ngốc nghếch”

Khuôn mặt Thẩm Nhã Hinh đỏ lựng, một nửa là vì lửa tình vừa bị anh đốt lên, một nửa là vì thiếu oxy, cô khê há miệng ra mà hít thở, đôi mắt hạnh mông lung nhìn anh chăm chăm, cảm giác kỳ lạ trong cơ thể khiến cô khê động dậy thân mình,

Thật là... vì muốn cho cô có được lần đầu tiên tốt đẹp, anh đã cố gắng nhẫn nhịn lắm rồi, thế mà cô còn lộ ra bộ dáng dễ thương như vậy, khiến Mạnh Dục Thành phải cười khổ mà nhịn lấy dục vọng đang sắp bùng nổ của mình. Cảm nhận được cô hít thở khó khăn, Mạnh Dục Thành không nhịn được cười khẽ và tạm thời buông tha cái miệng nhỏ nhắn của cô, vỗ vỗ mặt cô, “Hít thở, thật ngốc nghếch”

Khuôn mặt Thẩm Nhã Hinh đỏ ửng, một nửa là vì lửa tình vừa bị anh đốt lên, một nửa là vì thiếu oxy, cô khẽ há miệng ra mà hít thở, đôi mắt hạnh phúc nhìn anh chăm chăm, cảm giác kỳ lạ trong cơ thể khiến cô khẽ động dậy thân mình,

Thật là... vì muốn cho cô có được lần đầu tiên tốt đẹp, anh đã cố gắng nhẫn nhịn lắm rồi, thế mà cô còn lộ ra bộ dáng dễ thương như vậy, khiến Mạnh Dục Thành phải cười khổ mà nhịn lấy dục vọng đang sắp bùng nổ của mình.

Cái miệng nhỏ nhắn của cô bị anh hôn đến hơi sưng đỏ lên, còn hơi long lanh ánh nước nữa, anh hôn nhẹ lên môi cô, bàn tay to phủ lên nơi gò cao của cô, cách một lớp áo mà xoa nắn.

“Đừng...” Thẩm Nhã Hinh muốn phản kháng nhưng lại bị cái hôn của anh làm ê hoặc, đợi đến lúc anh buông cô ra lần nữa, thì áo sơ mi đã rời khỏi người cô từ đời nào rồi, trên người anh cũng chỉ còn mỗi chiếc quần dài mà thôi.

Biết rằng không có khả năng ngăn cản được hành động của Mạnh Dục Thành, Thẩm Nhã Hinh chỉ đành lấy tay che hai mắt lại, không nhìn thì sẽ không mắc cỡ nữa rồi chứ, thân thể chưa bao giờ bị người ta thấy hết sẽ là như thế nào trong mắt anh đây, cô không dám nghĩ tiếp nữa.

Hành động trẻ con của cô khiến anh khẽ cười, Mạnh Dục Thành rất hiểu tâm lý con người, nếu không có sự hỗ trợ của thị giác, chỉ dùng thân thể để cảm nhận thì thân thể sẽ nhạy cảm hơn bình thường gấp nhiều lần, anh cố ý sát lại gần cổ cô, dùng hơi thở nóng rực của mình phả vào làn da non mịn của cô.

Quả nhiên, Thẩm Nhã Hinh khẽ rùng mình rên lên: “Á...”. Cô bị tiếng kêu yêu kiều của bản thân dọa phải, sau đó lập tức cắn chặt môi dưới, cô sợ mình lại phát ra cái tiếng rên kỳ lạ đó nữa.

Tiếc rằng Mạnh Dục Thành đâu để gì cho cô được như ý, bàn tay to lớn nóng hổi phủ lên ngực cô, tà áo dùng đầu ngón tay trêu chọc đỉnh núi của cô, ngực của cô thật đẹp, đầy đặn, mịn màng như ngọc, còn phảng phất một mùi vị của riêng cô nữa.

Thẩm Nhã Hinh không kìm chế được bật ra tiếng thở dốc liên tục, cô hoàn toàn không thể đoán được hành động tiếp theo của anh là gì, chỉ có thể cảm nhận được ngón tay thô ráp đang kẹp chặt lấy đỉnh nhọn của cô mà trêu đùa.

“Đừng.” Cô không nhịn được mở to mắt ra thì gặp ngay ánh mắt sâu thẳm của anh.

Anh vẫn đang nhẫn nhịn, rõ ràng hành động của anh đã không kiêng nể gì rồi, thế mà cô vẫn cảm nhận được anh đang kiềm chế bản thân, anh sẽ dùng dục vọng của anh đốt cháy cô, còn cô sẽ không có đường mà chạy trốn, sự lĩnh ngộ này khiến cô khẽ co rụt người lại, cô không biết mình sẽ bị anh dẫn đến nơi nào mất.

“Em sẽ thích đấy.” Mạnh Dục Thành hiểu được sự run sợ của cô, anh hôn lên cổ cô, để lại một đóa hoa đỏ thắm trên làn da mềm mại như trẻ con của cô, sau đó ngậm lấy đỉnh nhọn của cô dưới giọng rên khe khẽ của cô, không cho cô có cơ hội chạy thoát, anh dùng môi lưỡi của mình yêu thương đỉnh núi của cô, liếm láp, kéo qua kéo lại, thậm chí còn khẽ cắn nhẹ nó.

“Thật tuyệt quá mà.” Anh khẽ tán thưởng và nhìn nụ hoa mềm mại dần dần trở nên đứng thẳng lên thành hạt trân châu màu hồng phấn tuyệt đẹp.

Thẩm Nhã Hinh mắc cỡ muốn chết, cô không phải không biết gì hết về tình dục, nhưng cô chưa bao giờ nghĩ đến chuyện mình trần truồng như thế cho người khác thưởng thức, rất muốn anh dừng lại đừng làm nữa, nhưng cảm giác lạ lẫm cứ dâng trào trong cơ thể cô, khiến cô không kềm được bản thân mà ngậm nga ra những tiếng rên ngọt ngào lọt vào tai anh.

Mạnh Dục Thành say mê nhìn cô, cô nhất định không biết dáng vẻ động tình của mình dễ thương cỡ nào đâu, anh cúi đầu ngậm lấy môi cô, bàn tay to thuận theo làn da mềm mại ở eo trượt xuống phía dưới, vuốt ve cái mông đầy đặn, rồi lại lướt qua chiếc bụng dưới bằng phẳng, đi xuống nơi giữa hai chân cô.

Cảm giác nơi đầu ngón tay khiến khóe mắt Mạnh Dục Thành khê lóe, “Ướt rồi sao.” Anh cố ý đưa ngón tay toàn mặt dịch đến trước mắt cô.

“Nào, nào có chứ!” Cô cứng miệng phản bác, rồi lại ngâm thành tiếng dưới hành động khác của ngón tay anh: “A...” Ngón tay thon dài trêu đùa cánh hoa ẩm ướt của cô, tìm kiếm nơi nhạy cảm nhất của cô, tầm mắt anh khóa chặt khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, không bỏ sót một vẻ mặt nào của cô cả.

Thẩm Nhã Hình không nhận được muốn khép chặt chân lại, nhưng đôi chân thon dài trắng nõn lại bị anh dùng sức tách ra để anh dễ ‘làm việc’ hơn.

Khoái cảm mãnh liệt khiến Thẩm Nhã Hình ngâm ra tiếng, loại cảm giác chưa từng có này khiến cô cảm thấy hơi sợ, cô không thể không bám vào Mạnh Dục Thành, nức nở cầu xin sự thương tiếc của anh.

“Đừng mà... xin anh đó...” Cô không biết nên kêu anh dừng lại hay cho cô nhiều hơn, ngón tay của anh vẫn cứ ngoan cố không ngừng trêu chọc hạt trân châu nhỏ của cô, khơi dậy dục vọng của cô.

“Đừng sợ, bảo bối, anh ở đây.” Mạnh Dục Thành dỗ dành cô, đem cho cô những cảm giác tê dại rung động lòng người, cướp đi toàn bộ năng lực suy nghĩ của cô.

Dục vọng càng lúc càng dâng trào, như những giọt nước không ngừng trào vào bụng dưới, không thể giải thoát được dục vọng, cô chỉ có thể không ngừng vận vẹo, không ngừng run rẩy dưới thân anh, khát vọng anh cho cô nhiều hơn.

Khoái cảm mãnh liệt khiến Thẩm Nhã Hình ngâm ra tiếng, loại cảm giác chưa từng có này khiến cô cảm thấy hơi sợ, cô không thể không bám vào Mạnh Dục Thành, nức nở cầu xin sự thương tiếc của anh.

“Đừng mà... xin anh đó...” Cô không biết nên kêu anh dừng lại hay cho cô nhiều hơn, ngón tay của anh vẫn cứ ngoan cố không ngừng trêu chọc hạt trân châu nhỏ của cô, khơi dậy dục vọng của cô.

“Đừng sợ, bảo bối, anh ở đây.” Mạnh Dục Thành dỗ dành cô, đem cho cô những cảm giác tê dại rung động lòng người, cướp đi toàn bộ năng lực suy nghĩ của cô.

Dục vọng càng lúc càng dâng trào, như những giọt nước không ngừng trào vào bụng dưới, không thể giải thoát được dục vọng, cô chỉ có thể không ngừng vận vẹo, không ngừng run rẩy dưới thân anh, khát vọng anh cho cô nhiều hơn.

“Thật khó chịu...” Nước mắt ứa khuất tuông rơi, ngón tay anh lúc nào cũng canh ngay lúc cô sắp lên đỉnh mà rời khỏi, khiến cho cô có cảm giác như bị treo giữa không trung, không lên xuống, khó chịu đến nỗi muốn khóc thành tiếng, Thẩm Nhã Hình không hiểu anh muốn làm gì, nhận hết lần đến lần khác, cuối cùng cô chỉ có thể bám chặt cánh tay anh, khó chịu cầu xin anh.

Thân thể Mạnh Dục Thành bỗng nhiên căng thẳng, cô chưa từng lộ ra vẻ mặt yêu kiều phong tình như thế, đây là cô gái mà anh độc chiếm, cô chỉ thuộc về mình anh, chỉ của riêng anh.

“Bảo bối của anh...” Anh hận không thể xông vào bên trong cô ngay lập tức để mà hưởng thụ cảm giác mềm mại của cô, nhưng đây là đêm đầu tiên của cô, anh không thể lỗ mãng như thế.

Ngón tay anh nhẹ nhàng tách cách hoa của cô ra, ngón tay giữ khê nhấn vào hoa huyết đang đóng cửa kín mít, ngón tay cái thì vẫn tiếp tục trêu đùa hạt đậu nhạy cảm của cô, cô thật nhỏ, huyết đạo kít khao bao chặt ngón tay của anh, anh khê đưa tay ra vào qua lại, giúp cô thích ứng dần.

“Đừng...” Nơi tư mật bỗng nhiên truyền đến cảm giác kỳ lạ khiến Thẩm Nhã Hình cứng người, ngón tay thô to cứ từng chút từng chút một tiến vào, tuy là không đau, nhưng cảm giác rất kỳ quái.

Mạnh Dục Thành tạm dừng lại hành động của ngón giữa, khê vuốt ve viên trân châu nhỏ của cô, đợi đến khi Thẩm Nhã Hình lại lần nữa rơi vào bế tắc, lắc mông nghênh hợp anh, anh mới lại lần nữa thử tiến vào.

Cảm giác căng trương quá lạ lẫm, cô theo bản năng thít chặt, đổi lại lời an ủi thở không ra hơi của Mạnh Dục Thành: “Ngaoan, đừng nhúc nhích tùm lum, anh không muốn làm em đau.” Thẩm Nhã Hình mở to mắt nhìn anh, trên trán anh toàn mồ hôi hột do nhấn nhận mà ra, anh đang nhẫn nại chờ đợi sự sẵn sàng của cô, người đàn ông này nhân lúc cô đang mơ màng mà chiếm lấy trái tim cô một cách báo đạo, lại ngang ngược

mà đoạt lấy cô, nhưng lại vào thời khắc quan trọng nhất để ý để cảm thụ của cô, không tùy ý mà giải tỏa dục vọng của bản thân, cô cảm thấy thật ngọt ngào.

Cô xấu hổ ôm chặt lấy cổ anh, đem khuôn mặt nóng hổi dán vào lỗ tai anh, khẽ nói: “Anh... anh nhẹ chút là được.” Còn việc anh có hiểu được ý của cô hay không thì có đánh chết cô cũng không có can đảm để mà giải thích đâu.

Mạnh Dục Thành kinh ngạc bởi sự e dè nhưng lại xen chút can đảm của cô, anh hài lòng cười khẽ, anh sao có thể nỡ làm cho cô đau chứ, anh xấu xa nói bên tai cô: “Em mở rộng chân ra một chút anh sẽ dễ vào hơn đó.” Thẩm Nhã Hình khẽ run người, đôi chân đang mở rộng bỗng không tự chủ mà khép chặt lại, động tác này khiến khuôn mặt vốn đã đỏ như trái gấc của cô lại càng đỏ thêm, tư thế xấu hổ này lại càng khiến dục vọng của Mạnh Dục Thành thư muốn bùng phát.

Nhìn thân thể nhỏ nhắn của cô, anh không nhịn được dùng sức hôn mạnh lên chiếc môi anh đào của cô, dùng ngón tay tách cách hoa của cô ra, rồi lại dùng một ngón khác xoa thật mạnh lên hạt trân châu nhạy cảm đó.

“A...” Cảm giác treo giữa không trung bỗng chốc biến mất, Thẩm Nhã Hình cảm thấy bản thân như đang rơi tự do xuống vực sâu vậy, khoái cảm xông vào mọi nơi trên cơ thể cô khiến cô không chịu nổi nữa, mở to miệng cắn lên vai anh, cả người không chịu kiểm soát của cô nữa, co rút mãnh liệt.

“Hừm.” Mạnh Dục Thành hừ lạnh một tiếng, cô cắn không nhẹ tí nào, nhưng cũng nói rõ được khoái cảm mà cô đã nhận được, anh không những không tránh ra, mà ngược lại còn dùng sức hơn, tàn nhẫn hơn mà chà đạp hạt trân châu đó, đem đến nhiều khoái cảm hơn cho thân thể yếu đuối đang run rẩy dưới thân, “Bảo bối, hãy kêu ra ngoài đi, để anh nghe tiếng ngâm của em.” Anh dụ dỗ cô, anh say mê bởi tiếng ngâm yếu đuối của cô mất rồi.

Thẩm Nhã Hình lắc đầu, cả người bám chặt anh, đỉnh nhọn cứng cứng trên ngực cô lướt qua ngực anh.

Nhìn vẻ mặt không ngừng thay đổi của cô, Mạnh Dục Thành biết cô sắp nhận được cao trào đầu tiên trong đời, anh cười tà ác, co ngón tay lên búng một cái thật mạnh lên hạt trân châu của cô.

“A...” Khoái cảm từ bụng dưới như bùng nổ ra khắp nơi, như những trận pháo bông mãnh liệt vậy, đi đến mọi ngõ ngách của thân thể.

4. Chương 4

Nhất thời như mất đi ý thức vậy, lúc Thẩm Nhã Hình thoát khỏi những cơn cao trào vừa ập đến đó thì Mạnh Dục Thành đang hôn lên trán cô, hôn lên những giọt nước bên khóe mắt cô để ngỏ lời an ủi.

“Bảo bối, em thật nhiệt tình.” Anh cười nhẹ, ngón tay giữa không ngừng ra vào ở hoa huyệt cô, nước dịch của cô như nước của trái đào tươi vậy, chỉ cần khẽ ấn nhẹ vài cái là lại tuông trào ra.

“Làm gì có.” Thẩm Nhã Hình lấy tay che mặt lại, không dám nhìn anh.

“Thật dễ thương, gọi cảm hết chỗ nói.” Mạnh Dục Thành hôn lên lòng bàn tay cô rồi bướng bỉnh nói, “Ôm chặt anh không chịu buông, rồi hết lần này đến lần khác xin anh cho nhiều thêm chút nữa...”

“Nói bậy.” Cô không thèm cầu xin anh, cô định rút tay về phản bác lại anh, nhưng lại bị nhân cơ hội đó mà hôn đến nỗi phải thở hổn hển.

Ngón tay trong hoa huyệt từ hai ngón tăng lên ba ngón mà vẻ mặt của cô không hề lộ ra vẻ không thích ứng nào cả, mà còn ngênh hợp khi anh tăng tốc ngón tay, Mạnh Dục Thành biết cô đã sẵn sàng đón nhận anh rồi, vả lại anh cũng không thể nhịn được nữa rồi.

Mạnh Dục Thành quỳ ở giữa hai chân cô, anh cố ý thong thả chậm rãi gỡ dây nịch và khóa quần của mình, anh biết cô đang nhìn anh.

“Có vừa ý với cái mà em thấy chứ?” Anh lại lần nữa phủ người xuống, tiếp xúc thân mật với cô, nhìn dáng vẻ xấu hổ quay mặt đi của cô, anh cười rồi nắm cầm cô xoay qua, “Xấu hổ gì chứ, rõ ràng hồi nãy nhiệt tình như lửa vậy.” Thẩm Nhã Hình không dám nhúc nhích, nơi giữa hai đùi bị vật cứng nóng của anh chống vào, không cần anh nói cô cũng biết đó là gì, nhưng... cô không ngờ nó lại lớn như thế, thật có thể đi vào sao?

Ngược lại với sự e sợ của cô, anh lại đang say mê với cảm giác mềm mại, ấm áp của cô, hoa huyết của cô dính đầy nước mật, trông rất tội nghiệp, mang cho người ta cảm giác muốn phạm tội.

“Nhã Hình.” Mạnh Dục Thành gọi tên cô, kêu cô nhìn thẳng vào mắt anh, “Tin tưởng anh, đừng sợ.” Của cô nhỏ như vậy, chỉ khi cô hoàn toàn tin tưởng anh, hoàn toàn thả lỏng thì anh mới có thể đi vào thuận lợi được.

“Ừm...”

Thẩm Nhã Hình gật đầu tùm lum, bàn tay to của anh nhẹ nhàng vuốt ve khắp người cô, an ủi sự lo sợ của cô, khiến cô dần thả lỏng, tin tưởng vào anh hơn, thả lỏng người hơn.

“Thật ngoan.” Anh khen ngợi cô rồi nắm lấy gáy thịt của mình đưa vào hoa huyết của cô.

Màn dạo đầu lúc này rất có hiệu quả, Thẩm Nhã Hình khẽ hừ nhẹ một tiếng, cắn chặt môi dưới, chịu đựng sự xâm nhập của anh, Mạnh Dục Thành không còn hơi sức để mà cố vũ sự ngoan ngoãn của cô nữa, đôi mắt sâu thẳm nhìn chăm chăm vào cảnh tượng nơi mềm mại của cô đang dần dần nuốt chửng anh, hoa huyết của cô không ngừng co rút, vặn vẹo mà tiếp đón vật to lớn của anh, đem đến cho anh một luồng khoái cảm không bút mực nào tả được.

“Bảo bối, em thật tuyệt.”

Lúc đi vào hết rồi thì Mạnh Dục Thành cuối cùng cũng thở phào, cảm giác trong cô thật tuyệt, nơi ấm áp ẩm ướt này tuyệt vời hơn trong tưởng tượng của anh, nơi đó của cô thật hẹp, bị vật to lớn của anh chèn ép đến cực hạn, đồng thời cũng ép chặt mỗi một phân lý tính của anh.

Thẩm Nhã Hình chau mày lại, cảm giác căng trướng ở thân dưới quá chân thật, cô gần như có thể cảm nhận được mỗi một nhịp đập của anh, tuy là không đau, nhưng cảm giác rất kỳ lạ.

Mạnh Dục Thành bắt đầu thử ra vào, cô bọc chặt lấy anh, lúc anh đi ra thì ngăn cản sự rời khỏi của anh, lúc anh đi vào thì lại nuốt lấy anh thật chặt.

Như là cảm nhận được cơ thể của Thẩm Nhã Hình vẫn có chút căng thẳng, bàn tay của Mạnh Dục Thành di chuyển đến nơi kết hợp của hai người, nhẹ nhàng xoa nắn cánh hoa của cô, cho đến khi cô thả lỏng bản thân hẳn nữa, khoe miệng khẽ ngậm ra tiếng, anh mới yên tâm tăng tốc.

“Có thể rồi...” Cảm nhận được sự chăm sóc ôn tồn của anh, Thẩm Nhã Hình khẽ rên thành tiếng.

Mạnh Dục Thành khẽ gầm nhẹ, không thể đè nén dục vọng của mình nữa, “Bảo bối...” Anh kêu gọi cô, nâng đùi cô lên, không ngừng thay đổi tư thế của cô, để cô đón nhận anh càng nhiều hơn.

“A... chậm một chút...”

Anh nhất thời tăng tốc độ lên khiến cô theo không kịp tiết tấu của anh nữa, chỉ có thể ôm chặt lấy cổ anh, bị động mà nghênh đón sự xâm nhập mỗi lúc một sâu của anh, không ngừng nhỏ giọng cầu xin sự thương xót của anh.

Chỉ tiếc rằng sự mềm yếu của cô chỉ khiến đàn ông phát thú tính, Mạnh Dục Thành liền ôm cô lên, để hai chân cô vòng qua bên hông anh, dùng tư thế ngồi mà đón nhận lấy sự yêu thương của anh, anh nắm lấy hông cô nâng lên, rồi buông tay ra, để cô nặng nề ngồi thẳng lên gáy thịt của anh.

“Đừng mà... sâu quá...” Thẩm Nhã Hình hét lớn.

Thật đáng sợ, anh đâm thẳng vào sâu trong cơ thể cô, khiến có cảm giác như bị cây giáo dài xuyên qua người vậy, khoái cảm kịch liệt hơn cả lúc này phút chốc chạy đến mọi góc ngách trong cơ thể cô, cô chỉ có thể nắm chặt lấy anh, chỉ có thể rên rỉ thành tiếng, mặc cho anh sắp xếp, toàn bộ thần kinh chỉ tập trung tại nơi anh đang xuyên xỏ qua, khiến cô không thể suy nghĩ được nữa, chỉ có thể đắm chìm trong những cơn khoái cảm sắp ập đến, cảm giác như vĩnh viễn không thấy được đích đến vậy.

“Đừng mà... sâu quá...” Thẩm Nhã Hình hét lớn.

Thật đáng sợ, anh đâm thẳng vào sâu trong cơ thể cô, khiến có cảm giác như bị cây giáo dài xuyên qua người vậy, khoái cảm kịch liệt hơn cả lúc này phút chốc chạy đến mọi góc ngách trong cơ thể cô, cô chỉ có thể nắm chặt lấy anh, chỉ có thể rên rỉ thành tiếng, mặc cho anh sắp xếp, toàn bộ thần kinh chỉ tập trung tại nơi anh đang xuyên xỏ qua, khiến cô không thể suy nghĩ được nữa, chỉ có thể đắm chìm trong những cơn khoái cảm sắp ập đến, cảm giác như vĩnh viễn không thấy được đích đến vậy.

“Em sẽ thích mà.” Mạnh Dục Thành vừa thở gấp vừa mỉm cười vạch trần sự kháng cự không thành thật của cô, anh thật mong đợi trận cao trào sắp đến này, hoa huyết bắt đầu không ngừng co rút, mật dịch cũng bởi sự tấn công của anh mà trở thành những bọt trắng li ti.

“Thật sự là không được nữa rồi...” Thẩm Nhã Hình không ngừng lắc đầu khóc, nhưng anh lại như là chê không đủ kích thích vậy, cuối đầu ngậm lấy một bên đỉnh nhọn của cô, đùa giỡn nó, khẽ cắn nhẹ lên nó.

“A... a.....”

Cô không chịu được cái khoái cảm cuồng dã đó nữa, nắm thật chặt cánh tay anh, cô sẽ chết mất, sẽ chết thật mất.

“Bảo bối, bảo bối của anh...”

Mạnh Dục Thành khẽ gầm nhẹ, nặng nề đánh thật mạnh lên hoa huyết của cô, những tiếng ‘phập phập’ bởi sự đụng chạm da thịt không ngừng vang lên, anh biết cô sắp đến đỉnh điểm rồi, sự co rút của cô càng lúc càng thường xuyên, thậm chí kẹp đến nỗi khiến anh cảm thấy đau, “Bảo bối, để anh cùng thưởng thức cao trào của em nhé.” Cùng với mệnh lệnh tà ác đó, Mạnh Dục Thành lại lần nữa nặng nề đánh thật mạnh vào hoa tâm mềm yếu của cô, khiến Thẩm Nhã Hình không chịu đựng nổi mà bật ra tiếng khóc yếu ớt, thở không ra hơi, không thể tưởng tượng được cảm giác khoái cảm chạy dọc toàn thân, cô lại lần nữa đạt đến cao trào.

Anh đâm thật mạnh vào hoa huyết chật hẹp của cô một lần cuối, nâng chiếc đùi thon của cô lên, hưởng thụ sự co rút của cô, khoái cảm dâng trào đến tận não, sau đó anh gầm nhẹ một tiếng, đem mọi mầm móng của mình chôn sâu vào cơ thể cô.

Thẩm Nhã Hình đang nằm mơ.

Cô mơ thấy mình đang đi dạo trên cánh đồng cỏ xanh mướt của Phi Châu, xung quanh là những loài động vật hoang dã, có con linh dương nghịch ngợm dễ thương, con hươu cao cổ cao chót vót đang lặng lẽ gặm lá cây, phía xa xa là một hồ nước trong vắt phản chiếu lại những đám mây xanh trên bầu trời.

Cô đang vui vẻ ngắm cảnh đẹp thì có một con hà mã chạy đến nhìn cô chằm chằm, cô vừa định lui về phía sau thì con hà mã đó chạy đến đè cô xuống, cô bị nó đè đến thở không nổi, muốn mở miệng kêu cứu nhưng cố gắng cỡ nào cũng không hét ra tiếng được.

Cô sắp tắt thở mất rồi... cô suy nghĩ mơ hồ, sau đó có hết sức vùng vẫy, “A!” Ánh nắng bình minh chiếu sáng cả căn phòng, mọi thứ đều tĩnh lặng như tờ.

Thẩm Nhã Hình thở gấp để ổn định lại tâm trạng của mình, sau đó phát hiện có một cánh tay đang vắt ngang ngực mình, cô liền xoay mặt qua, Mạnh Dục Thành bị cô ồn ào làm tỉnh giấc, mở đôi mắt mông lung nhìn cô, không vui nói: “Ngủ.” Tiếng hét kinh hoàng còn chưa kịp thoát ra thì cô đã bị cánh tay rắn chắc của Mạnh Dục Thành ôm lấy, anh còn không quên uy hiếp cô: “Có nhiều tình lực như vậy thì nên làm chút chuyện để đốt thời gian thôi.” Mạnh Dục Thành đang ngủ ngon lành mà bỗng dưng lại bị tiếng ồn ào làm cho ngủ không được, với lại cái cảm giác mất đi chiếc gối ôm êm ái trong lòng khiến anh cảm thấy thực không vui.

Thẩm Nhã Hình bị dọa đến nỗi không dám nhúc nhích nữa, từng cảnh tượng của tối hôm qua vẫn đang trình chiếu trong não bộ của cô, cô đến đưa tại liệu cho anh sẵn tiện thăm bệnh luôn, cô còn giúp anh hâm nóng cháo lại... nhưng tại sao cuối lại tiến triển đến bước này rồi chứ? Cô bịt chặt miệng mình lại, không ngừng đắm chìm suy nghĩ xem họ rốt cuộc làm sao mà từ cái tình huống thăm bệnh đơn thuần đó mà ‘quá độ’ sang tình huống kích tình này vậy trời?

Thẩm Nhã Hình như con đà điểu vậy, vùi mình vào sâu trong chiếc chăn to bự, tự lằm bằm với bản thân: “Đây đều là đang mơ, không phải thật, tuyệt đối không phải thật...”

“Xem ra em muốn làm chuyện khác hơn.”

Giọng nói trầm thấp của Mạnh Dục Thành vang lên bên tai cô, cái eo khẽ dùng sức, đem vật cứng nóng vừa thức tỉnh của anh ép lên đùi cô, khẽ ma sát bằng những chất ẩm ướt được lưu lại từ bữa kích tình của ngày hôm qua.

“Đừng!” Thẩm Nhã Hình dùng cả tay lẫn chân đẩy Mạnh Dục Thành ra, phản đối nói: “Chỗ đó rất đau.” Hôm qua anh thông cảm cho việc cô lần đầu tiên trầm luân vào bể tình nên chỉ làm một lần là đã tha cho cô để cô ngủ rồi, nhưng giờ chỗ đó hình như hơi sưng lên khiến cô cảm thấy rất khó chịu.

“Hửm, chỗ nào đau?”

Mạnh Dục Thành đầu dễ gì tha cho cô như vậy, anh dễ dàng kéo cô sát lại bên người mình rồi làm bộ như muốn gỡ chăn ra xem.

“Không chỗ nào đau hết, anh đừng lộn xộn nữa.”

Đùa gì chứ, bây giờ cô đang trong trạng thái không mặc gì hết, gỡ chăn lên chẳng phải sẽ bị thấy hết sao! Nhưng lời nói của cô chẳng hề được Mạnh Dục Thành để lọt vào tai, anh một bên tay ôm chặt người cô, tay còn lại dò thẳng xuống nơi đó của cô.

“A...”

Không cẩn thận hét lên một tiếng khiến Thẩm Nhã Hình xấu hổ lấy tay che miệng mình lại, anh đang sờ chỗ nào vậy trời?

Mạnh Dục Thành cuối đầu nhìn cô, ngón tay khẽ chạm vào cánh hoa của cô, tối hôm qua anh xuất tinh ở bên trong cô nên giờ chỉ cần cô khẽ nhúc nhích liền có chất dịch nhót nhót chảy ra, có lẽ đó là hỗn hợp của cô và anh.

“Ngoan ngoan đừng nhúc nhích, để anh sờ xem chỗ nào bị thương rồi.” Anh nói với vẻ nghiêm túc.

“Anh đừng sờ lung tung mà.”

Hơi thở của cô bắt đầu không ổn định nữa, người đàn ông ác ôn này, giả bộ mượn cớ giúp cô kiểm tra mà quấy rối cô, anh lấy chất dịch của tối hôm qua bôi lên cánh hoa của cô, khiến cô mềm nhũn cả người, ngay cả sức lực để mà đẩy anh ra cũng không có.

“Yên tâm, anh sờ rất chính xác đó.”

Anh thế mà không hề cảm thấy cần rút lương tâm, còn cuối đầu nhìn khuôn mặt đỏ lựng của cô nữa chứ. Dáng vẻ động tình của cô thật gọi cảm, đôi mắt trong veo của ngày thường giờ trở nên mê mang, đôi môi hồng khẽ mở, trông cứ như đang chờ đợi anh đến yêu thương vậy. Hơi thở của cô bắt đầu không ổn định nữa, người đàn ông ác ôn này, giả bộ mượn cớ giúp cô kiểm tra mà quấy rối cô, anh lấy chất dịch của tối hôm qua bôi lên cánh hoa của cô, khiến cô mềm nhũn cả người, ngay cả sức lực để mà đẩy anh ra cũng không có.

“Yên tâm, anh sờ rất chính xác đó.”

Anh thế mà không hề cảm thấy cần rút lương tâm, còn cuối đầu nhìn khuôn mặt đỏ lựng của cô nữa chứ. Dáng vẻ động tình của cô thật gọi cảm, đôi mắt trong veo của ngày thường giờ trở nên mê mang, đôi môi hồng khẽ mở, trông cứ như đang chờ đợi anh đến yêu thương vậy.

Cánh hoa mềm mại nở rộ dưới sự vuốt ve của anh, để lộ ra nụ hoa nhỏ bên trong, Mạnh Dục Thành như đang chăm sóc cho vật trân quý nhất của mình vậy, tỉ mỉ cẩn thận vuốt ve nụ hoa non mềm đang run rẩy đó, khiến dây thần kinh nhạy cảm của Thẩm Nhã Hình bị kích thích một cách triệt để.

Sự tiếp xúc thân mật như tối hôm qua khiến cô cảm thấy vừa lo sợ vừa mong chờ, anh mang đến niềm vui vô tận cho cô, khiến cô bị đắm chìm vào đó, nhưng mới chỉ nhiều đó thôi mà khiến cánh hoa của cô có cảm giác đau rất, khó có thể tiếp tục nữa.

Thẩm Nhã Hình hồi hộp cắn chặt môi dưới của mình, yếu ớt cầu xin anh: “Quả thật sẽ đau đó, đừng làm được không?” Mạnh Dục Thành thấy đáng về tội nghiệp của cô thì không nhìn được bật cười: “Anh chỉ xem em bị thương ở nào thôi, đừng sợ.”

Tối hôm qua anh đã rất cố gắng kiềm chế bản thân rồi, nhưng mùi vị của cô quá tuyệt vời, khiến cho lúc sau anh có chút không khống chế được bản thân, anh phải xác định cô không bị anh làm cho bị thương anh mới yên tâm được, khẽ hôn nhẹ lên trán cô, anh nói lời đảm bảo với cô: “Anh hứa sẽ không làm gì cả, yên tâm.”

Nhận được lời hứa của anh, Thẩm Nhã Hình do dự một hồi lâu, cuối cùng cũng ngoan ngoan kéo chăn, mở rộng hai chân ra, “Anh... anh mau chút.” Trời ạ, để cô chết quách đi cho rồi, đáng về khó coi như vậy, sao cô còn có thể đi gặp người khác nữa đây!

Cũng may lần này Mạnh Dục Thành chịu tha cho cô, chỉ xem xét cánh hoa bị sưng đỏ của cô liền rất độ lượng mà bỏ qua cho cô rồi, “Hơi sưng, nhưng cũng may không bị rách da, tí nữa đến tiệm thuốc Tây mua thuốc thoa lên là được.”

“Đừng!” Chẳng lẽ còn muốn cô đến nói với mấy người bán thuốc rằng: Thật ngại quá, tôi dung tục quá độ, xin hỏi có thuốc thoa nào để giảm sưng cánh hoa không? Cô không muốn bị mất mặt đâu.

“Vậy thì cũng còn một cách khác.” Mạnh Dục Thành cười với vẻ đầy tính toán.

“Cái gì?” Thẩm Nhã Hình khờ khạo hỏi.

Mạnh Dục Thành sáp lại gần lỗ tai cô nói khẽ: “Nghe nói nước bọt có thể giúp làm lành vết thương, chúng ta có thể thử xem thế nào.”

“Biến thái!” Cô vốn không nên hỏi mà.

“Haizz.” Mạnh Dục Thành tiếc nuối lắc đầu, “Xem ra em không tin vào thành quả nghiên cứu khoa học rồi.”

Ai không tin chứ, nhưng vấn đề là cách đó có thể dùng sao? Chỉ cần nghĩ đến cảnh tượng đó, Thẩm Nhã Hình liền chỉ muốn kiếm cái lỗ để mà chui xuống, đầu óc của anh rối cuộc chứa cái gì ở trong vậy trời.

“Mau thức dậy đi, thức dậy đi, không thức dậy là tét vào mông đấy nhé.”

Tiếng đồ hồ báo thức trẻ con bỗng nhiên vang lên làm gián đoạn cuộc tranh luận của hai người, Thẩm Nhã Hình mặc kệ nụ cười trên mặt người đàn ông, kéo chăn lên gói chặt cơ thể mình lại, chạy vào phòng tắm.

Những giọt nước ấm áp không ngừng chảy dọc cơ thể, gột sạch mùi vị của anh và mọi mệt mỏi của tối hôm qua, Thẩm Nhã Hình nhìn vào gương, thấy bản thân có vài vết yêu kiều, không khỏi nhớ đến đáng về dịu dàng lại cuồng dã của anh rồi lại mắc cỡ đến nỗi phải lấy tay che mặt cười.

Anh mạnh mẽ như thế, cô như chiếc xuồng nhỏ trong lòng anh vậy, chỉ có thể trôi theo dòng nước xiết của anh, những giọt mồ hôi trên người anh đều vì nhấn nạy mà ra, anh luôn nghĩ đến cảm giác của cô, xác định cô thực sự có được sự vui vẻ anh mới tiếp tục.

Nhưng vừa nghĩ đến quan hệ giữa anh và cô thì lại không khỏi cảm thấy buồn phiền, cô phải báo cáo lại với Tổng giám đốc như thế nào đây? Có khi nào Tổng giám đốc sẽ cho rằng cô đã phản bội ngài ấy? Nghĩ đến đây cô liền quyết định phải nói với anh tạm thời không cho Tổng giám đốc biết.

Không cần nghĩ cũng biết Mạnh Dục Thành chẳng vui vẻ gì với quyết định này của cô.

“Đi mà, em quả thật vẫn chưa suy nghĩ được nên giải thích như thế nào với Tổng giám đốc, mình tạm thời đừng công khai được không?”

Mạnh Dục Thành nhìn cô chằm chằm, thật là một người phụ nữ ngốc mà! Không lo suy nghĩ nên làm thế nào để giữ chân người đàn ông hoàng kim như anh thì thôi chứ, ở đó cái gì mà chuẩn bị tâm lý? Nhưng thấy đáng về gấp đến độ muốn khóc của cô, lại xét đến tính cách đơn thuần của cô, anh tạm thời miễn cưỡng đồng ý vậy.

Nhưng anh có thời hạn, “Thấy em tội nghiệp như vậy, cộng thêm việc vị thiết kế sư kia sắp đến Đài Loan, lúc đó anh sẽ rất bận rộn, khoảng thời gian đó sẽ dành cho em chuẩn bị tâm lý vậy. Nhưng vị thiết kế sư đó vừa rời khỏi thì em phải lập tức theo anh về nhà gặp bố mẹ.”

“Hả? Thế chẳng phải chỉ có một tuần thôi sao?” Thẩm Nhã Hình không đồng ý lắm, thời gian ngắn như thế, sao đủ cho cô chuẩn bị tâm lý chứ.

“Chê ít à?” Mạnh Dục Thành nhướn mày.

“Không không không, nhiều, nhiều lắm rồi.” Cô lắc đầu liên tục, chỉ sợ ngay cả thời gian một tuần này cũng bị anh lấy mất, danh tiếng trên thương trường của người đàn ông này đâu phải cô không biết, cô nào có dám trả giá với anh chứ!

“Ừ.” Mạnh Dục Thành hài lòng gật đầu, không tệ, cũng biết điều đó.

“Nhưng trước mắt vẫn còn một vấn đề khá nghiêm trọng.” Thẩm Nhã Hình nhăn mặt đưa quần áo của mình cho anh xem, “Nhấn hết rồi đây này, kiểu này sao mà mặc ra ngoài cho người ta xem cơ chứ?”

“Chê ít à?” Mạnh Dục Thành nhướn mày.

“Không không không, nhiều, nhiều lắm rồi.” Cô lắc đầu liên tục, chỉ sợ ngay cả thời gian một tuần này cũng bị anh lấy mất, danh tiếng trên thương trường của người đàn ông này đâu phải cô không biết, cô nào có dám trả giá với anh chứ!

“Ừ.” Mạnh Dục Thành hài lòng gật đầu, không tệ, cũng biết điều đó.

“Nhưng trước mắt vẫn còn một vấn đề khá nghiêm trọng.” Thẩm Nhã Hình nhăn mặt đưa quần áo của mình cho anh xem, “Nhấn hết rồi đây này, kiểu này sao mà mặc ra ngoài cho người ta xem cơ chứ?”

“Em đã nói là em có thể tự về được mà.” Thẩm Nhã Hình lẩm nhẩm nói.

“Để em mặt bộ đồ này bắt xe à?” Mạnh Dục Thành liếc nhìn cô một cái, “Em không sợ bị lên báo sao?” Quần áo của cô bởi tối hôm qua quăng tùm lum xuống đất mà nhăn như cái khô vậy, giờ bộ đồ cô đang mặc là chiếc áo sơ mi và quần dài của anh, dễ thương thì cũng dễ thương thiệt, nhưng mặc ra cho người ngoài xem thì miễn bàn, anh cũng định mua một bộ khác cho cô, nhưng có nói thế nào đi nữa thì cô cũng không chịu, chỉ một mực đòi về nhà thay.

“Cũng đúng.” Thẩm Nhã Hình chán nản gật đầu đồng ý, haizz, tại sao anh luôn dùng bộ dạng vừa thờ ơ vừa tao nhả để nói chuyện với người khác, nhưng khi nói chuyện với cô thì lại xấu xa như vậy chứ?

Thẩm Nhã Hình mở cửa nhà ra, kiểm một đôi dép cho Mạnh Dục Thành, “Anh mang tạm đi, của ba em, chắc là mang vừa.”

“Không dẫn anh đi tham quan một vòng sao?”

“Tham quan gì chứ, căn nhà chỉ bấy lớn, anh tự xem đi, em đi thay đồ.” Cô phẩy phẩy tay, thay dép xong liền chạy như bay vào phòng ngủ, cô phải nhân lúc anh chưa kịp vào đây mà dấu hết mấy con gấu bông trên đầu giường đi mới được, nếu không nhất định sẽ bị anh cười vào mặt mất.

Mạnh Dục Thành khẽ đánh giá xung quanh, là một căn nhà nhỏ thích hợp ột người ở, màu sắc của các đồ nội thất đều có vẻ khá cũ, kiểu mẫu cũng mang vẻ cổ điển, trên đầu tủ là vài khung ảnh, trên hình là một cặp vợ chồng trung niên ôm lấy Thẩm Nhã Hình đang mặt đồng phục, cười rất hiền từ.

“Đây là cha mẹ em à?” Mạnh Dục Thành cầm khung ảnh lên, nhìn cô bé Thẩm Nhã Hình thời trung học.

“Ừm.” Đoán rằng có lẽ anh đang xem ảnh.

“Nghe nói họ đang ở Nam Mỹ?”

“Đúng vậy, ba em là tiến sĩ ngành thực vật, mẹ em là tiến sĩ ngành côn trùng, hai người họ cùng đến Amazon nghiên cứu sinh vật rồi.”

Tuy rằng họ rất có trách nhiệm mà nuôi dạy cô đến năm 18 tuổi, nhưng cô vẫn cảm thấy có chút cô đơn.

Mạnh Dục Thành biết rằng cha mẹ cô là người nổi tiếng trong giới sinh vật học, nhưng Thẩm Nhã Hình lại không đi theo con đường của cha mẹ cô, điều này khiến anh cảm thấy kỳ lạ, “Em không nối nghiệp cha mẹ sao?”

“Cũng không phải... lúc em lên tiểu học bị phát hiện mắc bệnh mù màu, không thích hợp với những môn học đó.”

Không chỉ sinh vật học, ngành thiết kế mà cô thích cũng vì thế mà phải từ bỏ. “Em nghĩ mẹ nhất định cảm thấy rất tiếc nuối, lúc nhỏ mẹ thường nói đợi em lớn lên cùng đi Nam cực với mẹ, nhưng cuối cùng em lại bị như thế.” Thẩm Nhã Hình buồn bã nói. Nhiều lúc cô còn cho rằng có lẽ vì cô bị như thế nên cha mẹ cô mới thà rằng chạy đến châu Nam Mỹ xa xôi cũng không chịu đối mặt với cô.

“Tuy rằng anh không hiểu biết gì về cha mẹ em, nhưng nếu anh là họ, anh sẽ tự trách bản thân không thể đem đến cho con mình một DNA tốt.” Nghe xong lời này, Thẩm Nhã Hình quyết định nói: “Không ngờ anh cũng biết an ủi người khác cơ đấy.”

“Ngốc nghếch.” Mạnh Dục Thành đi đến sau lưng cô, “Nếu cha mẹ em không yêu thương em thì sao lại gửi gắm em cho cha anh từ châu Nam Mỹ xa xôi kia chứ?”

“Ừm... ách, anh vào đây làm gì?” Sự ấm áp của phút trước bị thay thế bởi sự phát hiện Mạnh Dục Thành tiến vào phòng cô.

“Sợ gì chứ?” Mạnh Dục Thành rất tự nhiên mà đứng phía sau cô nhìn hai người qua chiếc gương, Thẩm Nhã Hình không cao lắm, chỉ đến đầu vai anh thôi, đáng người lại nhỏ con nên trông chỉ bằng một nửa trọng lượng của anh.

Sợ gì? Cô còn chưa mặc xong áo quần đó! Thẩm Nhã Hình vừa xấu hổ vừa tức giận lấy nắm đấm dấm dấm lên người anh, tay còn lại vẫn không quên cẩn thận che lấy ngực mình, như là sợ bị lộ cảnh xuân vậy.

Tiếc rằng đối với Mạnh Dục Thành mà nói chút sức lực đó chẳng là gì, anh cứ đứng đó cho cô tha hồ mà dấm, xem như mát xa miễn phí, cũng nhân lúc đó mà quan sát chiếc tủ áo đang mở cửa của cô, “Hèn chi quần áo em mặc đều kỳ cục như vậy, thì ra là do bị mù màu.”

“Ai nói chứ, mấy bộ đồ này rất ổn mà, mặc rất thoải mái, không quá bó.” Đáng ghét, len xem tủ quần áo của cô thì thôi chứ, còn dám chê bai mất thẩm mỹ của cô nữa.

“Chẳng lẽ em không để ý rằng những bộ đồ này được quảng cáo dành riêng cho phái nữ U30 sao?” Mạnh Dục Thành còn cố ý nhấn mạnh chữ U30 nữa.

“Có, có sao?” Thẩm Nhã Hình lúng túng hỏi ngược lại, cô cố gắng nhớ lại tình cảnh khi mua những bộ đồ đó, nhưng tiếc rằng cô chỉ nhớ được những bảng chỉ dẫn to đùng mà thôi.

“Bữa sau để Y Lâm giúp em sửa soạn lại, lúc nhà thiết kế đó đến Đài Loan còn cần em giúp nữa, anh không muốn thấy cái kiểu này của em đâu.”

“Y Lâm nào? Không phải là nhà tạo mẫu hung dữ Y Lâm đó chứ? Em không chịu đâu, mấy diễn viên ca sĩ vừa ra nghề đều bị anh ta mắng chửi đến nước mắt chảy dài cả.” Cô nhớ đến tin của mấy tờ báo lá cải lúc trước, cái người tên Y Lâm đó là một nhà tạo mẫu cực kỳ nổi tiếng, mà cũng rất hung dữ, có thể mắng chửi, phê bình một người từ đầu tới chân chỉ bằng một hơi thở, thế mà vẫn có người khóc lóc cầu xin anh ta chỉ giáo, mấy người đó quả thật là đang tự ngược đãi bản thân mà!

“Chẳng lẽ em không để ý rằng những bộ đồ này được quảng cáo dành riêng cho phái nữ U30 sao?” Mạnh Dục Thành còn cố ý nhấn mạnh chữ U30 nữa.

“Có, có sao?” Thẩm Nhã Hình lúng túng hỏi ngược lại, cô cố gắng nhớ lại tình cảnh khi mua những bộ đồ đó, nhưng tiếc rằng cô chỉ nhớ được những bảng chỉ dẫn to đùng mà thôi.

“Bữa sau để Y Lâm giúp em sửa soạn lại, lúc nhà thiết kế đó đến Đài Loan còn cần em giúp nữa, anh không muốn thấy cái kiểu này của em đâu.”

“Y Lâm nào? Không phải là nhà tạo mẫu hung dữ Y Lâm đó chứ? Em không chịu đâu, mấy diễn viên ca sĩ vừa ra nghề đều bị anh ta mắng chửi đến nước mắt chảy dài cả.” Cô nhớ đến tin của mấy tờ báo lá cải

lúc trước, cái người tên Y Lâm đó là một nhà tạo mẫu cực kỳ nổi tiếng, mà cũng rất hung dữ, có thể mắng chửi, phê bình một người từ đầu tới chân chỉ bằng một hơi thở, thế mà vẫn có người khóc lóc cầu xin anh ta chỉ giáo, mấy người đó quả thật là đang tự ngược đãi bản thân mà!

Mạnh Dục Thành khẽ hôn lên đỉnh đầu cô, “Đừng sợ, Y Lâm sẽ không mắng em đâu.”

“Tại sao?”

“Bởi vì cậu ấy là em họ bên nội của anh.”

“Hả? Thế sao anh ta lại họ Y?”

Mạnh Dục Thành tặng cho cô một ánh mắt như đang nói ‘Em ngốc vừa thôi chứ’ rồi thở dài nói, “Đó là nghề danh.” Người phụ này quả thật là ngốc đến nỗi hết chỗ ngốc luôn rồi, cha anh nghĩ sao mà lại giao công việc giám sát anh cho cô, có làm không vậy trời?

“Ồ hen.” Thẩm Nhã Hinh lúc này mới phản ứng kịp, “Sao anh còn đứng đây thế? Người ta phải thay đồ rồi.”

Sau khi vừa đẩy vừa ép để mà ‘mời’ Mạnh Dục Thành ra ngoài rồi cô mới chọn đại một bộ đồ mà xám tro thay vào, và hiển nhiên là sẽ không tránh khỏi phải chịu vài lời bắt bẻ soi mói của anh nữa rồi.

“Được thôi, giờ thì em tin anh và Y Lâm có quan hệ ruột thịt rồi.” Thẩm Nhã Hinh bấu môi chui vào xe, cô bắt đầu có chút nhớ nhung về mặt lạnh như băng của anh rồi, nói vậy cũng không đúng, hình như anh ngay từ đầu đã bắt bẻ soi mói cô rồi, chỉ là cô quả thật không thích nổi mấy dạng quần áo nhìn thì đẹp nhưng mặc vào lại rất khổ sở đó mà.

Công việc của thư ký hiển nhiên không chỉ là pha trà rót nước đơn giản như thế, họ thường xuyên phải chạy qua chạy lại giữa các bộ phận để thông báo, lúc ở tổng công ty, cô còn từng đi giám sát công trình với Tổng giám đốc, mặc mấy bộ đồ xinh đẹp chỉ khiến bản thân chịu tội mà thôi, nói không chừng lúc mới đầu thì xinh đẹp như phượng hoàng, nhưng sau khi hoàn thành công việc lại thành con vịt xấu xí mất.

Nhưng nghĩ đến việc đại diện cho hình tượng của công ty, Thẩm Nhã Hinh chỉ đành miễn cưỡng nghe lời, dù sao thì anh cũng là sếp, không dễ dàng gì năn nỉ được anh tạm thời dừng công khai quan hệ của hai người, cô không ngốc đến mức giờ này chạy đi vuốt râu hùm đâu.

Thực ra ngoại trừ việc không biết nên giải thích thế nào với Tổng giám đốc thì cô cũng có tâm tư riêng, nếu hai người công khai quan hệ thì e rằng cô không thể tiếp tục làm thư ký cho anh, không thể ở bên anh mọi lúc mọi nơi nữa.

Vừa nghĩ đến những thứ này, tâm trạng của Thẩm Nhã Hinh liền trở nên xấu đi, có khi nào anh chỉ cảm thấy cô mới mẻ nên muốn chơi đùa một tí thôi không? Cô đã xem quá nhiều những chuyện bất quải của giới hào môn, có được bao nhiêu người đàn ông chung tình cơ chứ?

Không nghĩ nữa, Thẩm Nhã Hinh nhắm mắt lại, cũng may Mạnh Dục Thành tưởng cô buồn ngủ nên quăng chiếc áo khoác qua, đắp lên người cô.

Vào lúc cô đang suy nghĩ xem nên giải thích việc đi trễ ra sao thì điện thoại của Mạnh Dục Thành reo lên, cô khẽ nhúc nhích cơ thể ở bên dưới chiếc áo khoác, thò khuôn mặt nhỏ nhắn ra: “Cần bắt máy không?” Mạnh Dục Thành gật đầu, cô ngoan ngoãn lấy chiếc điện thoại trong túi áo khoác ra, giúp anh nhấn mở loa ngoài.

“Tổng giám đốc, Đào Tử Bình bên phòng Nghiên cứu và Phát triển vừa gây gỗ với những người bên phòng thí nghiệm, cậu ta tức giận phùng phùng mà chạy đến phòng thí nghiệm để tranh luận với người ta rồi.” Giọng điệu của Tổng Kiến Đông có chút gấp gáp.

Thẩm Nhã Hinh cũng cảm nhận được sự nghiêm trọng của sự việc này, cô ngồi thẳng lưng, lo lắng nhìn Mạnh Dục Thành, theo như những gì cô được biết thì dạo gần đây phòng thí nghiệm đang đẩy nhanh tiến độ ươm ươm vài đợt này để cho kịp thời gian nhà thiết kế đến xem, nếu lúc này xảy ra chuyện thì nhất định sẽ rất rắc rối.

“Giờ tôi sẽ qua đó, lý do gây tranh cãi là gì?” Mạnh Dục Thành thấy cô lo lắng đến trắng bệch mặt thì bình tĩnh vỗ vỗ mu bàn tay cô.

“Người bên phòng Nghiên cứu và Phát triển nói phòng thí nghiệm đã làm hỏng thành phẩm của đợt hàng này rồi lại đùn đẩy trách nhiệm cho họ, nói là phòng Nghiên cứu và Phát triển thiết kế không hoàn chỉnh, nhưng thật chất là do người bên phòng nghiên cứu có vấn đề, màu nhuộm vẫn chưa pha xong đã đem đi nhuộm nên mới thành ra vậy.” Tổng Kiến Đông nói.

“Người bên phòng thí nghiệm nói như thế nào?”

“Họ một mực khẳng định họ không có sai, còn không chịu thừa nhận là họ đã dùng màu nhuộm đó nữa.” Tổng Kiến Đông nói với vẻ bất đắc dĩ.

“Lại là ông nói bà sai, bà nói ông sai!” Mạnh Dục Thành cười lạnh, “Ông kêu những người tham gia thiết kế bên phòng Nghiên cứu và Phát triển qua đó, tôi ở bên kia đợi họ.”

5. Chương 5

Editor: Mandy Cá Ngừ

Phòng thí nghiệm của Giai Vận là một tòa nhà hai tầng nằm ở vùng ngoại ô, sát bên là nơi trồng cây Liễu Lam (*), phòng thí nghiệm này phụ trách thử sản xuất thành quả mà bộ phận Nghiên cứu và Phát triển nghiên cứu ra, đồng thời cũng làm công việc đánh giá ước định thành phẩm.

(*) Một loài cây dùng để làm nguyên liệu nhuộm vải

Mấu chốt của vấn đề lần này chính là ở cây Liễu Lam, cây Liễu Lam mà phòng Nghiên cứu và Phát triển chỉ định phải có xuất xứ từ Nhật Bản, nhưng rất có thể người bên Phòng thí nghiệm đã sử dụng loại cây Liễu Lam trong nước để sản xuất.

Mạnh Dục Thành ngồi ngay ngắn trong phòng khách, tạm thời mặc kệ Đào Tử Bình và người phụ trách bên phòng thí nghiệm Bạch Uyển Minh mà đi nói chuyện với một người rảnh rỗi nhất đang ngồi trên ghế sofa, “Văn Diệp Nhiên, cậu ngay cả chuyện náo nhiệt của công ty tôi mà cũng không bỏ qua sao?”

Người này là ai thế? Thẩm Nhã Hinh nhìn anh ta với vẻ tò mò, vẻ ngoài của người này trông cũng bình thường, nhìn chẳng có khí phách gì cả, cô cảm thấy có lẽ anh ta chỉ là một nhân viên nhỏ thôi, nhưng quan sát kỹ thì thấy anh ta không bao giờ nhìn thẳng vào mắt người khác, lúc nào cũng như đang tìm kiếm gì đó, ánh mắt sắc bén hơn cả chim ưng.

“Công ty của cậu xảy ra nội chiến, chuyện vui như thế sao tôi có bỏ qua chứ?” Văn Diệp Nhiên cười với vẻ vô lại, à, so với ảnh chụp thì có lẽ cô ấy chính là Thẩm Nhã Hinh, người mà lần trước Mạnh Dục Thành kêu anh điều tra.

“Cái gì mà nội chiến, chỉ là một chút vấn đề nhỏ thôi.” Mạnh Dục Thành lắc đầu, anh thật không hiểu nổi sao mình lại có thể làm bạn tốt với mấy cái dạng người như anh ta.

“Tổng giám đốc, chắc chắn là do họ đã dùng loại Liễu Lam trong nước để nhuộm, chúng tôi rõ ràng đã chỉ định là phải dùng loại của Nhật rồi mà.” Đào Tử Bình rõ ràng là đã bị đối thủ hạ gục nên đành chạy tới nhờ sếp giúp đỡ.

Trái lại, người phụ trách Bạch Uyển Minh của bên phòng thí nghiệm lại mang vẻ mặt trầm tĩnh, nhàn nhạt nói với Mạnh Dục Thành: “Nếu nói tôi dùng Liễu Lam trong nước thì đưa ra chứng cứ đi, nếu không thì hãy tự mà gánh lấy trách nhiệm như một người đàn ông chân chính.” Cô ấy trông rất đẹp, vẻ đẹp khiến người ta nghĩ đến hoa Tiên Ông (*) xinh đẹp, nhưng thái độ lại lạnh như núi băng ngàn năm, điều kỳ lạ là cô ấy lại mặt một đồ nam làm che khuất đi những đường cong cơ thể của mình.

(*) Một loài hoa rất đẹp nhưng mang tính độc

Tiến đến giai đoạn đùn đẩy trách nhiệm rồi sao? Văn Diệp Nhiên nhếch miệng, quăng một tầm nhìn cho Mạnh Dục Thành, “Đây là hình ảnh bên phòng thí nghiệm đi mua Liễu Lam ở trang trại hoa gần đây, lúc này rảnh rỗi không việc gì làm nên giúp cậu tra đây.” Nói xong, anh ta không thèm nhìn sắc mặt thoáng

chốc trở nên trắng bệch của Bạch Uyển Minh, ngược lại thò tay qua tóm lấy Thẩm Nhã Hình nói: “Cho tôi mượn thư ký của cậu xài một lát, tí nữa giải quyết xong việc thì trả cậu sau.” Thẩm Nhã Hình nhất thời trở tay không kịp bị Văn Diệp Nhiên tóm được, cô gấp đến độ phải quay qua cầu cứu với Mạnh Dục Thành: “Tổng giám đốc...”

Mạnh Dục Thành trừng mắt nhìn Văn Diệp Nhiên một cái, nhưng miệng lại nói: “Buông tay ra, cô ấy rất sợ đau, đừng đi quá xa, chuyện bên này sẽ xử lý nhanh thôi.” Thẩm Nhã Hình tròn tròn mắt, có làm không vậy, bán cô đi mất chỉ với hai câu đơn giản như vậy thôi?

Sau khi rời khỏi phòng thí nghiệm, Thẩm Nhã Hình vẫn cứ mang dáng vẻ căm giận tức tối, không chịu mở miệng nói chuyện với Văn Diệp Nhiên, nhưng tính khí của Văn Diệp Nhiên tốt đến nỗi không chỗ nào chê, không những không vì vậy mà giận giỗi, ngược lại còn thỉnh thoảng đưa tay ra đỡ cô để cô không phải vấp ngã vì đang mang giày cao gót đi đường sỏi.

Sau vài lần như thế, Thẩm Nhã Hình cũng cảm thấy thật ngại khi cứ đánh mặt lại nên đành ngượng ngùng nói lời cảm ơn. Thực ra cô chỉ là giận Mạnh Dục Thành sao lại yên tâm giao cô ột người ngoài như thế, thành ra cái người ngoài đó lại trở thành đối tượng trút giận của cô.

“Không có chi, em là thư ký của Mạnh Dục Thành, anh chăm sóc một tí cũng là chuyện hiển nhiên.” Văn Diệp Nhiên cười tí mắt nhìn cô nói, còn nhấn mạnh hai chữ ‘Thư ký’ nữa chứ.

Thẩm Nhã Hình xấu hổ đến nỗi đỏ lựng cả khuôn mặt, cô giải thích, nhưng lại không biết giải thích như thế nào, cô không thể tự nhiên nói cô không phải thư ký của anh ấy chứ! Nhưng cái anh Văn Diệp Nhiên này, nên nói là anh ta quá bà tám hay là quá nhạy cảm đây? Nghĩ nghĩ một hồi cô cuối cùng quyết định vẫn là không nên giấu đầu lòi đuôi, cứ xem như mình không nghe thấy gì hết vậy.

Cũng may Văn Diệp Nhiên cũng rất biết điều, thấy dáng vẻ ngượng ngùng của cô thì chủ động chuyển đề tài. “Biết tại sao cậu ấy không ngăn cản anh dắt em ra ngoài không?”

“Tại sao?” Thẩm Nhã Hình thắc mắc, lúc ở công ty, Mạnh Dục Thành bận cỡ nào cũng sẽ không để cô rời khỏi tầm mắt của anh cơ mà.

“Bởi vì cậu ta không muốn em nhìn thấy dáng vẻ nổi giận của mình.” Văn Diệp Nhiên thở dài, hỏa khí lần này của cậu ấy chắc không hề nhỏ đâu nhỉ.

“Có muốn nghe một câu chuyện xưa không?”

“Ừm.”

Cũng may Văn Diệp Nhiên cũng rất biết điều, thấy dáng vẻ ngượng ngùng của cô thì chủ động chuyển đề tài. “Biết tại sao cậu ấy không ngăn cản anh dắt em ra ngoài không?”

“Tại sao?” Thẩm Nhã Hình thắc mắc, lúc ở công ty, Mạnh Dục Thành bận cỡ nào cũng sẽ không để cô rời khỏi tầm mắt của anh cơ mà.

“Bởi vì cậu ta không muốn em nhìn thấy dáng vẻ nổi giận của mình.” Văn Diệp Nhiên thở dài, hỏa khí lần này của cậu ấy chắc không hề nhỏ đâu nhỉ.

“Có muốn nghe một câu chuyện xưa không?”

“Ừm.”

Cô gái tên Bạch Uyển Minh đó cùng với gia đình mẹ cậu ấy là thế giao, vốn cũng kinh doanh mặt hàng vải, nhưng sau này Gia Vận dưới sự lãnh đạo của Mạnh Dục Thành mà thịnh vượng trở lại, nhưng Bạch thị lại không thể gượng dậy nổi, lúc đó Bạch thị đến nhờ Mạnh Dục Thành giúp đỡ, nhưng lúc đó Mạnh Dục Thành vẫn đang khổ sở chống đỡ cho Gia Vận nên chẳng thể giúp được gì cho Bạch thị.” Thẩm Nhã Hình không ngờ lại nghe được một câu chuyện nặng nề như thế nên cô dừng bước chân lại, chăm chú lắng nghe lời kể của Văn Diệp Nhiên.

“Sau khi Bạch thị phá sản thì bố mẹ của Bạch Uyển Minh do chịu phải cú sốc quá lớn mà lần lượt qua đời, chỉ còn lại mỗi mình cô ấy cố gắng chống chọi cho sản nghiệp gia truyền của mình, nhưng cũng chỉ được vài năm thì phải bán lại cho người khác.” Văn Diệp Nhiên chỉ chỉ tòa nhà thí nghiệm phía trước, “Đó, sản

ngiệp gia truyền của cô ấy vốn nằm ở vị trí đó, sau khi Mạnh Dục Thành mua lại thì xây dựng lên làm nơi thí nghiệm.”

“Phải bán mạng làm việc ột người đã từng không chịu chìa tay giúp đỡ mình tại mảnh đất của tổ tiên, có lẽ chính là suy nghĩ của Bạch Uyển Minh hiện giờ đây.”

Văn Diệp Nhiên rầu rĩ nói, “Với cách suy nghĩ của Mạnh Dục Thành thì chắc chắn cậu ta sẽ không thêm giải thích với Bạch Uyển Minh gì cả, mà cho dù có giải thích thì chưa chắc cô ta đã chịu tin, sự khổ cực mà năm đó Mạnh Dục Thành phải chịu để chống chọi cho Gia Vận không phải ai cũng có thể hiểu được.

“Chẳng lẽ anh ấy không thể thử giải thích sao? Hai nhà họ là thế giao, chắc chắn anh ấy và Bạch Uyển Minh đã quen biết từ nhỏ rồi?”

“Cũng chính vì là thế giao, chính vì quen biết nhau từ nhỏ nên mới càng không dễ gì tha thứ cho cậu ta!”

Thẩm Nhã Hình cảm thấy như có gì đó đè lên tim mình vậy, thật khó chịu.

“Cậu ấy ủy nhiệm cho Bạch Uyển Minh là vì Bạch thị luôn kiên trì sử dụng nguyên liệu trong nước để tiến hành in ấn nhuộm vải chứ không lựa chọn những nguyên liệu cao cấp của nước ngoài, họ tin rằng tài nguyên loài thực vật dùng để nhuộm vải của Đài Loan đủ phong phú để khai thác rồi, thế thì sao lại phải bỏ gốc lấy ngọn mà đi kiếm tìm những thứ của nước ngoài chứ!” Văn Diệp Nhiên nói.

“Thế Bạch Uyển Minh có biết không?” Thẩm Nhã Hình hỏi.

Văn Diệp Nhiên cười khổ nói: “Hiển nhiên là không biết rồi, có lẽ cảm giác của cô ta đối với Mạnh Dục Thành chỉ có hận mà thôi.”

Kết quả cuối cùng của những cuộc đàm phán thương mại hiển nhiên không thể tốt được, thế nên Bạch Uyển Minh từ chức, Mạnh Dục Thành cũng chẳng mở miệng giữ chân, cứ thế liên tục hai ngày, vẻ mặt của Mạnh Dục Thành còn lạnh lùng hơn ngày thường gấp đôi, Thẩm Nhã Hình trầm nghĩ, thật không hổ cùng Bạch Uyển Minh là thế giao mà, cả hai đều lạnh như băng y chang nhau!

Nhân lúc châm trà cho anh, Thẩm Nhã Hình dè dặt gọi: “Tổng giám đốc.” Nhưng Mạnh Dục Thành chẳng thèm đáp trả cô, lúc này cô mới chợt nhớ đến ‘hiệp nghị’ mà hai người đã ký kết bằng miệng vào tối hôm qua.

“Dục... Thành...” Nghĩ đến sự ‘Yêu thương chăm sóc’ của anh đối với cô vào tối qua, cô chỉ đành ngoan ngoãn đổi cách xưng hô.

Người đàn ông này có hai tính cách song song nhau sao? Tối hôm qua ép cô về căn hộ cao cấp của anh, ăn đến xương cũng chẳng còn, mà giờ thì lại trưng ra cái bộ mặt như thế, ai có thể gán ghép người đàn ông cuồng dã của tối hôm qua với cái người đang mang vẻ mặt lạnh như băng này với nhau nổi cơ chứ!

Hôm qua ‘bị’ anh yêu thương săn sóc cũng là vì cô có ý đồ muốn anh ngồi xuống nói chuyện giải thích những hiểu lầm giữa anh với Bạch Uyển Minh mà ra, ai dè lại khiến Mạnh Dục Thành không vui, rồi lại đem cô trở thành điểm tâm hạ hỏa mà đánh chén sạch sẽ, ăn xong rồi còn bị anh ép phải hứa không được kêu anh là Tổng giám đốc khi chỉ có hai người, còn không thì anh sẽ xem như không nghe thấy!

“Hử?” Mạnh Dục Thành nhìn cô một cái rồi tiếp tục làm việc.

“Nghe thư ký Tổng nói là Đào Tử Bình đã đích thân chạy đến phòng thí nghiệm để thao tác các bước nhuộm vải, nhưng những lô vải đó vẫn không ra gì cả.” Lời bình của thư ký Tổng quả thật quá anh dũng mà!!

“Sau đó?”

“Nghe nói Bạch Uyển Minh tự móc tiền túi trả cho chủ vườn đó...”

Mạnh Dục Thành tạm dừng việc trên tay lại, “Ai nói cho em biết?” Anh có thể khẳng định Tổng Kiến Đông không biết chuyện này, nên không thể nào là ông ta nói cho cô biết được. “Nghe thư ký Tổng nói là Đào Tử Bình đã đích thân chạy đến phòng thí nghiệm để thao tác các bước nhuộm vải, nhưng những lô vải đó vẫn không ra gì cả.” Lời bình của thư ký Tổng quả thật quá anh dũng mà!!

“Sau đó?”

“Nghe nói Bạch Uyển Minh tự móc tiền túi trả cho chủ vườn đó...”

Mạnh Dục Thành tạm dừng việc trên tay lại, “Ai nói cho em biết?” Anh có thể khẳng định Tống Kiến Đông không biết chuyện này, nên không thể nào là ông ta nói cho cô biết được.

“Văn Diệp Nhiên nói, lúc này anh ấy đến trả anh thứ này.” Thẩm Nhã Hình đưa cho Mạnh Dục Thành một túi khăn giấy, rồi tò mò hỏi: “Loại khăn giấy này có gì đặc biệt sao? Anh ấy dặn em nhất định phải tận tay đưa cho anh.”

“Quảng nó vô thùng rác đi.” Mạnh Dục Thành dừng một chút rồi lại nói: “Sau này những gì cậu ta đưa cho em em cứ việc trực tiếp quảng vô thùng rác là được.” Cái thằng Văn Diệp Nhiên khôn nạn, chẳng qua chỉ là kiếm cớ nói chuyện với cô gái của anh mà thôi.

“Hả? Dạ.” Thẩm Nhã Hình nhìn bọc khăn giấy với vẻ không thể hiểu nổi, hai người này rốt cuộc đang chơi trò gì thế? Cô chẳng hiểu gì cả!!!

“Buổi trưa dừng đến căn tin ăn cơm, cố gắng làm xong hết việc trên tay đi, chiều cùng anh đến một nơi.” Mạnh Dục Thành dẫn cô xong rồi lại vùi đầu vào đóng văn kiện trên bàn, anh không phải không hiểu tâm ý của Văn Diệp Nhiên và Thẩm Nhã Hình, chỉ là có những chuyện không hề đơn giản như họ vẫn tưởng.

“Đi phòng thí nghiệm sao?”

“Không phải.”

“VẬY ĐI ĐÂU?”

“Ôn Tuyền.”

“Đáng ghét, anh còn cười nữa!” Thẩm Nhã Hình xoay mặt đi chỗ khác, không thèm nhìn Mạnh Dục Thành nữa.

Anh nói Ôn Tuyền, cộng thêm sự dũng mãnh của anh vào tối hôm qua nữa, khiến cô khó tránh khỏi hiểu lầm, tưởng là anh nói đi suối nước nóng, ai dè tên của chỗ này là Văn Tuyền. (*)

(*) Ôn Tuyền và Văn Tuyền trong tiếng Trung có cách phát âm giống nhau, mà Ôn Tuyền có nghĩa là suối nước nóng, nên chị tưởng anh dẫn chị đi suối nước nóng í mà :v

“Anh có cười sao?” Mạnh Dục Thành nhướn mày, sao anh không biết là anh có lộ ra vẻ cười thế!

“Trên mặt anh không cười nhưng trong lòng anh cười.” Cô đã học được cách xem biểu tình của anh rồi, lúc khóe miệng anh khẽ thả lỏng là lúc tâm trạng anh đang vui, thế thì đồng nghĩa là anh đang cười.

“Được rồi, đừng nhõng nhẽo nữa, xuống xe đi.”

Thẩm Nhã Hình vẫn ngồi đó bĩu môi, cánh môi anh đang vênh lên đó rõ ràng là đang mời gọi anh đây mà, Mạnh Dục Thành hiển nhiên cũng sẽ không khách khí mà phủ người qua đặt một nụ hôn sâu lên môi cô.

Lúc đầu Thẩm Nhã Hình còn ô ô mà kháng nghị, nhưng không bao lâu sau thì bị Mạnh Dục Thành hôn đến rã rời, chỉ có thể dựa sát vào ngực anh.

“Ngoan, nhanh xuống xe, trừ khi em muốn ‘làm’ tại chỗ.” Mùi vị của cô quá thơm ngon, khiến cho sự tự chủ mà anh luôn kiêu ngạo phải đầu hàng khi gặp được cô.

Cô như thuốc phiện vậy, khiến anh say đắm, khẽ vuốt ve đôi môi sưng đỏ vì bị hôn của cô, anh lại không nhận được trông thêm vài trái dâu tay lên cổ cô.

“Mau xuống xe, xuống xe!”

Thẩm Nhã Hình luống cuống tay chân mà tháo dây an toàn ra, cô không muốn tạo đề tài tại chốn người đến người đi này đâu, khoa học kỹ thuật bây giờ phát triển như vậy, ai biết được sẽ có máy quay lén nào đang hướng ngay về phía bọn họ hay không cơ chứ!

Đây là một thung lũng nhỏ, dưới chân đều là những thảm cỏ xanh biếc, không khí trong lành đến nỗi đáng ngạc nhiên.

“Đây là nơi nào thế?” Thẩm Nhã Hình tò mò hỏi, cô chưa từng nghe nói đến nơi này bao giờ.

“Đi theo anh, đừng hết nhìn chỗ này rồi lại nhòm chỗ khác nữa.” Mạnh Dục Thành nắm lấy cánh tay cô, để cô dựa vào ngực anh.

Sâu bên trong thung lũng là một căn nhà cổ, kế bên là một con suối chảy róc rách, nhìn như là con sông bảo vệ thành vậy, chưa đến nơi là đã ngửi được mùi thơm thảo được rồi, còn có không ít tiếng cười truyền đến nữa.

Thẩm Nhã Hình kéo Mạnh Dục Thành đi nhanh vài bước, ló đầu vào cánh cửa đang rộng mở để nhìn vào bên trong, có nhiều loại vải khác nhau được bó thành những hình thù lạ mắt, có một số cái được thả vào chiếc lu cao nửa người, một số thì được xỏ ra để phơi khô, có khoảng mười mấy người rất vui vẻ mà cùng nhau qua chạy lại giữa những chiếc lu và kệ phơi vải đó để làm việc và chơi đùa.

“Chỗ này là chỗ nào vậy?”

Mạnh Dục Thành chỉ chỉ tấm bảng, lúc này Thẩm Nhã Hình mới để ý thấy một tấm bảng không được bắt mắt lắm được treo ngoài cửa, bên trên ghi ‘Công nghệ nhuộm vải bằng thảo mộc – Văn Tuyền’

“Có nghe ai nói qua có thể tự tay mình nhuộm vải chưa?” Mạnh Dục Thành kéo cô đi vào trong.

“Có nghe qua, ở đây có thể làm sao?” Hai mắt Thẩm Nhã Hình phát sáng, cô sớm đã muốn tự tay nhuộm vải rồi, cô đã từng thấy những mảnh vải mà người ta tự nhuộm ở trên mạng, rất độc đáo, mang phong cách riêng của mỗi người, là thứ có một không hai trên thế giới đấy.

“Đúng vậy, ông chủ của nơi này là bạn anh, em có thể thử xem.” Mạnh Dục Thành ngoắt tay kêu một anh chàng trẻ tuổi đến rồi nói: “Nói với ông chủ Bạch, khóa trải nghiệm dành cho hai người.” Bạch? Bây giờ Thẩm Nhã Hình khá là nhạy cảm với cái họ này, cô nhìn Mạnh Dục Thành với vẻ đầy nghi vấn, chẳng lẽ nơi này có quan hệ gì với Bạch thị sao? “Có nghe ai nói qua có thể tự tay mình nhuộm vải chưa?” Mạnh Dục Thành kéo cô đi vào trong.

“Có nghe qua, ở đây có thể làm sao?” Hai mắt Thẩm Nhã Hình phát sáng, cô sớm đã muốn tự tay nhuộm vải rồi, cô đã từng thấy những mảnh vải mà người ta tự nhuộm ở trên mạng, rất độc đáo, mang phong cách riêng của mỗi người, là thứ có một không hai trên thế giới đấy.

“Đúng vậy, ông chủ của nơi này là bạn anh, em có thể thử xem.” Mạnh Dục Thành ngoắt tay kêu một anh chàng trẻ tuổi đến rồi nói: “Nói với ông chủ Bạch, khóa trải nghiệm dành cho hai người.” Bạch? Bây giờ Thẩm Nhã Hình khá là nhạy cảm với cái họ này, cô nhìn Mạnh Dục Thành với ánh mắt đầy vẻ nghi vấn, chẳng lẽ nơi này có quan hệ gì với Bạch thị sao?

” Không thành vấn đề.”

Anh chàng trẻ tuổi đó chạy đi lấy hai chiếc tạp dề màu xám tro và vài mảnh vải.” Đây, đeo tạp dề vào, đừng để quần áo, những chiếc lu trong những cái lều ở đằng kia đều có thể xài được, cách sử dụng của mỗi loại màu sắc đều được ghi chú ở bên hông, có gì không hiểu cứ việc hỏi nhé.”

Thẩm Nhã Hình nhìn Mạnh Dục Thành mặc tạp dề vào, cái cảm giác không cân đối khiến cô cười đến nỗi không đứng thẳng người được, có những người sinh ra đã định sẵn là vương giả rồi chẳng, nhưng động tác cột dây tạp dề của anh rất thành thạo và quen thuộc, có vẻ như rất thường xuyên làm vậy.

” Rất kỳ lạ sao?” Mạnh Dục Thành gõ đầu cô,” Lúc Gia Vận chặt vật nhất, các kỹ thuật nhuộm vải hầu như không còn nữa, anh có đến gần nửa năm phải đứng dưới xương để giúp đỡ đấy.”

Thẩm Nhã Hình tròn mắt kinh ngạc, cô không ngờ anh lại có lúc chặt vật như thế,” Anh không sợ sẽ thất bại sao?”

” Anh sẽ thất bại? Có thể sao?” Mạnh Dục Thành kiêu ngạo trả lời, nhưng cái khí thế hùng hục đó bị chiếc tạp dề kéo xuống hết trơn!

” Anh giỏi thật!” Thẩm Nhã Hình nhìn anh với vẻ hậm hực.

Cô có nghe qua câu chuyện của anh, anh đã đơn phương độc mã như thế nào để những người ỉ lớn hiếp nhỏ đó mất tròn mắt dẹt, nhưng anh cũng đâu phải là thần, anh không hề nhờ vả đến thế lực của Mạnh thị, anh

chỉ dựa vào bản thân anh mà thôi, cho dù lúc này cô vẫn chưa yêu thích anh thì cũng sẽ thán phục dưới chân anh mất thôi !

Mạnh Dục Thành cười khẽ, nâng cằm cô lên,” Câu nói này em có thể nói nhiều chút vào lúc khác cũng hay đó !” Thẩm Nhã Hình nhìn anh với vẻ không hiểu, lúc sau thì bình tĩnh, hiểu được lời ám chỉ của anh thì tức đến nổi trợn mắt liếc anh một cái rồi xoay người đi chỗ khác, cô đã dần ý thức được với cái sức lực còn con của cô thì còn lâu mới đối chọi nổi với anh, nên cô vẫn là nên tiết kiệm sức lực một chút thôi !

Đi dạo một hồi thì cô bị những vật phẩm xung quanh thu hút, những túp lều tre bên chân tường có rất nhiều những lu nhuộm vải xếp thành hàng, chiếc lu này ghi là Cỏ tím - màu tím, kế bên thì là Thiên thảo - màu đỏ, và còn rất nhiều màu khác nữa, rất là kỳ diệu.

Ban đầu cô còn tưởng rằng nơi này sẽ có những mùi gay mũi, nhưng trên thực tế thì nơi này giống tiệm thuốc bắc hơn, những chiếc lu nhuộm vải ở chân tường, bên trong là những màu sắc hoàn toàn tự nhiên, ở giữa sân thì phơi những mảnh vải vừa nhuộm xong, có những mảnh vải với hoa văn cực kỳ đẹp mắt, đẹp đến nỗi Thẩm Nhã Hình không thể tin được đó là nhuộm bằng tay.

“Những mảnh vải này nên nhuộm như thế nào? Bỏ vào lu hay sao ?”

Cuộc điện thoại bất ngờ khiến Mạnh Dục Thành không thể chỉ dẫn cho cô, anh chỉ chỉ điện thoại rồi chạy đi chỗ khác nghe máy. Thẩm Nhã Hình chỉ đành tự nghĩ cách, nhưng đứng đó suy nghĩ nửa ngày trời cũng không biết nên thao tác như thế nào.

Một cô gái hoạt bát đi ngang qua, Thẩm Nhã Hình thấy chiếc bảng tên của cô ấy ghi Chi Tử, nên nhờ cô ấy giúp đỡ,” Tiểu thư Chi Tử, bạn có thể chỉ mình cách nhuộm vải không ?”

” Kêu mình Chi Tử là được rồi.” Chi Tử cười nói,” Bạn lần đầu tiên đến sao? Thế thì bắt đầu từ màu nhuộm đơn giản nhất nhé.”

Đến lúc Mạnh Dục Thành quay về thì Thẩm Nhã Hình đang khó khăn đem một mảnh vải màu tím vừa nhuộm xong đi phơi khô.

” Để anh.” Mạnh Dục Thành nhận lấy rồi quăng lên sào một cách ngay ngắn .

” Tướng cao thật tốt mà.” Thẩm Nhã Hình ngưỡng mộ nói, sau đó bắt đầu hỏi hỏ khoe quá trình nhuộm vải lúc này.” Không ngờ nhuộm vải cũng phức tạp thật, các bước mà em vừa làm chỉ là vài bước nhỏ trong quá trình nhuộm vải mà thôi, phải để vải ngâm trong lu nhuộm đến tận 20 phút mới được lấy ra xả nước đó. Cô gái tên Chi Tử đó nói những màu nhuộm và vải này đều được xử lý trước đó rồi, nên có thể trực tiếp sử dụng được, chứ bắt đầu từ bước pha màu nhuộm thì tốn không ít thời gian đâu.”

Mạnh Dục Thành gật gật đầu giúp cô lau những giọt mồ hôi trên trán, xem ra cô chơi rất vui, “Em nhuộm được bao nhiêu mảnh vải rồi ?”

” Ba mảnh, còn một mảnh màu vàng và một mảnh màu đỏ nữa, thời gian ngâm cần lâu hơn chút xíu.”

” Uhm, nhưng giờ chúng ta phải đi về rồi nhà thiết kế người Pháp đến sớm hơn dự kiến, ngày mai là ông ta đến rồi, anh phải về công ty sắp xếp một chút.

” Không phải chứ, thế vải của em sao bây giờ?” Thẩm Nhã Hình nhìn những chiếc lu đang ngâm vải với vẻ khổ sở, cô vẫn chưa làm xong hết mà.”

” Anh sẽ nhờ ông chủ ở đây giúp em làm tiếp, sau đó gọi đến công ty cho em.”

” Ừ, chỉ đành vậy thôi.” Công việc quan trọng hơn. “Ừ, chỉ đành vậy thôi.” Công việc quan trọng hơn, cô cũng chỉ đành như thế, nhưng cô cứ cảm thấy là lạ, tại sao anh lại dẫn cô đến đây tự tay nhuộm vải?

Trên đường quay về công ty, Mạnh Dục Thành cuối cùng cũng nói.

“Đó là nơi khởi nguồn của Bạch thị, năm đó vì nước của Văn Tuyền đặt biệt nên tổ tiên của Bạch thị quyết định chọn nơi này làm xưởng nhuộm vải đầu tiên.”

Không ngờ cái nơi trông không hề bắt mắt đó lại là nơi khởi nguồn, cô càng không ngờ Mạnh Dục Thành lại chủ động dẫn cô đi tiếp xúc với quá khứ, Thẩm Nhã Hình cố gắng không để mình tỏ ra quá hưng phấn,

cô rất thích cảm giác anh không che giấu gì cả, cứ như hai người được hợp làm một, không hề có bí mật gì với nhau, “Thế sao, hèn chi anh nói ông chủ nơi đó họ Bạch.”

“Văn Diệp Nhiên đã kể cho em nghe về sự suy tàn của Bạch thị rồi đúng không?”

“Ừ.”

“Để anh kể cho em nghe thêm về lý do Bạch thị suy tàn.”

Mạnh Dục Thành khẽ thở dài, “Tổ tiên của Bạch thị luôn kiên trì sử dụng công nghệ in ấn vải bằng thực vật, vì thế công nghệ in ấn vải công nghệ hóa sau này đối với họ là một đả kích lớn, dùng thực vật để nhuộm vải rất khó để kiểm soát được màu sắc của thành phẩm, vì thế mỗi đợt vải đều có sự chênh lệch nhất định về màu sắc, dẫn đến không có lợi cho việc sản xuất hàng loạt.”

“Ừm...” Thẩm Nhã Hình cũng nửa hiểu nửa không, cứ thế mơ mơ hồ hồ mà gật đầu, nhưng đại khái có lẽ là công nghệ sản xuất truyền thống bằng thủ công đã bị công nghệ quy mô hóa đánh bại rồi!

Lúc đó Gia Vận do thay đổi kịp thời mà thoát được một kiếp, nhưng Bạch thị lại kiên trì không chịu thay đổi, nên rất hiển nhiên mà bị thị trường bỏ rơi, vì thế, trên cơ bản mà nói thì từ thời mẹ anh là Bạch thị đã định sẵn sẽ phải suy tàn rồi, mấy chục năm sau đó chẳng qua chỉ là cố gắng chống chọi mà thôi.

“Thế tại sao lúc họ nhờ anh giúp đỡ anh lại không chìa tay ứng cứu thế?” Vấn đề này đã nghẹn trong lòng cô mấy hôm nay rồi, cô suy nghĩ cỡ nào cũng không thể chấp nhận được lời giải thích của Văn Diệp Nhiên.

“Anh đứng ra bảo đảm cho họ, giúp họ có thể vay vốn từ ngân hàng, nhưng họ lại không chịu đáp ứng điều kiện duy nhất mà ngân hàng đưa ra.”

“Điều kiện gì?”

“Dùng khoản vay đó để mua thiết bị mới thay thế cho hình thức thủ công cũ.”

Thẩm Nhã Hình cúi thấp đầu, thì ra Bạch thị vẫn là chết dưới sự cố chấp của bản thân, nhưng cái “Công nghệ nhuộm vải bằng thảo mộc – Văn Tuyền” này lại là thế nào?

“Bạch thị bị phá sản, sau khi cha mẹ Bạch Uyển Minh qua đời thì nơi này bị rao bán, cậu hai của nhà họ Bạch đến xin anh giúp đỡ, ông ta đồng ý cho anh tất cả công thức nhuộm vải gia truyền, chỉ có một yêu cầu duy nhất là giữ lại mảnh đất này.”

Năm đó cậu hai của nhà họ Bạch tuổi cũng đã hơn năm mươi, thế mà lại phải mang theo tấm thân bệnh tật đến cầu xin người trẻ tuổi là anh đây giúp đỡ, cho dù có lạnh lùng cỡ nào đi nữa thì không thể ngoảnh mặt làm ngơ nổi được.

“Thế anh có giúp ông ta không?”

“Anh đồng ý dùng danh nghĩa cá nhân cho ông ấy vay tiền, nhưng cũng chỉ có thể giữ lại được mảnh đất này, chứ ông ấy không thể tiếp tục sử dụng tấm biển hiệu ‘Bạch thị’ nữa, vì thế anh đã đề nghị ông ấy đem nơi này làm thành một câu lạc bộ nhuộm vải bằng tay, và đã thu hút được không ít người đến tham gia. Tuy rằng quy mô không lớn, nhưng ít nhiều cũng có thể tồn tại được, và cũng có thể giúp người khác hiểu được nhiều hơn về nghề nhuộm vải thủ công từ thảo mộc.”

Nền tảng của sự ‘tiếp nhận’ là ‘hiểu biết’, chỉ cần càng nhiều người hiểu rõ về nó hơn thì khả năng được thị trường chấp nhận vào sau này sẽ càng cao.

“Thế Bạch Uyển Minh hoàn toàn không biết về những chuyện này sao?” Thẩm Nhã Hình cảm thấy thật bất công, rõ ràng anh đối xử tốt với nhà họ Bạch như thế mà Bạch Uyển Minh lại đối xử với anh cứ như nước với lửa.

Nhân lúc đợi đèn đỏ, Mạnh Dục Thành quay đầu nhìn cô, trời đã sẩm tối, ánh đèn đường in bóng lên cửa sổ xe, chiếu lên khuôn mặt cô, người phụ nữ nhỏ này đang vì anh mà tức giận, anh không thích giải thích với người khác, bởi có những chuyện cho dù có giải thích, nhưng khi lọt vào tai những người khác nhau sẽ sản sinh ra những kết quả khác nhau, nếu đã thế thì cần gì phải giải thích!

Nhưng cô thì khác, cô sẽ lo lắng cho anh, vì anh mà tỏ ra bất bình, vào lúc tất cả mọi người tìm cách để quên đi đoạn quá khứ đó thì cô lại dùng phương thức riêng của bản thân cô để tìm hiểu nó, rồi lại giúp anh hóa giải nó, à, còn thằng bạn chỉ sợ thiên hạ không loạn Văn Diệp Nhiên của anh nữa, nếu không phải tại cậu ta nhiều chuyện đi kể chuyện xưa cho cô nghe thì anh cần gì phải dẫn cô đi tìm hiểu đoạn quá khứ không mấy tốt đẹp đó chứ!

Phủi đi những lọn tóc trước trán cô, Mạnh Dục Thành khẽ vuốt nhẹ chiếc mũi nhỏ xinh của cô, nói: “Hai người con trai của nhà họ Bạch có ân oán riêng với nhau, chuyện tình cụ thể thì anh không biết, nhưng có vẻ như là ở tình trạng chỉ hận cả đời không có việc gì dính líu với nhau nữa, vì thế, Bạch Uyển Minh tuyệt đối sẽ không có liên hệ với ông ấy.”

“Thế anh giúp nhà họ Bạch nhiều như thế, nhưng lại bị người ta cho là người xấu sao?” Thẩm Nhã Hinh tức đến nỗi muốn khóc, tại sao anh không chịu giải thích chứ, như vậy thì mọi người sẽ không hiểu lầm anh nữa rồi!

“Không có gì hay để giải thích cả.” Mạnh Dục Thành đạp chân ga, ngổ ý kêu cô ngồi ngay ngắn lại, thương trường như chiến trường, cuộc giao dịch này anh cũng có lợi, nếu đã như thế thì cần gì phải tạo hình tượng ‘người tốt’ cho người ta xem chứ?

Nhưng tại sao anh lại dẫn cô đến đây? Có lẽ trong sâu thẳm trái tim anh không sợ người ngoài hiểu lầm, nhưng chỉ mong cô hiểu được sự thật trong quá khứ của anh chẳng!

6. Chương 6

Editor: Mandy Cá Ngừ

Thẩm Nhã Hinh ngấm khuôn mặt nhìn nghiêng của anh, lúc anh không nhìn cô, vẻ mặt của anh có thể dùng từ cứng ngắt để mà hình dung, đối với anh mà nói, những đoạn quá khứ đó chẳng có gì quan trọng cả, địa vị hiện giờ của anh không ai có thể lay động được, Gia Vận dưới sự lãnh đạo của anh mà cũng ngày càng lớn mạnh, nhưng cô quả thật không mong muốn hai nhà đã từng là thế giao lại phải kết thúc dưới hình thức này.

“Em mặc kệ, dù sao đi nữa thì em cũng muốn Bạch Uyển Minh hiểu được anh chính là người tốt.” Thẩm Nhã Hinh bĩu môi.

“Bạch Uyển Minh có sự kiên trì của cô ấy.” Xe chạy vào hầm xe dưới công ty, Mạnh Dục Thành đậu xe ngay ngắn lại, nhấn nút bật đèn bên trong xe lên, haizz, khóc đổ cả mắt rồi, sao cô cứ thích khóc thế này.

“Cô ấy cứ một mực mong anh dùng nguyên liệu nhuộm vải nội địa, vì để thuyết phục được anh, cô ấy không còn không ngại mà tự lấy tiền lương của bản thân để làm thí nghiệm trước.”

“Cái này em có nghe Văn Diệp Nhiên nói rồi, cô ấy tự móc tiền túi để chi trả cho ông chủ trong nông trại trồng hoa.” Đôi tay nhỏ đưa qua vuốt nhẹ cánh tay của anh, rồi lại bị anh bắt lấy đưa lên môi hôn nhẹ một cái.

Mạnh Dục Thành lại không cho là đúng, “Đừng tưởng rằng như vậy là tốt, cô ấy quá nóng lòng muốn chứng tỏ, nên đã xem nhẹ sự chênh lệch trong hiện thực, hoặc là nói, do cô ấy muốn ép anh thừa nhận mà đã lấy lợi ích của nông nhân trồng hoa ra ép buộc uy hiếp anh.”

“Nghiêm trọng vậy sao?” Thẩm Nhã Hinh nghe đến mờ mịt, cô cảm thấy Bạch Uyển Minh cũng rất vĩ đại mà, chịu khai thác tài nguyên nội địa!

“Không nghiêm trọng như thế, cô ấy cũng chỉ là quá muốn chứng tỏ sức mạnh của công nghệ nhuộm vải bằng nguyên liệu tự nhiên, chứng minh sự lựa chọn của Bạch thị vào năm đó là đúng, cô ấy bị tâm lý báo thù ảnh hưởng quá lâu, dẫn đến không nhìn nhận ra sự thật mà thôi.” Bỗng nhiên, Mạnh Dục Thành tháo dây an toàn ra, nghiêng người phủ lên chỗ Thẩm Nhã Hinh đang ngồi.

Con thỏ trắng nhỏ nhỏ xinh xinh vẫn còn đang buồn rầu lo âu cho nước cho dân, thế nên nào có phát hiện ra mình đã bị ‘ma chường’ của một con sói xám lớn vây lấy mất tiêu từ đời nào rồi đâu, “Vậy sự thật là gì?”

“Sự thật là, anh vẫn luôn thu mua nguyên liệu nội địa với số lượng khiêm tốn rồi đưa đến cho phòng Nghiên cứu và Phát triển thảo luận xem có phương pháp khả thi nào để sản xuất hàng loạt được không.” Ừm, tư thế này thật không tệ mà, có thể kiểm soát được tất cả mọi hành động của cô ấy, còn cô thì chỉ có thể ngoan ngoan nghe theo sự sắp xếp của anh, không hề có chút sức lực nào để mà phản kháng.

“Á, anh chồm qua đây lúc nào thế? Chật quá.” Thẩm Nhã Hình lúc này mới phát hiện mình đã ngồi lên đùi anh lúc nào không hay, anh ôm lấy cô như là ôm một đứa con nít vậy.

“Chật sao? Anh cảm thấy rất ổn.” Mạnh Dục Thành không hề có ý muốn tha cho cô, ngược lại càng ôm cô chặt hơn nữa.

“Anh, anh muốn làm cái gì?” Không phải do cô quá nhạy cảm, cũng không phải tại cô mắc chứng ưa ngược đãi, mà do bàn tay to của anh đang phủ lên đùi cô, vuốt qua vuốt lại, và có vẻ như sắp tiến đến ‘chỗ đó’.

Thẩm Nhã Hình muốn khép hai chân lại nhưng lại bị chân của Mạnh Dục Thành cản lại, không nhúc nhích được.

“Anh không làm gì hết.”

Gạt ai chứ! Cái gì mà không làm gì hết, chẳng lẽ đôi tay đang vuốt ve đùi cô là của người khác sao?

“Đừng... đừng ở nơi này...”

Những cái vuốt ve đầy ám chỉ của anh khiến hai chân cô như muốn nhũn ra, nhưng cô lại không dám gây ra động tĩnh gì quá lớn, lỡ bị người ta phát hiện thì làm thế nào? Cho dù là dưới hầm để xe cũng sẽ có người đi qua đi lại đó!

“Sợ gì? Ở đây rất an toàn.” Mạnh Dục Thành đưa tay nhấn nút tắt đèn trong xe, xung quanh tối sầm lại, “Môn vật lý thời trung học chẳng phải có học qua rồi sao, từ nơi có ánh sáng nhìn về phía tối sẽ không thấy gì cả.” Hành động của tay anh vẫn không dừng lại, mà càng lúc càng quá đáng hơn, anh vén váy cô lên, cách một lớp quần lót mỏng manh mà vuốt ve u cổ của cô.

“Ai, ai còn nhớ chứ, anh đừng có sờ tầm bậy...” Thẩm Nhã Hình muốn kháng nghị, nhưng lại bị anh ép buộc quay đầu qua, cùng anh môi lưỡi quấn quýt dây dưa với nhau, khiến cô không thở nổi.

“Anh buông...”

Không dễ dàng gì mà kết thúc nụ hôn sâu đó, cô gần như nằm xụi lơ trong lòng anh, nụ hôn của Mạnh Dục Thành luôn bá đạo như vậy, sự chống cự của cô chỉ khiến anh càng thêm mạnh mẽ mà thôi.

Anh khẽ gặm nhấm vành tai non mềm của cô, ngón tay cũng không hề rãnh rỗi mà thâm nhập vào quần lót của cô, Thẩm Nhã Hình chỉ kịp hoảng sợ mà hít sâu một cái liền nghe Mạnh Dục Thành nói: “Bảo bối, em ướt rồi đó nha.”

“Đều tại anh cả...” Cô uất ức nói, anh rõ ràng biết cô không thể chống lại sự trêu chọc của anh, thế mà anh cứ một lần lại một lần đến khiêu khích thân thể cô, rồi còn tỏ ra thích thú nữa chứ.

“Có muốn không?”

Những cái vuốt ve đầy ám chỉ của anh khiến hai chân cô như muốn nhũn ra, nhưng cô lại không dám gây ra động tĩnh gì quá lớn, lỡ bị người ta phát hiện thì làm thế nào? Cho dù là dưới hầm để xe cũng sẽ có người đi qua đi lại đó!

“Sợ gì? Ở đây rất an toàn.” Mạnh Dục Thành đưa tay nhấn nút tắt đèn trong xe, xung quanh tối sầm lại, “Môn vật lý thời trung học chẳng phải có học qua rồi sao, từ nơi có ánh sáng nhìn về phía bóng tối sẽ không thấy gì cả.” Hành động của tay anh vẫn không dừng lại, mà càng lúc càng quá đáng hơn, anh vén váy cô lên, cách một lớp quần lót mỏng manh mà vuốt ve u cổ của cô.

“Ai, ai còn nhớ chứ, anh đừng có sờ tầm bậy...” Thẩm Nhã Hình muốn kháng nghị, nhưng lại bị anh ép buộc quay đầu qua, cùng anh môi lưỡi quấn quýt dây dưa với nhau, khiến cô không thở nổi.

“Anh không...”

Không dễ dàng gì mà kết thúc nụ hôn sâu đó, cô gần như nằm xụi lơ trong lòng anh, nụ hôn của Mạnh Dục Thành luôn bá đạo như vậy, sự chống cự của cô chỉ khiến anh càng thêm mạnh mẽ mà thôi.

Anh khẽ gặm nhấm vành tai non mềm của cô, ngón tay cũng không hề rảnh rỗi mà thâm nhập vào quần lót của cô, Thẩm Nhã Hình chỉ kịp hoảng sợ mà hít sâu một cái liền nghe Mạnh Dục Thành nói: “Bảo bối, em ướt rồi đó nha.”

“Đều tại anh cả...” Cô uất ức nói, anh rõ ràng biết cô không thể chống cự lại sự trêu chọc của anh, thế mà anh cứ một lần lại một lần khiêu khích thân thể cô, rồi tỏ ra thích thú nữa.

“Có muốn không?” Đầu lưỡi linh hoạt chui vào lỗ tai cô, như một con rắn dâm tà vậy, khiêu khích tiếng lòng của cô.

“Không được, chỗ này quá...”

Cô sợ muốn chết, lúc nào cũng phải cảnh giác động tĩnh bên ngoài, nhưng ngón tay anh cứ không ngừng trượt qua trượt lại ở cánh hoa của cô, thỉnh thoảng còn phát ra tiếng nước đầy phóng dăng, không cần anh nói cô cũng biết lúc này nơi đó của cô là tình trạng gì.

“Yên tâm, anh sẽ không vào.” Anh hôn lên mặt cô, một bàn tay khác thì mò vào áo cô, đẩy chiếc áo ngực vướng mắt ra, vuốt ve đồi núi đầy đặn, “Anh muốn xem dáng vẻ lúc em lên cao trào, muốn xem dáng vẻ em đỏ mặt cầu xin anh cho em.” Đỉnh núi của cô dần đứng thẳng lên, anh dùng đầu ngón tay chơi đùa nó, thỉnh thoảng kéo lên, thỉnh thoảng đè xuống.

Sự miêu tả đầy tính tình dục của Mạnh Dục Thành khiến cô run rẩy cả người, Thẩm Nhã Hình miễn cưỡng lắm mới giữ được lý trí, “Anh không phải còn phải đi họp sao?...” Anh cười tà rồi dùng giọng nói đầy mê hoặc nói “Sẽ kịp mà.”

Lúc hai người xuống xe, Thẩm Nhã Hình bị xụi chân, cũng may có Mạnh Dục Thành đỡ lại, nếu không thì cô đã ngồi phịch xuống đất mất tiêu rồi.

“Cũng tại anh hết.” Cô ai oán nhìn tên đầu sỏ kẻ bên, cái gì mà không vào, cô sẽ không tin anh nữa đâu.

“Em không thích sao?”

Mạnh Dục Thành đỡ cô, cúi đầu ngậm lấy vành tai của cô cắn một cái, anh phát hiện rồi đấy, đây là chỗ nhạy cảm của cô, chỉ cần khẽ liếm nhẹ lên nó, thì cô sẽ co rút lại trước mặt anh đem cho anh cảm giác tuyệt nhất.

“Đừng giỡn nữa.” Cô không chịu nổi phải đi đầu hàng, “Anh còn phải họp nữa, mau đi đi.” Anh bắt lấy cô hôn một hồi mới chịu dặt cô đi ra ngoài.

“Anh dẫn em đi đâu?” Cô nhận ra đây không phải là con đường đi vào công ty nên thắc mắc hỏi.

“Anh dẫn em đến cửa phụ, anh đã nhờ Y Lâm và Văn Diệp Nhiên dẫn em đi chuẩn bị một vài bộ quần áo.” Buổi tiệc chào mừng ngày mai cô nhất định phải tham gia, nhưng anh quả thật không thể tin tưởng vào mắt thẩm mỹ của cô, nên dứt khoát kêu em họ anh giúp cô vậy.

“Mua quần áo để làm gì?” Vừa dứt lời thì Thẩm Nhã Hình cũng chợt nhớ đến bữa tiệc rượu vào ngày mai, cô ngại ngần thề lời nói: “Ồ hen, em không có bộ lễ phục nào thích hợp cả.” Cái này cũng không thể trách cô được, lúc còn ở tổng công ty, Tổng tài không hề cho cô tham gia những bữa tiệc rượu như thế, mà bản thân cô cũng không thích tham gia những bữa tiệc đó, lúc nào cũng là có thể tránh được thì tránh, nhưng lần này cô lại là cô gái duy nhất biết tiếng Pháp, e rằng không đi không được, có trách thì cũng trách tại sao lần này Đào Tử Bình lại kiếm một phiên dịch viên nam đến rồi.

“Được thôi, em đi, nhưng tại sao Văn Diệp Nhiên cũng đi?” Cô thắc mắc hỏi, chỉ là mua quần áo thôi mà, có cần phải huy động nhiều nhân lực như vậy không?

“Cậu ta nhờ Y Lâm giúp chỉnh sửa mái tóc lâu lắm rồi mà không được, lần này không dễ dàng gì mà Y Lâm nể mặt em nên mới đồng ý, cậu ta hiển nhiên phải bám theo rồi.” Nhưng sự thật là Văn Diệp Nhiên lấy thông tin tình báo về cô bạn gái của Mạnh Dục Thành làm điều kiện trao đổi, bắt Y Lâm giúp cậu ta

tạo mẫu tóc mới. Vì thế khi anh gọi điện nhờ Y Lâm giúp đỡ, cậu ta không những lập tức đồng ý mà còn hủy hết tất cả những cuộc hẹn trước của hôm nay và ngày mai luôn.

Không có cách nào, bạn gái của Mạnh Dục Thành, đó là một sự tồn tại còn hiếm hơn cả Nhật thực cơ đấy, đừng nói là gặp, nghe cũng chưa từng nghe qua.

“Được thôi, em đi, nhưng tại sao Văn Diệp Nhiên cũng đi?” Cô thắc mắc hỏi, chỉ là mua quần áo thôi mà, có cần phải huy động nhiều nhân lực như vậy không?

“Cậu ta nhờ Y Lâm giúp chỉnh sửa mái tóc lâu lắm rồi mà không được, lần này không dễ dàng gì mà Y Lâm nể mặt em nên đồng ý, cậu ta hiển nhiên phải bám theo rồi.” Nhưng sự thật là Văn Diệp Nhiên lấy thông tin tình báo về cô bạn gái của Mạnh Dục Thành làm điều kiện trao đổi, bắt Y Lâm giúp cậu ta tạo mẫu tóc mới. Vì thế, khi anh gọi điện nhờ Y Lâm giúp đỡ, cậu ta không những lập tức đồng ý mà còn hủy hết tất cả những cuộc hẹn trước của tối hôm nay và ngày mai luôn.

Không có cách nào, bạn gái của Mạnh Dục Thành, đó là một sự tồn tại còn hiếm có hơn cả nhật thực cơ đấy, đừng nói là gặp, nghe cũng chưa từng nghe qua!

Mạnh Dục Thành nhìn Thẩm Nhã Hình vuốt lại chiếc váy nhăn nhúm lúc nãy có chút nóng vội đến nỗi cả anh cũng không thể tin được mình lại làm ra những hành động như thế!

“Ừm, em hiểu rồi!”

Nhưng thật ra suy nghĩ của Thẩm Nhã Hình là : Cô có thể nhân lúc này mà cùng Văn Diệp Nhiên trao đổi một ít thông tin về Bạch thi để thử kiểm xem có cách nào giúp anh gỡ bỏ nút thắt trong lòng đó hay không, trừ cô ra, có lẽ chỉ có Văn Diệp Nhiên mới biết toàn bộ sự thật và chịu chìa tay giúp đỡ rồi!

Mạnh Dục Thành sao có thể không đoán được suy nghĩ của cô chứ, nhưng đã nhiều năm như vậy rồi, anh không tin là sẽ có phương pháp tháo gỡ những rối rắm đó, cũng may anh đã dặn dò Văn Diệp Nhiên rồi, tuyệt đối không được để Thẩm Nhã Hình chịu phải tổn thương nào trong sự việc này, có lời đảm bảo của Văn Diệp Nhiên, anh cũng yên tâm đôi chút, cứ để cô đi tìm tòi gọt dũa quá khứ của anh một chút vậy.

Anh quá bận rộn, thời gian ở bên cô quá ít, nên nếu cô cảm thấy có hứng thú với việc nào đó và muốn đi tìm tòi sâu hơn, anh cũng sẽ không phản đối, cô là của anh, chỉ cần thêm vài ngày nữa là anh có thể tuyên bố trước mặt mọi người sự thật này rồi, anh chưa từng hối hận vì việc gì, nhưng giờ anh lại có chút hối hận khi đã đồng ý với cô đợi một thời gian sau mới công bố chuyện hai người yêu nhau rồi!

Nâng bàn tay nhỏ nhắn của Thẩm Nhã Hình lên, Mạnh Dục Thành đặt một nụ hôn nhẹ lên đó, bảo bối của anh, chỉ có thể thuộc về một mình anh mà thôi.

Người đàn ông mang chủ nghĩa hoàn mỹ đáng sợ cỡ nào chứ? Thẩm Nhã Hình bước ra khỏi phòng làm việc của Y Lâm với trạng thái gần như là hoa mắt chóng mặt, nhìn con đường nhộn nhịp chật chội trước mắt, cô cảm giác như mình vừa trọng sinh vậy!

Trải qua ba tiếng đồng hồ có thể gọi là địa ngục đó, cô quả thực sắp khóc không ra nước mắt, lúc mới đầu Y Lâm cho hai cô trợ lý xinh đẹp đến giúp cô ‘gọt dũa’ toàn thân từ đầu đến chân, nào là cắt tóc, chăm sóc da mặt, cắt tỉa móng tay, mấy thứ này thì cô cũng nhận đi, tại sao ngay cả móng chân cũng phải làm?

Cô cũng đâu có mang dép lê lòi ngón để đi gặp nhà thiết kế nổi tiếng đâu! Nếu không phải cô phản kháng kịch liệt, không chừng ngay cả lông vùng Bikini cũng bắt cô wax mất.

Sau đó là màn lựa chọn quần áo, Y Lâm đem bộ đồ công sở của cô quảng qua một bên với vẻ khinh thường, rồi không biết từ đâu hô biến ra một đồng váy đầm trông cực kỳ lộng lẫy ra và bắt cô thử từng chiếc, thử xong đồ công sở lại thử lễ phục, thử xong lễ phục lại đến trang phục dành cho ngày thường, lúc anh ấy đem cả váy ngủ ra thì Thẩm Nhã Hình cuối cùng cũng chịu không nổi mà phải chạy trốn, đùa gì chứ, ngay cả đồ ngủ mà cô cũng không có quyền được chọn sao?

Thẩm Nhã Hình tin rằng áo ngủ không phải do Mạnh Dục Thành nhờ Y Lâm giúp, mà chỉ do anh chàng Y Lâm này quá sung bái chủ nghĩa hoàn mỹ và cái tính thích thao túng người khác mà thôi, cô có gốc cỡ nào đi nữa thì cũng có thể nhận ra được anh chàng nào đó rất hưởng thụ quá trình giúp cô phối đồ, hèn gì cậu ta lại làm nhà tạo mẫu!

Cũng một quá trình, nhưng Văn Diệp Nhiên lại rất hưởng thụ, “Người muốn đặt lịch hẹn với Y Lâm giành giật đến bể đầu máu chảy cũng chưa chắc giành được chỗ, đương nhiên phải nắm lấy cơ hội rồi.” Lúc nói câu này thì anh ta đang mát xa mặt, vẻ mặt đầy ‘hạnh phúc’.

“Người ăn ké thì ngoan ngoãn mà im lặng đi, nếu không tôi sẽ đem mấy cọng lông trên đầu anh cạo trọc đấy.” Y Lâm uy hiếp anh ta, sau đó thì vẻ mặt lại thay đổi một trăm tám chục độ mà nhìn Thẩm Nhã Hình, “Chị dâu tương lai, bộ quần áo này rất thích hợp với chị đó, mặc thử xem.” Người này có hai tính cách sao trời! Thực ra sau một vài tiếng đồng hồ thì Thẩm Nhã Hình cũng miễn cưỡng thích nghi được với tốc độ thay đổi vẻ mặt của cậu ta, không còn kinh ngạc đến độ tròn mắt như ban đầu nữa, không phải cô khoa trương, mà quả thật là lúc Y Lâm hung dữ thì rất giống đại ca xã hội đen, còn lúc dịu dàng thì cứ như vừa mọc đôi cánh thiên thần vậy!

Cũng một quá trình, nhưng Văn Diệp Nhiên lại rất hưởng thụ, “Người muốn đặt được lịch hẹn với Y Lâm giành giật đến bể đầu máu chảy cũng chưa chắc giành được chỗ, đương nhiên phải nắm lấy cơ hội rồi.” Lúc nói câu này thì anh ta đang mát xa mặt, vẻ mặt thì đầy ‘hạnh phúc’.

“Người ăn ké thì

ngoan ngoãn mà im lặng đi, nếu không tôi sẽ đem mấy cọng lông trên đầu anh cạo trọc đấy.” Y Lâm uy hiếp anh ta, sau đó thì vẻ mặt lại thay đổi một trăm tám chục độ mà nhìn Thẩm Nhã Hình, “Chị dâu tương lai, bộ quần áo này rất thích hợp với chị đó, mặc thử xem.” Người này có hai tính cách sao trời! Thực ra sau một vài tiếng đồng hồ thì Thẩm Nhã Hình cũng miễn cưỡng thích nghi được với tốc độ thay đổi vẻ mặt của cậu ta, không còn kinh ngạc đến độ tròn mắt như ban đầu nữa, không phải cô khoa trương, mà quả thật là lúc Y Lâm hung dữ thì rất giống đại ca xã hội đen, còn lúc dịu dàng thì cứ như vừa mọc đôi cánh thiên thần vậy.

Thẩm Nhã Hình chưa gặp qua nhà tạo mẫu nào cả, nên cô cũng không biết nên bình phẩm bím tóc màu tím của Y Lâm ra sao, nhưng về vẻ ngoài thật rất giống với Mạnh Dục Thành, vẫn là đôi mày kiếm đi với chiếc sừng mũi cao thẳng đó, nhưng cậu ấy trông có vẻ yếu mị hơn, còn Mạnh Dục Thành thì ngược lại.

Còn về Văn Diệp Nhiên thì... thuộc dạng người lúc nào cũng bị người trên đường làm cho lu mờ đi, không hề bắt mắt tí nào, nhưng trên người anh ấy có một loại khí chất rất đặc biệt, có thể khiến người ta quên đi sự tồn tại của anh ấy lúc nào không hay.

Mạnh Dục Thành từng nói, Văn Diệp Nhiên là một nhà trinh thám không ai biết đến, đặc thù nghề nghiệp của cậu ấy là nhất định không được để người ta chú ý đến.

Cái gì gọi là nhà trinh thám không ai biết đến? Khi cô hỏi họ, thì hai người này chỉ cười một cách thần bí chứ chịu trả lời cô, còn Y Lâm thì hình như cũng hiểu rõ yêu cầu không được để người khác chú ý đến của Văn Diệp Nhiên, giúp anh ấy làm một kiểu tóc cực kỳ khiêm tốn, khiêm tốn đến nỗi Thẩm Nhã Hình cảm giác kiểu tóc mà Y Lâm làm cho Văn Diệp Nhiên nhìn cứ như được làm ở những tiệm cắt tóc lẻ đường vậy!

Lúc này đã hơn mười giờ tối rồi, Thẩm Nhã Hình nhìn điện thoại của mình, cuộc điện thoại gần nhất của cô và Mạnh Dục Thành là lúc chín giờ mấy, anh ấy gọi điện đến nói với cô là anh ấy có việc cần giải quyết, kêu cô đợi một tí, xem tình trạng này thì chắc anh ấy phải họp đến nửa đêm mất rồi, anh ấy có ăn cơm tối chưa? Có lẽ cũng chỉ ăn đại một gói mì cho qua rồi thôi!

Vừa vặn gần đây có một tiệm bán bánh bao súp mà Mạnh Dục Thành khác thích, nên Thẩm Nhã Hình quyết định đi mua một vài phần bánh bao súp về công ty cho anh, rồi sau đó tự về nhà sau, gần đây cô đã quen với việc đặt mọi sự chú ý lên người anh mất rồi, cảm thấy có chút vui vẻ nhưng cũng xen lẫn tí buồn rầu lo lắng, có lẽ càng hạnh phúc thì sẽ càng sợ mất đi chẳng, chẳng phải người ta vẫn thường hay nói khoảnh khắc đẹp nhất của pháo hoa cũng chính là lúc nó suy tàn sao?

Không muốn cho Mạnh Dục Thành công khai quan hệ của hai người một phần cũng vì lý do này, cô sợ bản thân chẳng qua chỉ là đang mơ, khi tỉnh giấc thì cái gì cũng không còn nữa, anh là một người đàn ông tỏa sáng mà ai ai cũng ngưỡng mộ, còn cô chỉ là một cô gái con của một gia đình bình thường, cô biết anh không để ý những thứ đó, nhưng người nhà anh thì sao? Họ cũng không để ý và chịu chấp nhận một cô gái tầm thường như cô làm con dâu sao?

Thẩm Nhã Hình chưa từng rơi vào tình cảnh lo được lo mất như thế, cô vốn là một người cực kỳ vui vẻ hoạt bát, nhưng sau khi gặp Mạnh Dục Thành thì cô lại bắt đầu lo lắng đủ điều, luôn lo lắng không biết anh có ăn cơm chưa, có bị đói do chỉ lo làm việc hay không, rồi lại lo lắng mọi thứ anh làm bị người ta hiểu lầm.

Cho đến khi nhân viên của cửa hàng bánh bao sụp nghỉ hoặc quơ quơ tay trước mặt cô, cô mới hoảng hồn trở lại, ngượng ngùng nói vài tiếng xin lỗi rồi nhận lấy bánh bao sụp đi ra khỏi tiệm.

Thẩm Nhã Hình vốn định trực tiếp quay về công ty, nhưng khi đến ngã tư đường thì thấy một thân ảnh khá quen thuộc, Bạch Uyển Minh? Sao cô ấy lại ở đây? Thẩm Nhã Hình nghi hoặc đi theo cô ấy.

Bạch Uyển Minh trông vẫn giống như lần gặp mặt lần trước vậy, mang một khuôn mặt xinh đẹp kiều diễm nhưng lại vận bộ tây nam trang che lấp đi đường cong cơ thể, thế nhưng thỉnh thoảng vẫn có những người qua đường tinh mắt phát hiện ra được khuôn mặt tinh tế của cô ấy và không nhận được phải cảm thán, nhưng nhờ vào ánh đèn đường mà Thẩm Nhã Hình có thể thấy được đôi mắt xinh đẹp của cô ấy mang đầy vẻ mệt mỏi.

Cô ấy sao thế? Nghe Văn Diệp Nhiên nói, cô ấy đang chạy ngược chạy xuôi để vay tiền, mong muốn gây dựng lại một thương hiệu nhuộm vải bằng thủ công. Thẩm Nhã Hình cảm thấy ý tưởng này không tồi, nhưng Văn Diệp Nhiên và Y Lâm lại không cho là như thế.

Bạch Uyển Minh trông vẫn giống như lần gặp mặt trước vậy, mang một khuôn mặt xinh đẹp kiều diễm nhưng lại vận bộ tây nam trang che lấp đi đường cong cơ thể, thế nhưng thỉnh thoảng vẫn có những người qua đường tinh mắt phát hiện ra được khuôn mặt tinh tế của cô ấy và không nhận được phải cảm thán, nhưng nhờ vào ánh đèn đường mà Thẩm Nhã Hình có thể thấy được đôi mắt xinh đẹp của cô ấy mang đầy vẻ mệt mỏi.

Cô ấy sao thế? Nghe Văn Diệp Nhiên nói, cô ấy đang chạy xui chạy dọc để vay tiền, mong muốn gây dựng lại một thương hiệu nhuộm vải bằng thủ công, Thẩm Nhã Hình cảm thấy ý tưởng này không tồi, nhưng Văn Diệp Nhiên và Y Lâm lại không cho là như thế.

Y Lâm thậm chí còn nói với vẻ không hề khách khí: “Người phụ nữ đó quá không thực tế rồi, cả một ví dụ thực tế đây mà là Bạch thị ở đó thì ai mà lại ngu ngốc đến nỗi tự đâm đầu vào tường nữa cơ chứ?”

“Nhưng Dục Thành cũng có nói qua là muốn đẩy mạnh công nghệ nhuộm vải bằng thảo mộc cơ mà.” Thẩm Nhã Hình ầm ừc phản bác lại.

“Cách làm của anh trai tôi chẳng hề giống với cô ta đâu nhé, không có một nguồn thu nhập nhất định để chống đỡ mà muốn nuôi nấng một thương hiệu không ai biết đến! Mơ giữa ban ngày thì còn được.” Suy nghĩ kỹ lại thì thấy Y Lâm nói cũng đúng, Mạnh Dục Thành cũng đã từng nói qua anh ấy chỉ đang làm thử nghiệm với quy mô nhỏ, tạm thời sẽ không mở rộng phạm vi kinh doanh.

Haizz, những chuyện làm ăn trên thương trường cô quả thật chẳng thể hiểu nổi mà, cô chỉ muốn chấp vá lại quan

Hệ rạn nứt giữa hai nhà Mạnh Dục Thành và Bạch Uyển Minh mà thôi, chỉ là lúc cô nói ý nghĩ này ra thì hai người đàn ông còn lại đều dùng ánh mắt dành cho thằng đàn nhàn cô!

“Chị bị đụng hổng đầu óc rồi sao? Nói sự thật cho chị biết để chị hiểu rõ hơn về con người thật sự của anh trai mà thôi, có ai kêu chị đi làm người hòa giải đâu?” Y Lâm mắng cô.

Ngay cả người kéo cô xuống nước trước là Văn Diệp Nhiên cũng nói: “Cho dù Bạch Uyển Minh đáng thương thì cô cũng đừng tác hợp cho họ chứ trời?” Đây là lời mà người khởi xướng nên nói sao? Hơn nữa cô lúc nào thì muốn ‘tác hợp’ cho họ rồi chứ?

Được thôi, Bạch Uyển Minh là đại mỹ nữ, và có thể được xem là thanh mai trúc mã của Mạnh Dục Thành... nhưng cô quả thật không có cách đứng nhìn Mạnh Dục Thành giúp nhà họ Bạch nhiều như thế mà còn bị người thừa kế duy nhất của họ xem thành kẻ thù được.

Đèn xanh bật sáng, Thẩm Nhã Hình cẩn thận né khỏi tầm nhìn của Bạch Uyển Minh, giữ một khoảng nhất định với cô ấy, Bạch Uyển Minh có vẻ như đang suy nghĩ gì đó, cứ một mực cúi đầu đi thẳng, không nhìn trái phải mà cũng chẳng dừng bước chân lại.

Có lẽ cô ấy cũng rất cực khổ, mất cả cha lẫn mẹ, rồi lại phải đối mặt với mọi khó khăn để chống chọi cho niềm tin của bản thân, có niềm tin không phải là sao, nhưng khi niềm tin của mình xảy ra vấn đề đối với thật tế thì lại khác, Mạnh Dục Thành lựa chọn thỏa hiệp, uyển chuyển chạy một vòng nhỏ để tránh khỏi va chạm, bởi nếu ngay cả hiện tại mà cũng không tồn tại được thì nói chi đến tương lai?

Đi theo bước chân của Bạch Uyển Minh, Thẩm Nhã Hinh cảm thấy quang cảnh xung quanh càng lúc càng quen thuộc, kỳ lạ, đây chẳng phải là con đường dẫn đến tòa nhà của công ty Khải Dương sao? Nhìn đồng hồ đeo tay mới phát hiện mình đã đi theo cô ấy hơn hai chục phút rồi, thật may là lúc này khi cô chạy khỏi nơi của Y Lâm đã chọn bộ đồ thoải mái cùng với đôi giày bệt, chứ nếu như mang đôi guốc cao thì ngày mai cô nhất định sẽ chết vì đau mắt.

Bạch Uyển Minh dừng bước chân lại, ngược nhìn lên trên, Thẩm Nhã Hinh cũng nhìn theo tầm của cô ấy, tấm biển hiệu của Khải Dương sáng chói dưới ánh đèn, cô ấy quả nhiên là muốn đến Khải Dương mà, có lẽ cô ấy cũng cảm nhận được cách làm của mình không đúng nên mới muốn đến giảng hòa với Mạnh Dục Thành chăng? Thế tại sao cô ấy lại đứng ở đây mà không đi vào?

Thẩm Nhã Hinh núp sau thân cây, nhìn chằm chằm mọi hành động của cô ấy, trong lòng không ngừng thúc giục, mau đi vào đi, mau vào đi mà, nhưng tiếc rằng ông trời không nghe thấy tiếng lòng của cô, Bạch Uyển Minh xoay người, đi dọc theo con đường lúc này để trở về.

Thẩm Nhã Hinh thật muốn tức chết mà, cũng đã đi đến chỗ này rồi mà còn lựa chọn quay về sao? Thẩm Nhã Hinh quyết định bước ra kêu cô ấy lại: “Đợi một chút!”

Bạch Uyển Minh bỗng nhiên bị chặn đường, lui lại một bước theo quán tính và nhăn mày hỏi: “Có chuyện gì?” Tầm nhìn của cô ấy rơi vào những bánh bao súp trên tay Thẩm Nhã Hinh, thế là lắc đầu nói: “Thật ngại quá, tôi không có hứng thú với bánh bao súp.”

Cái gì mà bánh bao súp. Thẩm Nhã Hinh đứng hình một chút mới chợt nhớ đến những phần bánh bao súp trên tay mình đang tỏa ra mùi hương thơm ngát, cô ấy nhầm tưởng cô là người sale túi bánh gạo súp rồi, Thẩm Nhã Hinh liền phẩy tay nói: “Cô hiểu lầm rồi, tôi là thư ký của Mạnh Dục Thành, lần trước lúc ở phòng thí nghiệm chúng ta có gặp qua một lần.”

“Thật ngại quá, tôi không quen biết ai tên Mạnh Dục Thành hết,” Bạch Uyển Minh nhất quyết không chịu thừa nhận.

“Tôi biết cô chính là Bạch Uyển Minh, cô nghe tôi nói vài câu được không? Chỉ hai phút thôi.” Thẩm Nhã Hinh không ngờ Bạch Uyển Minh ngay cả cơ hội nói một câu cũng không cho cô, nên chỉ đành nhanh chóng bắt lấy cánh tay của cô ấy, rồi lại cảm thấy có vẻ không thích hợp lắm, vả lại vẻ mặt của cô quả thật lạnh lùng đến nỗi đáng sợ.

“Thật xin lỗi, tôi không có hứng thú.” Bạch Uyển Minh tuôn cho cô một câu rồi dứt khoát rời khỏi.

“Mạnh Dục Thành đã giữ mảnh đất ở Văn Tuyền rồi, nơi đó trong có vẻ cũ kỹ, có lẽ vẫn là hình dáng như năm xưa,” Không màng đến ánh nhìn của người xung quanh, Thẩm Nhã Hinh cứ hét lên với tấm lưng của cô ấy, nếu Bạch Uyển Minh quả thật quan tâm đến Bạch thị, cô không tin những lời này không thể đã động đến cô ấy.

Bước chân của Bạch Uyển Minh quả nhiên dừng lại, lời của Thẩm Nhã Hinh khiến cô rất bất ngờ, cô khẽ nghiêng người nhìn Thẩm Nhã Hinh, chờ câu nói tiếp theo của cô, nhưng lại đúng lúc điện thoại của Thẩm Nhã Hinh vang lên, cô vội vàng lấy điện thoại ra nhấn tắt máy, khi ngẩng đầu lên thì Bạch Uyển Minh đã đi mất rồi.

7. Chương 7

Editor: Mandy Cá Ngừ

“Cho nên Bạch Uyển Minh nhất định là muốn đến kiếm anh đó.” Thẩm Nhã Hinh vừa cố gắng nuốt cái bánh bao súp trên tay vừa mở miệng nói.

Cô không thể đuổi theo Bạch Uyển Minh, nên chỉ đành quay về công ty kiếm Mạnh Dục Thành quả thật đói rồi, anh đã làm việc xử lý công văn, anh có một thói quen rất tuyệt trong công việc, đó là văn kiện luôn được phân chia xử lý rõ ràng, trông còn chuyên nghiệp hơn cả cô thư ký chuyên nghiệp là cô đây nữa.

Mạnh Dục Thành quả thật đói rồi, anh đã làm việc liên tục sáu tiếng đồng hồ không ăn gì rồi, thế nên chỉ hai ba ngụm thôi là đã xử lý xong một cái bánh bao súp rồi ngồi nghe Thẩm Nhã Hình kể chuyện lúc này.

“Thực ra cô ấy có số điện thoại di động của anh.” Mạnh Dục Thành giải quyết xong thức ăn của mình rồi nhìn cô chăm chăm, không cho phép cô kiểm soát để bỏ bữa, thấy cô vừa ăn xong, anh liền đưa tay giúp cô chùi khóe môi, hành động đầy cương chịu một cách tự nhiên đến nỗi ngay cả chính bản thân anh cũng không nhận ra được.

Cô gấp gấp muốn nói chuyện nên tốc độ ăn nhanh hơn bình thường gấp nhiều lần, tiếc rằng cô bình thường vốn chẳng có thói quen ăn nhanh, nên dáng vẻ miễn cưỡng đánh nhanh nuốt gọn trông rất đáng yêu. “Nếu muốn liên lạc với anh, cô ấy có thể trực tiếp gọi điện thoại.”

“Đừng gấp cho em nữa, em quả thật là ăn hết nỗi rồi.” Thấy trên đĩa mình lại xuất hiện thêm một cái bánh bao súp nữa, cô liền không nhịn được xin tha, anh là muốn bịt chặt miệng cô không cho nói chuyện hay sao thế? Cứ điên cuồng gấp cho cô hoài!

“Em ốm quá, ăn nhiều chút!” Anh không có hứng thú với mỹ nhân gầy trơ xương, mấy cô người mẫu ốm như thế là vì cần thiết cho ống kính, người phụ nữ trong lòng mình vẫn là nên mập mạp mềm mại xịu thì ốm mới đã.

Người đàn ông này xem chỉ nghe thôi sẽ không tin, anh là đang dùng dung lượng bao tử của anh để đút cho cô đây mà, cô sao có thể ăn được nhiều như vậy chứ? Thẩm Nhã Hình bất mãn kéo tay anh đặt lên bụng mình, “Xem sờ thử xem, bụng em căng hết rồi này.” Sự thật luôn không thể chối cãi được, bụng cô căng đến nỗi phồng to cả lên luôn rồi.

Thực ra cũng không phải tại sức ăn cô quá kém, mà tại lúc ở chỗ Y Lâm quá buồn chán, mà những chiếc cupcake ở đó lại quá ngon, cô ăn đến tận mấy cái một lúc, nên giờ chẳng còn chỗ trống để chứa bánh bao súp nữa.

“Ừm, cảm giác không tệ.”

“Anh sờ chỗ nào thế?” Thẩm Nhã Hình khê kêu lên, đề cái tay đang làm loạn trước ngực cô lại, đáng ghét, cô chỉ là muốn chứng minh mình đã rất no rồi thôi mà.

“Không phải em kêu anh sờ sao?”

Mạnh Dục Thành trưng vẻ mặt vô tội với cô, tay thì không ngừng sờ tới sờ lui, ngực cô không lớn, nhưng rất săn chắc đầy đặn, cảm giác nắm chặt trong tay thật tuyệt hết chỗ nói.

“Đừng quấy nữa, em đang nói chuyện đứng đắn với anh mà.”

Không dễ gì thoát khỏi ‘ma quỷ’ của anh, Thẩm Nhã Hình chạy qua một chỗ khác, tỏ vẻ muốn giữ khoảng cách với anh.

“Ừ, em nói đi.”

Mạnh Dục Thành nói lỏng cà vạt, tựa lưng vào ghế nhìn cô, anh không cách nào tập trung vào câu chuyện của cô được, mùi vị của cô khiến anh chỉ muốn đề cô lên bàn làm việc mà yêu thương.

Tại sao cái tư thế này của Mạnh Dục Thành khi lọt vào mắt cô lại giống như đang lên giây cót vậy? Vả lại ánh mắt anh nhìn cô đầy tín hiệu, có lắm không trời, anh cũng dư tình lực quá đi chứ, rõ ràng lúc chiều vừa ở trên xe, vừa nghĩ đến đây, Thẩm Nhã Hình liền không nhịn được mà rung mình, vẻ mặt phớt hồng, không được không được, cô vẫn chưa nói xong mà, tuyệt đối không được để anh dẫn dắt đi mất.

“Em nghĩ Bạch Uyển Minh nhất định là gặp rất nhiều chuyện khó khăn nên mới nghĩ đến chuyện tìm anh giúp đỡ.” Thẩm Nhã Hình nhớ lại vẻ mặt của Bạch Uyển Minh lúc đó, cô ấy ngẩng đầu nhìn tòa nhà cao tầng này, ánh mắt đậm vẻ phần uất cùng không cam lòng và cũng có chút mù mịt.

Sự quen thuộc con đường đi đến công ty của Bạch Uyển Minh khiến Thẩm Nhã Hình phải kinh ngạc. Lúc cô ấy qua đường không hề ngẩng đầu nhìn phương hướng, và cũng không nhìn tứ phương tám hướng để mà kiểm vị trí. Thẩm Nhã Hình cảm nhận được đây không phải lần đầu tiên Bạch Uyển Minh đến đây.

Có khi nào trước khi cô ấy từ chức thì đã đến đây không ít lần rồi không? Cô ấy muốn nói chuyện rõ ràng với Mạnh Dục Thành, nhưng cuối cùng vẫn quay đầu trở về như hôm nay? Về cha mẹ, về Bạch thị, cô ấy nhất định có rất nhiều chuyện muốn hỏi nhưng lại không biết nên mở miệng ra sao, không biết câu chuyện mà Bạch Uyển Minh được nghe lại là phiên bản nào? Nếu như những gì mà cô ấy biết được có sự chênh lệch quá lớn với sự thật thì sao?

8. Chương 8

Editor: Mandy Cá Ngừ

Thẩm Nhã Hình không còn chút sức lực nào để mà chống đối anh nữa, cô theo bản năng nâng eo thon lên, chủ động tìm kiếm đầu ngón tay của Mạnh Dục Thành, cách một lớp quần lót mà yêu thương đã không đủ để thỏa mãn cô nữa rồi, cô muốn nhiều hơn, trực tiếp hơn nữa... cảm nhận bàn tay của Mạnh Dục Thành phủ lên đùi cô, dùng ngón tay móc mép quần lót ra, cô rất phối hợp mà nâng mông lên, để anh có thể kéo quần lót xuống dễ dàng hơn, u cổ ảm ướt vừa tiếp xúc với không khí liền khát vọng nhiều hơn, cơ thể này đã không còn chịu nghe lời chủ nhân của nó nữa, mà chỉ thuần phục với Mạnh Dục Thành thôi, đối với mỗi động tác của anh đều để lộ ra những phản ứng khiến anh yêu thích.

Đợi lâu như vậy mà vẫn không nhận được bất kỳ an ủi nào khiến Thẩm Nhã Hình khó chịu lắc eo, nâng cặp mắt hạnh nhìn Mạnh Dục Thành, anh đang làm gì thế? Tại sao không chạm vào người cô?

Mạnh Dục Thành thông qua cặp mắt hạnh long lanh của cô thấy được đáng vẻ tràn ngập dục vọng của mình, anh ôm lấy cô, cho cô một nụ hôn sâu, “Bảo bối, đừng sợ, anh sẽ không làm đau em.” Anh lại lần nữa hứa với cô, muốn nhận được mọi sự tin tưởng từ cô.

Thẩm Nhã Hình nhìn anh với vẻ không hiểu, ánh mắt của anh như là đang nhìn nhin gì đó, cô xem không hiểu, nhưng cô biết anh sẽ khiến cô e sợ, khiến cô điên cuồng, “Em...” Giọng nói của cô run run, không chỉ vì sợ mà còn vì mong đợi nữa.

“Đừng sợ.” Mạnh Dục Thành lại lần nữa hôn cô, sau đó đỡ cô nằm xuống từ từ.

“Anh định làm gì?”

Cô nghi ngờ hỏi, bàn ăn lạnh như băng, cũng may có áo khoác của anh lót bên dưới mới không cảm thấy quá cứng, nhưng tư thế này khiến cô không có cảm giác an toàn, cô không chạm được người anh mà cũng không thể nhìn rõ được động tác của anh.

“Làm thứ việc sẽ khiến em vui vẻ.” Anh cười khê, vừa nghĩ đến sự vui vẻ mà mình sắp đem đến cho cô liền cảm thấy hưng phấn, đè nén lại sự xao động của thân dưới, anh cúi người sắp lại gần nơi giữa hai chân cô.

“Anh làm gì thế? A..”

Cánh hoa non mềm bị vật thể vừa ảm ướt vừa nóng hổi bao bọc lấy, sự tiếp xúc quá mức trần trụi và trực tiếp khiến đầu óc cô trống rỗng, “Đừng...” Cô kêu lên, định đưa tay đẩy đầu anh ra, sao anh có thể liếm nơi đó chứ? Thật khiến người khác xấu hổ.

“Ngoan ngoãn đừng nhúc nhích, nếu không anh sẽ khiến em sáng mai không thể rời giường được luôn.” Mạnh Dục Thành vì để đạt được mục đích mà uy hiếp cô, khiến Thẩm Nhã Hình không dám chống đối nữa, anh lại lần nữa vùi đầu vào u cổ, dùng đầu lưỡi treu đùa cánh hoa của cô, thậm chí còn lún sâu vào nhụy hoa nữa.

Thẩm Nhã Hình tưởng rằng cô sẽ mắc cỡ đến mất hết mọi cảm giác, nhưng tư thế nằm này khiến cô có thể cảm nhận rõ ràng mỗi hành động của Mạnh Dục Thành ở thân dưới của cô, chiếc lưỡi linh hoạt của anh cuốn lấy những cánh hoa, đưa sâu vào bên trong hoa huyệt khiến cô không nhịn được ngâm lên tiếng rên kiều mị.

“ A...” Khi đã mở miệng thì không thể ngừng được nữa, từng tiếng ngâm mê người khiến anh càng hưng phấn hơn, càng dùng sức mà yêu thương cô hơn.

Tạm thời rời đôi môi khỏi nơi đó, Mạnh Dục Thành đem hai ngón tay từ từ xâm nhập vào hoa huyết của cô, tuy hai người đã làm qua vài lần, nhưng cô vẫn chặt chẽ như đêm đầu tiên, anh cần phải thật cẩn thận để không khiến cô bị thương.

Cảm giác ẩm ướt ẩm áp nhắc nhở anh những khoái cảm đạt được lúc trước. hơi thở Mạnh Dục Thành trở nên thô ráp hơn, thân thể anh đang khát vọng lần nữa trải nghiệm sự ẩm áp trong tình dục, nhưng anh vẫn áp chế dục vọng của bản thân, bởi vì anh muốn đạt được mọi sự tin tưởng của cô trước khi chìm đắm vào bể tình dục.

Anh chậm rãi di chuyển ngón tay, chờ đợi phản ứng chậm chạp của cô, của cô thật nhỏ, chỉ vừa nghĩ đến cảnh mình bị cô nuốt chửng anh liền cảm thấy không thể nhịn được nữa.

“ Ừm...”

Nghe được tiếng ngâm mong muốn được nhiều hôn nữa của cô, anh bắt đầu dao động ngón tay, đồng thời cũng cúi người ngậm lấy hạt trân châu cương cứng của cô.

“ Anh đang làm gì thế? A...”

Cảm nhận được anh tăng tốc độ ngón tay, Thẩm Nhã Hình vừa định mở miệng liền bị chiếc lưỡi linh hoạt của anh làm cho đầu óc mơ hồ, sự khoái cảm đáng sợ cùng với chiếc lưỡi vừa thô ráp vừa dịu dàng ma sát nụ hoa non mềm, ngón tay vẫn đang tàn sát bên trong hoa huyết, mô phỏng động tác của anh khi ở bên trong cô.

“ Đừng ... Chịu không nổi...”

Thẩm Nhã Hình khó chịu nói, nước mắt nhanh chóng trào dâng, cảm giác bị chiếc lưỡi trêu chọc còn khó chịu hơn cả ngón tay nữa.

Cô không tiếp nhận nổi nhiều khoái cảm như thế, đầu óc trống rỗng khiến cô không thể suy nghĩ được nữa, chỉ có thể vô lực vận vẹo chiếc eo thon, mong muốn đem nụ hoa non mềm của mình càng sát lại gần chiếc lưỡi xấu xa của anh hơn.

Mạnh Dục Thành bị kích thích bởi hành động không khống chế được của cô, anh càng thêm mạnh mẽ mà hút lấy nụ hoa xinh đẹp, đem đến cho cô từng trận khoái cảm mãnh liệt.

Thẩm Nhã Hình không thể nói được một câu hoàn chỉnh nào nữa, những thứ tiếng phát ra chỉ toàn tiếng khóc và tiếng ngâm mà thôi, chân cô run run, nhũ hoa không ngừng co rút, bao bọc lấy ngón tay của Mạnh Dục Thành,” Dục Thành...” khoái cảm kinh người như mực nước trào dâng, Mạnh Dục Thành đúng thời cơ, dùng lưỡi ấn mạnh lên hạt trân châu của cô.

“ Á...”

Thẩm Nhã Hình hét lớn, cả người run rẩy, cô cảm thấy mình như bị sóng biển cuốn trôi vậy.

Mạnh Dục Thành cởi áo sơ mi ra, bọc lên người cô, Thẩm Nhã Hình vẫn còn đang chìm đắm trong đợt cao trào vừa rồi, thật đáng sợ cô còn tưởng mình sẽ chết trong cao trào mất.

“ Thích không?” anh hôn cô, môi lưỡi tràn ngập mùi vị của cô.

“ Thích” cô không dám nhìn anh, mà cũng không thể lừa mình dối người nói không thích, nên cô chỉ đành nói bằng âm lượng thật nhỏ, chỉ mong anh không nghe thấy mà cũng hy vọng anh hiểu được lời cô nói.

Thẩm Nhã Hình vuốt ve người anh, Mạnh Dục Thành lại bắt đầu một lần hoan ái mới nữa, anh lúc nào cũng chơi đùa, mang đến cho cô khoái hoạt hơn trước mới tiến vào người cô, muốn cô một cách cuồng dã, cho đến khi cô không chịu được nữa, anh mới đưa cô đến một đợt cao trào tiếp theo, rồi sau đó sẽ phóng thích toàn bộ ở bên trong cô.

“ Còn muốn nữa không?” Anh trêu chọc cô, vò nắn đầu ngực cương cứng của cô.

“ Tại sao anh luôn ăn hiếp em?” Thẩm Nhã Hình ủy khuất lên án, đổi lại sự vuốt ve đầy yêu thương của anh.

“ Chẳng lẽ em không thích?” Mạnh Dục Thành nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô để mà tháo cọng dây nịch của anh ra, kéo khóa quần xuống, “ Sờ thử xem.” Anh dụ dỗ cô, cô chỉ hơi nhẹ nhàng đụng vào dục vọng của anh một cái liền rút tay lại như là bị phỏng vậy.

“ Đừng...” cô xoay đầu qua một bên, cô sợ phải đối mặt với dục vọng to lớn của anh.

Mạnh Dục Thành cũng không miễn cưỡng cô, anh biết có những việc không thể gấp được, cô vẫn còn là một trái chanh xanh ngắt, cần anh từ từ dạy dỗ, để cô trở thành một trái đào tươi chín mọng, tỏa ra hương thơm dụ người.

Anh lấy chiếc áo sơ mi lót dưới mông cô để phòng hờ những hành động tiếp theo sẽ làm cô đau, sự tỉ mỉ của anh khiến Thẩm Nhã Hình cảm thấy vui mừng, cô chủ động co chân để cự long của anh tì vào hoa huyết đầy mật dịch của cô.

“ Gáp gáp như vậy à?”

Trái tim vì hành động của cô mà đập loạn nhịp, không đợi câu trả lời của cô, anh tìm kiếm được vị trí chính xác, eo khê dùng lực, mạnh mẽ đi vào.

“ A...”

Anh lấy chiếc áo sơ mi lót dưới mông cô để phòng hờ những hành động tiếp theo làm cô đau, sự tỉ mỉ của anh khiến Thẩm Nhã Hình cảm thấy vui mừng, cô chủ động co chân, để cự long của anh tì vào hoa huyết đầy mật dịch của cô.

“Gáp gáp như vậy à?”

Trái tim vì hành động của cô mà đập loạn nhịp, không đợi câu trả lời của cô, anh tìm kiếm được vị trí chính xác, eo khê dùng lực, mạnh mẽ đi vào.

“A...”

Thẩm Nhã Hình bị cảm giác áp bách đó làm cho rên rỉ thành tiếng, tuy không đau nhưng cảm giác bị xâm chiếm quá lạ lẫm, con dao bằng thịt to lớn đó như vừa bổ ra một đường dọc ở bên trong người cô vậy, đi thẳng vào trong thân thể.

“ Thật tuyệt.”

Toàn bộ của anh đều bị hoa huyết nhỏ bé của cô nuốt chửng, Mạnh Dục Thành cắn chặt răng, thưởng thức sự tinh tế của cô, lúc này anh tấn công quá bất ngờ, bức tường thịt của cô mạnh mẽ co rút, chất dịch của cô bị anh đẩy tràn ra ngoài, khiến nơi đó của hai người ẩm ướt một mảnh.

Mạnh Dục Thành dùng hai tay nắm chặt lấy mông cô, rút cực đại của mình ra, hoa huyết của Thẩm Nhã Hình co rút không nở mà hút lấy anh, phát ra thứ tiếng kỳ diệu khi anh rời khỏi, anh nặng nề thở dốc, va chạm vào bức tường thịt non mềm của cô mỗi lúc một mảnh liệt, trong không gian yên lặng không ngừng vang lên những tiếng ‘ phịch, phịch’ mê người.

“ Chậm chút...nhanh quá...”

Thẩm Nhã Hình bị anh làm đến thở không ra hơi, những ngón tay xinh đẹp bầu chặt lấy chiếc áo khoác của anh, anh như là muốn đem cô hòa tan vào trong lòng anh vậy, ôm cô thật chặt.

Mạnh Dục Thành nhìn chằm chằm cơ thể vì sự tấn công của anh mà không ngừng run rẩy, đỉnh núi đỏ hồng trông cực kỳ quyến rũ, cúi đầu xuống, ngậm lấy nhũ hoa của cô không ngừng liếm láp, núm đôi của cô cực kỳ mềm mại, nhưng đầu nhũ hoa lại cứng rắn như viên châu nhỏ.

“ Bảo bối, kêu anh bằng chồng đi.” Thân dưới của anh không ngừng ra vào, cô bị sự cuồng dã của anh xâu xé, yêu kiều cầu xin anh: “ Chồng à....chồng...”

Thẩm Nhã Hình ngoan ngoãn nghe lời, thân thể không ngừng dao động theo nhịp điệu của anh, anh mạnh mẽ đến mức khiến cô chịu không nổi, cô muốn trốn tránh, nhưng mông lại bị anh khóa chặt, thứ duy nhất

có thể là chính là tiếp nhận sự điên cuồng anh một cách bị động, hưởng thụ cảm giác được anh chiếm hữu, được anh yêu thương.

Mạnh Dục Thành mỉm cười gian tà, một tay mò mẫm đến cánh hoa ướm át của cô, dò tìm nụ hoa sưng đỏ của cô rồi bỗng nhiên dùng sức, “ A!” Thắm Nhã Hình kêu to, hoa huyết không ngừng co rút, bao bọc lấy cực long to lớn của anh, khiến anh hưng phấn thở dốc.

“ Chính là như thế, cắn chặt anh.” Anh gầm nhẹ, hướng dẫn dần dần làm như thế nào để cho anh vui vẻ.

Động tác của Mạnh Dục Thành càng lúc càng nhanh, cô gần như không thể theo kịp nhịp điệu của anh, anh nắm chặt hông cô, mỗi một lần đi vào đều sâu đến kinh người.

“ Ở chỗ đó...á...” Thắm Nhã Hình mở to mắt, bị khoái cảm mãnh liệt dọa phải.

“ Ở đây sao?” Mạnh Dục Thành lập tức phát hiện nơi nhạy cảm của cô, anh điều chỉnh tư thế, để mỗi một lần xâm nhập đều mãnh mẽ va chạm vào nơi nhạy cảm đó.

Cả người Thắm Nhã Hình đều căng cứng, cô không chịu nổi mà khóc lớn, “ A....chồng à...” Tiếng ngâm phóng đảng thoát ra từ miệng, cô bắt lấy cánh tay của Mạnh Dục Thành, chủ động nâng hông đón nhận anh, chỉ có anh mới đem đến khoái cảm cho cô, cô không ngừng kiếm tìm anh, nâng eo vụng vẹo, nhưng...tại sao anh không cho cô? Cô rất muốn.

“ Bảo bối của anh, nói em muốn đi, nói lớn lên.”

Mạnh Dục Thành vẫn duy trì một tư thế, chuẩn bị mang đến sự kích thích lớn hơn cho cô, đồng thời dùng tay nắm lấy đầu nhũ hoa của cô kéo mạnh.

“ Em muốn, em muốn...a!”

Thắm Nhã Hình phát ra tiếng ngâm dâm đang sẽ khiến cô xấu hổ sau khi xong việc, khoái cảm mãnh liệt hơn lúc này chảy dọc cơ thể cô, cô hét lên một tiếng, không ngừng run rẩy, cả người cô cương cứng lên rồi lại mềm oặt xuống, chỉ còn hoa huyết không ngừng co rút, ép đẩy cực đại của Mạnh Dục Thành ra ngoài.

“ Bảo bối...”

Mạnh Dục Thành hưởng thụ cao trào của cô, anh không còn khắc chế dục vọng của mình nữa, dùng sức mà ra vào bên trong hoa huyết của cô, khẽ gầm một tiếng để tiến đến cao trào.

Thắm Nhã Hình mềm oặt nằm trên bàn, dần dần thoát khỏi bể tình, lý trí cũng quay về với cô, tiếng kêu thảm thiết không ngừng vang lên trong đầu, trời ạ, cô không thể tin được mình lại phóng đảng như thế, sự vượt ve của anh như ma pháp vậy, khiến cô trầm luân vào đó.

“ Bảo bối.”

Mạnh Dục Thành khẽ nhúc nhích, cực đại của anh vẫn chưa nở rộ rời khỏi người cô, cảm giác được cô bao bọc quá tuyệt vời, anh nhìn khuôn mặt ướm đầm mồ hôi của cô, gò má đỏ rực, ánh mắt sáng long lanh ngại ngần không dám nhìn anh.

“ Đừng nhìn nữa.” Thắm Nhã Hình che mặt lại, không muốn cho anh nhìn.

“ Tại sao? Em đẹp như vậy.” Anh kéo hai tay cô xuống, đặt một nụ hôn nhẹ lên cái mỗ chu ra của cô, “ Rất đẹp.” Anh như là hôn không đủ vậy, liên tiếp hôn lên cổ cô, ngực cô....da của cô vừa non vừa mịn, chỉ cần khẽ dùng sức hôn lâu một chút sẽ để lại một dấu hôn màu đỏ đỏ trên đó.

“ Anh...anh đi ra được không?” Anh cứ để ở bên trong cũng không khiến cô cảm thấy khó chịu mấy, chỉ là có chút căng trướng mà thôi, nhưng làm cũng làm xong rồi mà còn ‘ hàn gắn’ với nhau một cách trợ trụ như vậy thật là kỳ quái mà.

“ Anh... anh đi ra được không?” Anh cứ để ở bên trong cũng không khiến cô cảm thấy khó chịu mấy, chỉ là có chút căng trướng mà thôi, nhưng làm cũng làm xong rồi mà còn ‘ hàn gắn’ với nhau một cách trợ trụ như vậy thật là kỳ quái mà.

“Không.” Mạnh Dục Thành cười khê nhìn khuôn mặt lại bắt đầu đỏ lên của cô, lúc này mới từ từ lấy dục vọng của mình ra.

Hỗn hợp của hai người trào ra, chảy xuống mặt bàn, vừa nhìn thấy cảnh tượng dâm mỹ như thế, bụng dưới của Mạnh Dục Thành lại căng trướng lên, anh đưa tay bế Thẩm Nhã Hình lên, quăng chiếc bàn chải hại qua một bên, đi vào phòng ngủ.

“Á, anh làm gì thế?” Cô bị anh làm hết hồn, đưa tay ôm chặt cổ anh để mình không bị té xuống đất.

“Làm một lần nữa.” Mạnh Dục Thành đáp lại cô như là chuyện hiển nhiên, rồi cúi đầu ngậm lại đôi môi muốn kháng nghị của cô.

Ừm, đêm dài như vậy, sao có thể kết thúc dễ dàng như thế chứ. “Đây là nơi nhuộm vải có tuổi thọ hàng trăm năm rồi, đợi tí nữa đi vào là có thể thấy được rất nhiều mảnh vải đẹp mắt khác nhau đã được nhuộm xong, còn rất nhiều lu màu nhuộm khác nhau nữa.” Thẩm Nhã Hình nhân lúc không ai chú ý mà khẽ vận eo, cô đang cười thật tươi mà thuyết minh cho vị thiết kế sư người Pháp đang ngồi kế bên, thật muốn mạng cô mà, kết quả của việc dung tục quá độ chính là đau nhức cả người, hôm nay cô ngay cả nhúc nhích cũng chẳng muốn, hôm qua lúc gần cuối cô gần như không muốn động dậy mà cũng chẳng động dậy nổi nữa, chỉ có thể bị động mà đón nhận sự xâm chiếm của anh cho đến khi anh thỏa mãn mới thôi.

Lén liếc nhìn người đàn ông khiến cô mệt đến nửa sống nửa chết kia, anh đang ngồi đằng trước ngắm phong cảnh ngoài cửa sổ xe như là chẳng có chuyện gì cả.

Thẩm Nhã Hình có nghĩ cỡ nào cũng chẳng thể hiểu nổi, đa phần đều là anh hoạt động mà sao anh chẳng về gì gọi là mệt hết vậy? Ngược lại sau khi xong chuyện cô đều mệt đến không muốn thở? Chẳng lẽ cấu tạo cơ thể của đàn ông và phụ nữ khác nhau sao? Đàn ông vừa sinh ra liền sở hữu một loại cấu tạo xương và kết cấu cơ bắp thích hợp cho việc vận động đó?

Haizz, ông trời thật không công bằng mà, cô thấy mệt quá, thật muốn ngủ, thật muốn quăng tằm thân mỗi nhừ này lên chiếc giường mềm mại mà nghỉ ngơi, nhưng mấy thứ đó cũng chỉ có thể tưởng tượng mà thôi, hôm nay không phải cuối tuần, cô phải làm việc, mà còn phải làm hết trách nhiệm tiếp đãi khách quý của công ty nữa.

Thẩm Nhã Hình đã hoàn toàn quên sạch chuỗi tên tiếng Pháp dài thòng của vị thiết kế sư kia rồi, cô chỉ có thể nhớ tên tiếng Trung của ông ấy mà thôi, không chỉ cô, ngay cả hai anh chàng phiên dịch viên chuyên nghiệp cũng kêu ông ta bằng Khanh tiên sinh, cũng may bản thân Khang Thái rất thích được người ta gọi bằng tên tiếng Trung của mình, nên mọi người cũng đỡ được phần nào.

Kế hoạch của hôm nay vốn là đi tham quan phòng thí nghiệm, nhưng Mạnh Dục Thành trong lúc vô ý đã nhắc đến Cầu lạc bộ nhuộm vải bằng thảo mộc Văn Tuyền, Khang Thái bị Mạnh Dục Thành làm cho tò mò, nhất quyết đòi đi xem công nghệ nhuộm vải truyền thống đó.

Vô ý? Nếu vào nửa tháng trước có lẽ cô sẽ tin, nhưng giờ cô chỉ có thể hoài nghi nhìn Mạnh Dục Thành, dùng ánh mắt để mà hỏi anh, anh là cố ý đúng không?

Mạnh Dục Thành thì chỉ quăng cho cô một ánh mắt em biết mà, rồi dặn dò cô sắp xếp lịch trình.

Tội nghiệp cho cô thư ký nhỏ bé là cô đây sao dám không nghe lời ông chủ cơ chứ? Cô chỉ đành kéo lê tằm thân ê ẩm mà gọi điện cho phiên dịch của công ty, rồi lại sắp xếp một chiếc xe thích hợp, cô vốn sắp xếp vào ngày mai, nhưng Khang Thái lại nôn nóng muốn ngay vào buổi chiều, thế là cô lại phải lên xe ngay vào giờ nghỉ trưa quý báu, hai bên là phiên dịch viên và Khang Thái, phía trước là Mạnh Dục Thành.

Vị thiết kế sư người Pháp này quả thật là một người hiếu kỳ mà, dọc đường đi thấy cái gì lạ cũng hỏi, mà còn đặc biệt thích hỏi Thẩm Nhã Hình.

Thẩm Nhã Hình rất muốn nói với ông ta, ngồi kế bên ông là phiên dịch viên chuyên nghiệp đó, ông có thể kiểm người chuyên nghiệp mà nói chuyện không? Để cho cô còn được nghỉ ngơi một tí nữa chứ! Tiếc rằng có cho cô thêm mười cái gian thì cô cũng chỉ dám nói thầm trong lòng mà thôi, ông ấy dù sao cũng là khách hàng quan trọng của công ty.

Nhân lúc ngắm cảnh, Mạnh Dục Thành lo lắng quét mắt nhìn cô, tối hôm qua anh không có thông cảm cho sức khỏe của cô, để cô quá mức mệt mỏi, vốn định cho cô ở nhà nghỉ ngơi, nhưng người phụ nữ cố chấp này cứ nhất quyết đòi đi làm, xem ra để tốt cho cô thì mấy ngày kế tiếp anh phải nhịn rồi.

Vừa nghĩ đến đây anh liền nhớ đến cảm giác cô co rút dưới thân anh, đáng vẽ tội nghiệp cầu xin anh của cô, còn có đôi môi anh đào đỏ mọng của cô nữa...gặp quỷ rồi, anh chỉ tưởng tượng thôi mà xém xiu cương cứng lên là sao?

“Mạnh tiên sinh, tí nữa tôi có thể tự tay nhuộm một cọng vải không?”

Cũng may vị thiết kế sư Khang Thái không biết nhìn sắc mặt này đã làm gián đoạn suy nghĩ xấu xa của anh, có ai nghĩ đến người đàn ông được người khác xem như tu sĩ là anh đây lại có loại phản ứng đó chứ? Anh nhân cơ hội đó mà bỏ đi mọi hình ảnh trong đầu, gật đầu với Khang Thái: “Đương nhiên là được, giờ nơi đó là câu lạc bộ mà, chỉ cần là thành viên của câu lạc bộ đều có thể tham gia quá trình nhuộm vải.” Một cọng vải? Đó là kiểu lượng từ thần kỳ gì vậy?

“Ồ, thế tôi không phải thành viên cũng được chứ?”

“Được, câu lạc bộ đó là do công ty Khải Dương đầu tư, nên ông có thể thoải mái thử mọi phương pháp nhuộm vải khác nhau.” Thẩm Nhã Hình nghe cuộc đối thoại của họ, đầu cô không nhận được từng chút từng chút một nghiêng về phía cửa sổ xe, có gì đó để làm phân tán sự chú ý còn tốt, giờ vừa mới rảnh rỗi một chút cô liền buồn ngủ không chịu được, kết quả là lúc xe ngừng hẳn thì đầu của cô cũng theo quán tính mà ‘boong’ một tiếng, tông thẳng vào cửa kính xe.

Trong khoang xe yên tĩnh, tiếng ‘boong’ này liền khiến tất cả mọi người chú ý đến, Thẩm Nhã Hình hét hồn lập tức ngồi thẳng lưng, mơ mơ màng màng nhìn xung quanh, những người khác không phải nhin cười thì là lắc đầu, thậm chí, quê chết đi được.

Mạnh Dục Thành nhăn mày, da cô mỏng như vậy, đụng kiểu này chắc chắn bị bầm mắt, anh nhin lại ý muốn đi qua xem xét vết thương cho cô, nhàn nhạt nói: “Thân thể không khỏe thì tí nữa ngồi trên xe nghỉ ngơi đi.”

“Không có gì, không có gì, chỉ là việc ngoài ý muốn mà thôi.” Thẩm Nhã Hình hươ tay từ chối rồi chạy xuống xe, ngỡ ý là cô vẫn rất khỏe, những người khác cũng lần lượt xuống xa, không khi trong lành của vùng núi khiến tất cả mọi người ở đây đều yêu thích.

Đi vào khu vườn của câu lạc bộ nhuộm vải Văn Tuyền, những công cụ nhuộm vải đa dạng cùng với những chiếc lu với nhiều màu sắc khác nhau nhiều đến mức khiến người ta mắt tròn mắt dẹt, Thẩm Nhã Hình kiểm cơ hội khẽ hỏi Mạnh Dục Thành. “Mấy hôm trước vẫn không có nhiều như thế, anh kêu họ trưng ra từ lúc nào thế?”

Mạnh Dục Thành cười khê, “Mấy thứ này vốn ở đây, chỉ là sợ bị hư tổn nên phần lớn thời gian đều để ở trong nhà mà thôi.”

9. Chương 9

Editor: Mandy Cá Ngừ

Còn ở phía bên Mạnh Dục Thành thì bởi vì lực chú ý của tất cả mọi người đều rơi vào hai người họ nên cũng chẳng ai phát hiện bà Chu Ngữ Viên vừa biến mất đó. Sau khi xác định Khang Thái không có bị thương thì buổi thuyết minh các nhuộm vải lại bắt đầu.

“Tất cả các nguyên liệu đều phải rửa sạch trước, rồi đem đi dầm nát, sau đó mới nấu khoảng nửa tiếng...” Quá trình làm ra màu nhuộm rất phức tạp và khô khan, mỗi một màu nhuộm đều có cách chế tạo khác nhau, bộ phận được sử dụng cũng khác nhau, có loại chỉ lấy rễ cây, loại thì lấy lá, thậm chí còn có một lượng nhỏ phải cần đến động vật nữa.

Thẩm Nhã Hình không có hứng thú đối với cách chế tạo màu nhuộm nên cô một mình chạy đến nên phơi vải đã nhuộm xong, có vài mảnh vải cực kỳ đẹp mắt thu hút được sự chú ý của cô, cô không ngờ nhuộm vải thủ công cũng có thể tạo ra được một thành phẩm đẹp như vậy, trên mặt vải còn có hoa văn tinh tế nữa.

Lúc cô đang nghiên cứu quy luật của hoa văn trên mặt vải thì bỗng thấy một bóng dáng màu trắng, nhưng lúc cô ngược đầu lên nhìn thì lại không thấy đâu nữa, kỳ quái, là cô nhìn nhầm sao? Sao cô cảm giác hình

như người đó là Bạch Uyển Minh?

Ở phía góc bên kia có vài cây cổ thụ rất lớn, còn trồng kèm một số loại thực vật có thể nhuộm vải nữa, Thẩm Nhã Hình muốn chạy qua bên đó xem thử, nhưng lại bị Mạnh Dục Thành kêu trở về, “Tội anh chuẩn bị đi vào bên trong xem nguyên liệu tạo màu, em lên xe nghỉ ngơi đi.”

“Không, em cũng muốn đi coi.” Thẩm Nhã Hình chống đối nói, cô cũng tò mò về mấy thứ nguyên liệu đó lâu lắm rồi.

“Không được, muốn xem thì để dịp khác anh lại dẫn em đến.” Mạnh Dục Thành bá đạo nói.

Tuy rằng không thể đi xem khiến Thẩm Nhã Hình cảm thấy có phần không cam lòng lắm, nhưng nghĩ lại thì thấy cơ hội đến đây vẫn nhiều vô kể, vả lại cô cũng hơi mệt rồi, cộng thêm việc cô vẫn đang tò mò về cái bóng màu trắng lúc nãy, nên Thẩm Nhã Hình chỉ đành bĩu môi và ngoan ngoan quay về xe.

Nhưng vừa đi được một nửa thì cô lén ngoảnh đầu nhìn về phía sau, thấy Mạnh Dục Thành và những người khác đã đi vào trong nhà, cô liền rón ra rón rén chạy về một phía khác, nhưng kiểm hoài cũng chẳng thấy bất kỳ người nào khác.

Có lẽ là cô nhìn nhầm rồi, Thẩm Nhã Hình thất vọng mà quay về xe, nhưng vừa ra khỏi cửa lớn thì có một bàn tay đưa tới kéo cô qua một bên, Thẩm Nhã Hình hét lớn, nhưng khi nhìn lại thì ngạc nhiên: “Bạch Uyển Minh!”

Bạch Uyển Minh ra hiệu cho cô: “Suyt!”, và kêu Thẩm Nhã Hình đi theo mình. Thẩm Nhã Hình liền bùm miệng lại và đi theo cô ấy, quẹo trái quẹo phải một hồi liền đi đến một chỗ có bộ bàn ghế đá.

Bạch Uyển Minh có vẻ rất quen thuộc với nơi này, dọc đường luôn nhắc nhở cô chú ý nơi nào cần phải cẩn thận, mấy chỗ đó thường toàn rong rêu rất trơn trượt, nếu đi mà không chú ý là chắc chắn sẽ ngã chổng chân lên trời à xem.

“Sao cô lại đến đây? Chỗ này là chỗ nào thế?”

Thẩm Nhã Hình thấy Bạch Uyển Minh bẻ vài nhánh lá trúc phủi sạch lá cây và bụi trên chiếc bàn, cô đang suy đoán xem sao cô ấy lại đến đây, có lẽ do mấy lời mà lần trước mình nói với cô ấy chẳng? Có tác dụng với Bạch Uyển Minh rồi sao?

“Ngồi đi.” Bạch Uyển Minh quét xong thì ngỏ ý kêu Thẩm Nhã Hình ngồi xuống, “Đây là nơi mà lúc nhỏ tôi thường hay đến, bộ bàn ghế đá này là do cha tôi đặt ở đây.” Thẩm Nhã Hình kinh ngạc tròn mắt nhìn xung quanh, hèn chi ánh mắt cô ấy nhìn nơi này lại có chút cô đơn và hoài niệm, trở lại chốn cũ đối với cô ấy mà nói chắc cũng chẳng dễ chịu gì, ngồi ở đây có lẽ sẽ nhớ đến cha mẹ mà cô ấy không biết đối mặt ra sao chẳng.

“Thật xin lỗi, tôi vốn không nên hỏi mà.” Thẩm Nhã Hình áy náy nói.

Về mặt của Bạch Uyển Minh vẫn cứ lạnh lùng sao ấy, nhưng rất kỳ lạ, vẻ lạnh lùng của cô ấy không khiến người ta cảm thấy thiếu lễ độ, chỉ là phải cảm thán từ tận đáy lòng, người đẹp như thế có lạnh lùng cỡ nào đi nữa thì vẫn khiến người người ta mê mẩn, nhưng cách ăn mặc của cô hơi kỳ lạ, sao cô ấy luôn mặc đồ nam thế này? Tuy nhìn cũng rất đẹp nhưng thật tiếc cho những đường cong bị che lấp đi đó.

“Không có gì, chuyện cũng đã qua rồi.” Bạch Uyển Minh nghiêng đầu nhìn Thẩm Nhã Hình, cô vốn có rất nhiều điểm thắc mắc về chuyện Bạch thị và thái độ của Mạnh Dục Thành đối với công nghệ nhuộm vải bằng thảo mộc, đặc biệt là mọi chuyện về lý do khiến cho Bạch thị năm đó bị phá sản.

Khoảng thời gian đó cô bị đưa đi Ý để học tập, cha mẹ chẳng hề tiết lộ chút thông tin gì cho cô biết cả, đợi đến lúc cô phát hiện thì mọi thứ đã muộn. Người phụ nữ mơ màng hồ đồ này lại bỗng nhiên xông vào thế giới oán hận của cô, tuy cô ấy hơi lỗ mãng, nhưng Bạch Uyển Minh có thể nhận thấy được Thẩm Nhã Hình thật sự muốn giúp Mạnh Dục Thành, là thật lòng muốn giúp cô và Mạnh Dục Thành tháo bỏ sự hiểu lầm với nhau.

Trực giác của phụ nữ rất chính xác, lần đầu tiên thấy Thẩm Nhã Hình cô liền biết họ là một đôi, lúc này cô càng khẳng định hơn nữa, cô cảm thấy thật hâm mộ Mạnh Dục Thành, có thể kiếm được một cô gái toàn tâm toàn ý đặt anh vào trong lòng.

Nếu những chuyện đã giày vò cô suốt bao nhiêu năm này có thể hóa giải được thì cô cũng không ngại để Thẩm Nhã Hình làm người dẫn dắt, thật ra cô là một người cực kỳ nhất gan, nếu không có Thẩm Nhã Hình, e rằng cô sẽ không bao giờ mở miệng hỏi.

“Có lẽ tôi vẫn nợ Mạnh Dục Thành một câu cảm ơn ột số chuyện mà anh ấy đã làm.” Cô ấy khẽ hất đầu về phía câu lạc bộ Văn Tuyền, “Nhưng thứ mà Mạnh Dục Thành nợ tôi nhiều hơn là một lời giải thích.”

“Tôi... những gì tôi biết cũng không nhiều lắm, nhưng tôi nhất định sẽ đem những gì tôi biết nói hết cho cô nghe.” Thẩm Nhã Hình nắm chặt nắm tay, nói với vẻ rất quyết tâm.

Bạch Uyển Minh nhin không được cười khế, Mạnh Dục Thành kiem đầu ra một cô bé đơn thuần dễ thương thế này?

“Tôi sẽ tự đi kiểm cậu ta xác định lại, nhưng tôi muốn nghe cô kể trước những việc mà Mạnh Dục Thành đã nói.”

“Nhưng Văn Diệp Nhiên cũng có kể cho tôi nghe một số ít, tôi không nhớ rõ cái nào là của ai nói rồi, sao bây giờ?” Cái này không trách cô được, cô quả thật không phân biệt được cái nào là của ai kể rồi.

“Những thứ mà họ kể có điểm nào mâu thuẫn với nhau không?”

“Hình như là không...”

“Thế thì cứ kể chung một thể luôn đi.”

Thế là Thẩm Nhã Hình cố gắng đem những chuyện mà cô biết kể thật rõ ràng cho Bạch Uyển Minh nghe.

Thẩm Nhã Hình cố gắng đem những chuyện mà cô biết kể thật rõ ràng cho Bạch Uyển Minh nghe, lúc kể xong lại không nhin nói giúp cho Mạnh Dục Thành: “Cô Bạch, tôi quả thật cảm thấy Mạnh Dục Thành không có làm gì sai cả, vả lại cô xem, lúc này chẳng phải anh ấy đang cố gắng đẩy mạnh cho việc nhuộm vải thủ công sao? Tôi nghĩ giữa hai người đã có quá nhiều hiểu lầm rồi.”

“Kêu tôi Uyển Minh đi.” Bạch Uyển Minh đưa tay giúp Thẩm Nhã Hình lấy miếng lá khô trên đầu xuống, cô còn phải đi xác định lại sự thật, nếu những gì Thẩm Nhã Hình nói là đúng thì những thứ mà cô nợ Mạnh Dục Thành đâu chỉ là một tiếng cảm ơn, mà còn phải có tiếng xin lỗi nữa.

“Có thể sao?” Thẩm Nhã Hình vui vẻ nhảy cẫ lên, cô ấy nói thế có nghĩa là cô ấy chịu hòa giải với Mạnh Dục Thành sao?

Thẩm Nhã Hình lại ngập ngừng hỏi: “Thế cô sẽ quay về phòng thí nghiệm chứ? Nghe nói không có cô, ở đó đã trở nên rối tùm lum rồi.”

“Tôi vẫn cần chút thời gian.” Thấy Thẩm Nhã Hình lộ vẻ thất vọng, Bạch Uyển Minh liền không nhin được nói thêm: “Nếu sự việc quả thật như cô nói thì tôi sẽ xin Mạnh Dục Thành cho tôi quay về.” Cô bỗng nhiên hiểu được lý do tại sao Thẩm Nhã Hình có thể ở bên Mạnh Dục Thành rồi, sự chân thành đơn thuần, không biết cách ẩn giấu suy nghĩ của mình, có lẽ Mạnh Dục Thành đã rất lâu rồi không gặp loại phụ nữ như thế chẳng?

“Thế quyết định rồi nhé, đợi lúc cô quay về tôi sẽ đến chào mừng cô.” Thẩm Nhã Hình cười tươi như hoa nói, chuyện của Mạnh Dục Thành với Bạch thị đã trở thành một cái gai trong lòng cô, nhưng giờ Bạch Uyển Minh nói như thế thì đồng nghĩa mọi việc đã có thể giải quyết rồi.

“Thế giờ cô cần kiem anh ấy nói chuyện không?” Thẩm Nhã Hình chỉ chỉ về phía câu lạc bộ, “Hôm nay không được, nhưng cô yên tâm, vì Bạch thị, tôi sẽ không câu nệ mặt mũi hay tự tôn gì ở đây nữa, hơn nữa Mạnh Dục Thành quả thật có ân đối với Bạch thị mà.” Để ý thấy bắt đầu có người ra ngoài, Thẩm Nhã Hình nhìn đồng hồ đeo tay, họ thể mà đã ngồi nói chuyện hơn hai chục phút rồi sao, cô lẽ lười làm một cái mặt xấu, “Tôi phải quay về rồi, nếu bị anh ấy phát hiện tôi không ở trên xe thì anh ấy nhất định sẽ nổi giận mất.”

“Ừ, quay về xe đi.” Bạch Uyển Minh gật đầu, vẻ lạnh lùng trên mặt bị ý cười che đi, cô là con gái một, vốn cũng rất muốn có được một cô em gái dễ thương, nếu năm đó cha mẹ cô sinh thêm một cô con gái nữa, chắc cũng sẽ dễ thương như Thẩm Nhã Hình chẳng!

Cô không nhận được chấp tay lại, thậm chí cầu nguyện với cha mẹ, cô cuối cùng cũng có dũng khí đi đối mặt với sự thật rồi.

Ba bốn ngày sau cuộc nói chuyện với Bạch Uyển Minh, Thẩm Nhã Hình ngày nào cũng mong chờ sự xuất hiện của bóng dáng màu trắng đó, Mạnh Dục Thành vẫn không phát hiện sự kỳ lạ của cô, nhưng Bạch Uyển Minh mà còn không xuất hiện nữa thì anh ấy nhất định sẽ phát hiện mất.

Nhân lúc đi lấy tài liệu, Thẩm Nhã Hình chạy đến bên cửa sổ nhìn xuống, haizzz, ngày chờ đêm chờ, cô thật sợ chờ đến hôm nào đó bỗng nhiên phát hiện mình bị biến thành một ‘Hòn vọng phu’ mất, thứ may mắn duy nhất là mấy hôm nay Mạnh Dục Thành đang bận rộn chuyện hợp tác với bên Pháp nên tạm thời vẫn không phát hiện những hành động kỳ quái của cô.

Thẩm Nhã Hình vừa mới biết thì ra ông Khang Thái này không chỉ là một nhà thiết kế nổi tiếng, mà gia tộc của ông ta đang nắm trong tay đến hơn 30% chỉ số kinh tế của toàn Châu Âu.

Sắp đến giờ nghỉ trưa rồi, Thẩm Nhã Hình cho rằng Bạch Uyển Minh sẽ không xuất hiện vào giờ ăn trưa đâu, thế là cô bắt đầu dọn bàn chuẩn bị xuống lầu ăn cơm, lúc Mạnh Dục Thành họp thì anh ấy sẽ không ăn cơm, và lại cuộc họp quan trọng như thế sẽ cần đến sự xuất hiện của những thư ký cao cấp như Tống Kiến Đông, nên cô cũng chẳng có việc gì làm, đó cũng là một trong những lý do khiến cô ngày nào cũng đứng bên cửa sổ trông ngóng sự xuất hiện của Bạch Uyển Minh, cô quả thật là đang chán đến tận chân trời rồi, chán đến mức sắp điên luôn.

Ngoại trừ việc nhận điện thoại, sắp xếp lại tài liệu cho Mạnh Dục Thành thì cô căn bản cũng chẳng còn việc gì để mà làm, vì để giết thời gian, cô thậm chí ngay cả sách tiếng Pháp cũng xách đến công ty luôn rồi, theo đà này thì việc ký hợp đồng với bên Pháp là 99% rồi, nên nhân cơ hội này học nhiều chút tiếng Pháp cũng tốt.

Thẩm Nhã Hình vừa định kéo cửa phòng làm việc ra thì cửa lại bị một người khác từ bên ngoài đẩy vào, hai người ở hai mặt cánh cửa đều bị dọa cho hết hồn.

“Woa, sao anh ở đây, hù chết em rồi.” Thẩm Nhã Hình vỗ vỗ lồng ngực, trái tim vẫn đang nhảy bùm bụp, một phần là vì hết hồn, nhưng phần nhiều hơn là do vui vẻ.

Lúc Mạnh Dục Thành bận rộn thì cứ như con rồng thấy đầu không thấy đuôi, thỉnh thoảng có gọi điện thoại đến thì cũng toàn là những mệnh lệnh dằn dò không hề dịu dàng tí nào với cô, tỷ như ăn cơm đúng giờ, buổi tối không được xem tivi quá lâu, ngủ hoặc là ngủ sớm một chút, làm lúc cô nhận điện thoại thì cứ theo bản năng mà thẳng lưng ngồi cực kỳ nghiêm chỉnh bằng bộ dáng trông cực kỳ tức cười, nhưng ngay cả nhận được những cuộc điện thoại như thế thì cô cũng rất vui vẻ mà bắt máy.

Thẩm Nhã Hình biết cô đã yêu sâu đậm người đàn ông này rồi, sự gặp mặt bất ngờ này như cây kim ghim vào lòng cô vậy, ghim thủng những nhung nhớ đang phồng dần lên trong trái tim, khiến cô không nhận được chảy nước mắt, chỉ mới vài ngày không gặp mà cô đã nhớ anh như thế rồi.

Trong tình yêu, không ai có thể giữ được bình tĩnh cả, cho dù là một cô gái hoạt bát vui vẻ như cô cũng không thoát được ma chú đó, quay đầu nhìn lại thì phát hiện từ lúc cô gặp anh, nước mắt luôn đặt biệt nhiều, chẳng lẽ phụ nữ quả thật được làm từ nước sao?

“Khóc gì thế?” Mạnh Dục Thành sững người, đưa tay đóng cửa rồi ôm cô vào lòng.

Anh để cô ở lại phòng làm việc một mình khiến cô thấy tủi thân sao? Nhưng những cuộc đàm phán kinh tế lúc nào cũng khó khăn phiền phức, anh mấy hôm nay cố gắng tăng ca cũng chỉ là muốn nhanh chóng giải quyết để ký kết được hợp đồng này rồi dẫn cô về nhà, nhưng kết quả lại khiến cô tủi thân rơi nước mắt rồi sao.

Mạnh Dục Thành ôm lấy thân thể nhỏ nhắn của cô, hôn lên những giọt nước bên khóe mắt, dùng sự dịu dàng hiếm có để dỗ dành cô, cô ngoan ngoãn tựa vào lòng anh, không nhận được hít sau vài hơi mùi vị của anh, anh không hút thuốc, lúc họp cũng có lệnh cấm hút thuốc, anh không bao giờ cho phép người nào hút thuốc trong phòng, nên trên người anh cũng không bao giờ có mùi thuốc lá khiến người ta khó chịu, cảm giác được mùi vị của anh bao bọc lấy rất tuyệt.

“Em mới không có khóc.” Thẩm Nhã Hinh bĩu môi không chịu nhận, nhưng giọng mũi nồng đậm đã tiết lộ tình trạng của cô lúc này.

“Không có? Thế cái này là cái gì, trời mưa rồi sao?” Mạnh Dục Thành cười nhạo cô, khẽ nhéo cái mũi vểnh lên của cô, “Xem này, khóc đến nổi mũi cũng sưng lên luôn rồi.”

“Thấy ghét.” Thẩm Nhã Hinh bị anh chọc cho bật cười, “Sao anh bỗng nhiên quay về thế? Buổi chiều không cần họp sao?” Mạnh Dục Thành nhìn đáng vẻ mong chờ của cô thì không nhẫn không nói: “Vẫn còn phải họp nữa, nhưng anh có nhiệm vụ giao cho em.”

“Sao anh bỗng nhiên quay về thế? Buổi chiều không cần họp sao?” Mạnh Dục Thành nhìn đáng vẻ mong chờ của cô thì không nhẫn không nói: “Vẫn còn phải họp nữa, nhưng anh có nhiệm vụ giao cho em.”

Haizz, thật không nên nhất thời mềm lòng hứa với cô tạm thời không công khai tình cảm mà, Mạnh Dục Thành anh từ khi nào thì phải phải lén lút như vậy chứ? Thậm chí ngay cả việc ôm bạn gái mình một cách quang minh chính đại cũng không được.

“Nhiệm vụ gì?” Thẩm Nhã Hinh mở to đôi mắt long lanh nhìn anh, việc mà cô nguyện ý làm nhất chính giúp anh chia sẻ công việc. Nhưng chỉ tiếc là năng lực quá có hạn, việc mà cô có thể giúp không nhiều, nên vừa nghe mình có nhiệm vụ cô liền quên đi sự buồn rầu lúc này, xem tí nữa là đã vỗ tay hoan hô rồi.

Mạnh Dục Thành lắc đầu với vẻ bất đắc dĩ, tốc độ thay đổi của cô cũng quá ư là nhanh rồi, con người đơn thuần như thế nào mới làm được vậy cơ chứ, “Chiều anh sẽ họp với người trong công ty, nên cần người tiếp đãi Khang Thái...”

“Để em, để em, đảm bảo sẽ hoàn thành nhiệm vụ một cách xuất sắc.” Chưa kịp đợi anh nói hết câu cô đã ngắt lời, chỉ sợ bị anh thu hồi quyền lợi, không phải chỉ là tiếp đãi một người bạn nước ngoài thôi sao, quá dễ rồi.

“Ừ, bữa trưa ông ấy muốn ăn những món nhạt một chút, lúc này có người góp ý nói gần đây có một nhà hàng làm những món hầm cách thủy rất ngon, em biết nhà hàng đó không?” Mạnh Dục Thành phủi những sợi tóc rối trên mặt cô xuống, ngón tay lưu luyến trên da thịt mềm mại của cô.

“Ừm, em biết chỗ đó, gần nơi này có nhà hàng nào ngon em đều biết hết.” Thẩm Nhã Hinh nói với vẻ đắc chí rồi bắt đầu kể cho anh nghe nhà hàng nào ăn món gì ngon, thậm chí ngay cả nơi nào bỏ nhiều bột ngọt cô cũng biết nữa.

Mạnh Dục Thành phì cười, “Em mới đến Dương Khải có bao lâu mà sao nhà hàng quán ăn nào em cũng ăn qua hết vậy?”

“Nào có đâu.” Cô nghịch ngợm nháy mắt với anh, “Có internet mà, quán ăn nào ngon đều sẽ được dân mạng giới thiệu, anh biết không, gần chỗ này có một tiệm làm bánh trứng trái cây rất là ngon, thần kỳ lắm luôn á, em lớn như vậy mà chưa từng...” Chiếc môi nhỏ nhắn đang liếng thoắng không ngừng bị một cánh môi dày bịt lại, Thẩm Nhã Hinh ai oán trách mắng: “Bên ngoài có người đó.”

Ôm lấy chiếc eo nhỏ nhắn của cô, Mạnh Dục Thành không nhịn được hôn sâu hơn nữa, cặp môi anh đào mê người trong mơ, còn có những chiếc răng ngọc của cô nữa... hô hấp bắt đầu trở nên gấp gáp, ngón tay anh vuốt ve da thịt mềm mại của cô, khiến cô ngâm ra tiếng, đầu lưỡi quấn quýt đưa sâu vào trong khoang miệng cô.

Thẩm Nhã Hinh bị nụ hôn cuồng nhiệt này hôn đến mơ hồ đầu óc, nếu không phải được anh gát gao ôm lấy thì e rằng cô đã té xuống mất rồi. Bỗng nhiên có một vật cứng nóng ép lên bụng dưới của cô, cô không nhịn được muốn lấy tay gạt nó ra, nhưng sau khi nghe thấy tiếng rít hơi của anh cô mới sức nhớ ra thứ đó là gì, cơ thể cô bỗng chốc cứng ngắt tại chỗ!

Gặp quý, anh đã cố gắng khắc chế bản thân như thế rồi mà cô còn cố ý chọc ghẹo anh nữa, Mạnh Dục Thành nắm lấy chiếc cằm nhọn của cô, ánh mắt thăm sâu nhìn cô: “Buổi tối về anh sẽ thu thập em, hay là... em muốn bây giờ?” Âm chỉ của anh đã quá rõ ràng, Thẩm Nhã Hinh không chịu nổi nữa bèn xoay mặt qua một bên không thèm nhìn anh, đáng ghét, ở đây là phòng làm việc đó, tuy rằng đã được ngăn cách bởi một cánh cửa, bên trong còn có một tấm kính lớn mà bên ngoài không thể nhìn thấy bên trong nhưng bên trong lại có thể thấy rõ ràng mọi thứ bên ngoài ngăn cách lại, nhưng cô vẫn sợ bị người ta phát hiện mà.

“Đừng... bên ngoài có người.” Sự phản kháng yếu ớt của cô khi lọt vào mắt Mạnh Dục Thành lại thành quỵên rũ mê người, anh xấu xa bấm khóa trái cửa lại, kéo cô qua bên tấm kính thủy tinh lớn.

“Anh làm gì vậy?” Hành động đột ngột của anh khiến cô đề cao cảnh giác, cô có dự cảm xấu!

“Làm cái này.” Anh bế bổng cô lên, rồi đưa tay vén váy cô, để cặp đùi thon dài trắng trẻo quần lên eo anh, u cốc rất vừa khít mà đặt ngay nơi đó của anh.

“Đừng đừng, buông em ra đi.” Cô không dám la lớn mà cũng không dám làm hành động gì sợ phát ra tiếng, chỉ có thể tức giận nhéo vai anh, nhưng vai anh quá chắc, ngược lại khiến cho tay cô bị đau, anh định làm gì thế trời? Chẳng lẽ muốn cô ở đây... “Em còn nhúc nhích lung tung nữa thì anh làm thiệt đó.”

Lời uy hiếp âm hiểm của Mạnh Dục Thành khiến Thẩm Nhã Hình lập tức im lặng ôm cổ anh, nhỏ nhẹ cầu xin, “Chồng à, đừng ở đây mà, buổi tối người ta sẽ hoàn toàn nghe theo anh hết...” Cô không dám nhìn thẳng vào mắt anh, cũng không dám tưởng tượng tối nay sẽ ra sao, nhưng dù có làm gì đi nữa thì cũng tốt hơn là làm tại đây gấp trăm lần.

“Muốn em làm gì cũng được? Em đều sẽ ngoan ngoãn nghe theo anh?” Anh cười khê, nắm lấy tâm lý lo sợ của cô mà tiến hành ký kết một hiệp ước bất bình đẳng.

Thẩm Nhã Hình do dự một hồi, hình ảnh bị anh ức hiếp lúc trước vẫn đang ẩn hiện trong đầu, nhưng Mạnh Dục Thành như đang cố ý nhấn mạnh sự tồn tại của mình vậy, phần eo khê dùng sức khiến cho hoa huyết nhạy cảm bị đụng cho run rẩy.

“A... em hứa em hứa, mau thả em xuống.” Thẩm Nhã Hình la lên, cô hạ quyết tâm đáp ứng yêu cầu của anh, chỉ cần bây giờ anh chịu tha cho cô là được, chứ cứ tiếp tục như vậy thì những người bên ngoài sẽ phát hiện mất.

“Ngaoan.” Mạnh Dục Thành chậm chạp không nỡ mà khê ma sát qua lại ở eo cô, nhìn dáng vẻ cắn chặt môi không biết làm sao của cô, anh thật muốn cô ngay bây giờ mà, nhưng cuối cùng vẫn chỉ in một nụ hôn nhẹ lên môi cô rồi buông tay thả cô xuống, “Về nhà sớm chút, ngaoan ngaoan đợi anh.” Thẩm Nhã Hình nhanh chóng vuốt thẳng lại chiếc váy, chỉ sợ bị người ta nhìn ra được cái gì đó. Sau đó ngay cả mắt anh cũng không dám nhìn mà chỉ nhìn chằm chằm mặt đất nói: “Thế em đi trước đây.”

“Đi đi, Khang Thái đang ở phòng nghỉ của công ty dưới lầu 4, em qua đó kiểm ông ta.”

“Dạ.”

“Đợi chút.

“Sao vậy?” Thẩm Nhã Hình nhìn anh.

Mạnh Dục Thành nở một nụ cười thấy ghét nhìn cô nói, “Mặt em đỏ chót à, tốt nhất là nên đi rửa mặt trước đã.”

Đáng ghét, ăn hiếp người quá đáng mà, Thẩm Nhã Hình đi đến tầng 4 rồi mà vẫn tức giận mắng anh, người đàn ông này lúc nào cũng chọc cô để kiếm vui hết, con người trâm tĩnh trước mặt người khác với người đàn ông độc miệng hư đồn trước mặt cô khiến cô bị quay mòng mòng đến mức chóng mặt., chỉ hơi chút không để ý liền bị rơi vào cái bẫy xấu xa của anh ngay.

“Haizz.” Thẩm Nhã Hình ngồi trong phòng VIP mát mẻ, trước mặt là những món ăn tinh tế, cô đã thờ dài lần thứ N lần rồi, cô càng nghĩ càng cảm thấy Mạnh Dục Thành hồi nãy là cố ý, mục đích là để ép cô nói tối về sẽ nghe theo anh hết.

Thật đáng ghét, Thẩm Nhã Hình phát hiện anh không chỉ thích thao túng cơ thể cô, mà còn thích khiêng cho cô phải chủ động đi làm một số việc khiến cô xấu hổ nữa, a a a a a, càng nghĩ càng tức mà, sao anh có thể như vậy chứ!

“Thẩm tiểu thư không thích món ăn ở đây sao?”

Khang Thái không hiểu nhìn cô gái thanh tú trước mặt, cho dù thức ăn có ngon cỡ nào đi nữa mà bên hông lại có một người không ngừng thờ dài thì cũng sẽ khiến người ta ăn không ngon miệng rồi.

“Không không, sao có thể chứ, món ăn ở đây đều rất ngon.”

Thẩm Nhã Hình liền nhanh chóng xin lỗi, đưa tay mở nắp cái chung nhỏ trước mặt ra, cô chọn món bồ câu hầm với đương quy và táo đỏ, mùi vị rất tuyệt mà lại không ngán nữa.

Ngược lại, người la làng đòi ăn món thanh đạm là ông Khang Thái đây lại chọn món giò heo hầm với đậu phộng khiến cho Thẩm Nhã Hình xem thì rớt mắt kiếng.

Khang Thái không hiểu nhìn cô gái thanh tú trước mặt, cho dù thức ăn có ngon cỡ nào đi nữa mà bên hông lại có một người không ngừng thở dài thì cũng sẽ khiến người ta ăn không ngon miệng rồi.

“Không không, sao có thể chứ, món ăn ở đây đều rất ngon.”

Thẩm Nhã Hình liền nhanh chóng xin lỗi, đưa tay mở nắp cái chung nhỏ trước mặt ra, cô chọn món bồ câu hầm với đương quy, táo đỏ, mùi vị rất tuyệt mà lại không ngán nữa.

Ngược lại, người la làng đòi ăn món thanh đạm là ông Khang Thái đây lại chọn món giò heo hầm với lạc, khiến cho Thẩm Nhã Hình xem thì rớt mắt kiếng.

“Ngon thì sao lại than thở hoài?”

Khang Thái gấp một miếng giò heo nhỏ lên, kỹ thuật cầm đũa của ông ta rất tốt, chấm với nước sốt đặc biệt của nhà hàng này mà ăn đến mức híp cả mắt.

“Không có gì, lúc này chỉ là đang suy nghĩ một chuyện khác mà thôi.” Thẩm Nhã Hình cũng gấp một miếng thịt bồ câu đưa vào miệng thưởng thức.

“Đúng rồi, sao trên menu ở đây lại không thấy có vi cá, không phải người phương Đông rất thích ăn vi cá sao?”

“Ừm, giờ thì rất ít quán ăn nào còn bán vi cá nữa, bảo vệ môi trường mà, tôi cảm thấy như vậy rất tốt.” Vì miếng vi cá lại giết chết một con cá mập là việc tàn nhẫn cỡ nào, sao họ có thể xuống tay được chứ? Vả lại cô cũng không cho rằng vi cá có dinh dưỡng gì cao, chẳng qua chỉ là một dạng vảy cá mà thôi!

“Như thế rất tốt, Tổng giám đốc của các cô cũng là một người không tệ.” Không ngờ chủ đề của cuộc nói chuyện lại chuyển sang Mạnh Dục Thành, Thẩm Nhã Hình đang vểnh tai lên nghe ông ta nói: “Cậu ta rất chú ý đến vấn đề môi trường, lúc chúng tôi đề nghị tăng số lượng đơn hàng thì bị cậu ta từ chối bởi lý do sẽ phá hoại môi trường nếu bất chợt gia tăng sản xuất.” Khang Thái khẽ nhún vai, “Rất hiếm khi gặp người Trung Quốc nào lại chú ý đến vấn đề môi trường như thế.” Thẩm Nhã Hình tuy rằng miệng thì nói việc công ra việc công, nhưng thật ra trong lòng đang vui đến mức nở đầy hoa ra đấy, Mạnh Dục Thành ủng hộ quy trình nhuộm vải thủ công bằng thảo mộc cũng là vì thích ý nghĩa bảo vệ môi trường của nó, in ấn công nghiệp sẽ cho ra một lượng nước thải có lẫn nhiều chất hóa học lớn, nhưng nhuộm bằng thảo mộc lại không lo đến vấn đề này.

“Còn nữa, cô có biết anh chàng tên Văn Diệp Nhiên không?”

“Văn Diệp Nhiên? Nghe nói anh ấy ra nước ngoài rồi, ngại kiếm anh ấy có chuyện gì sao?” Bởi vì ông ta khen Mạnh Dục Thành nên Thẩm Nhã Hình bỗng nhiên cảm thấy thật có hảo cảm với ông, cô chủ động nói: “Nếu có việc gì gấp thì có thể nhờ Tổng giám đốc giúp ngài liên lạc với anh ấy thử.” “Cũng không có chuyện gì gấp, dù sao cũng đã đợi nhiều năm như vậy rồi.” Khang Thái ngẩng đầu nhìn trời nói.

“Về việc tấm hình đó sao?” Thẩm Nhã Hình tò mò hỏi, nếu ông ấy đã chủ động nhắc đến thì cô cũng muốn nhân cơ hội này để mà giải đáp thắc mắc trong lòng, người trong hình rốt cuộc là nam hay nữ đây?

“Đúng vậy, tôi nhờ cậu ấy giúp tôi tìm người trong hình.” Khang Thái lấy tấm hình trong ví da ra đưa cho Thẩm Nhã Hình xem, “Lần đến Đài Loan này tôi đã quyết tâm phải kiếm được người trong hình rồi.”

Thẩm Nhã Hình chớp chớp mắt, hỏi với vẻ e dè: “Tấm hình này có vẻ đã rất lâu rồi, ngài không nhớ người trong hình tên gì và sống ở đâu sao?”

“Tôi nhớ hình như tên là Minh Minh.”

Minh Minh... cái tên này cho nam cho nữ đều được mà, như thế thì vẫn như không có đáp án thôi, nhưng Thẩm Nhã Hình lại tiếp tục cố gắng, “Thế hai người gặp nhau ở đâu?”

“Ở vùng nông thôn.” Khang Thái thấy đáng vẻ như muốn ói máu của Thẩm Nhã Hình bèn bắt đầu dĩ bố sung thêm, “Lúc đó người dẫn tôi về là bà ngoại, nhưng giờ ngoại đã mất rồi, mà những người khác thì đều không biết tôi và ngoại đã từng đi những nơi nào, nên tôi cũng chỉ có thể lục lọi trong trí nhớ để mà đoán nơi đó là vùng nông thôn mà thôi.”

Thì ra là vậy, “Thế... người trong hình là nam hay nữ?” Thẩm Nhã Hình không nhịn được cứ phải hỏi vòng vo như vậy nữa nên bèn trực tiếp hỏi thẳng luôn.

“Sao tôi biết chứ.”

“HẢ?”

“Nhìn trong hình thì có vẻ là nam, nhưng trẻ em ở độ tuổi này vốn chẳng thể phân biệt được là nam hay nữ mà, nên tôi cũng chẳng biết.” Không ngờ vấn đề này ngay cả chủ nhân của tấm hình cũng không biết, Thẩm Nhã Hình chịu bó tay rồi, tại sao ngay cả người đó là nam hay nữ cũng không biết mà lại dám chạy đến Đài Loan kiếm người chứ trời!

“Nhưng mặc kệ người đó là nam hay nữ đều là người mà cả đời này tôi muốn có được, người trong mộng của tôi.” Dù sao cũng là một người Pháp nên cũng không thoát khỏi bản tính lãng mạn được, màn tỏ tình đó của Khang Thái khiến Thẩm Nhã Hình xúc động không thôi.

“Được thôi, mặc kệ là nam hay nữ, tôi đều chúc ông sớm ngày kiếm được người đó.” Nói xong rồi cô còn cười với vẻ xấu xa và tặng thêm một câu: “Nếu là nam thì ông chỉ đành dẫn cậu ta về nước mới cưới rồi.”

Khang Thái chưa kịp đáp lời thì có bóng người chạy đến cười lạnh và nói: “Người phụ nữa không biết xấu hổ này, chỉ với loại thân hình như cô đây mà cũng bày đặt quyết rũ Mạnh Dục Thành à?” Thẩm Nhã Hình bỗng nhiên bị người ta mắng một cách vô duyên, cô đưa mắt nhìn thì thấy là một người phụ cao cao ốm ốm, trông chừng năm mươi mấy tuổi, trên người đeo rất nhiều trang sức đắt tiền, trên khuôn mặt được chăm sóc bảo dưỡng kỹ càng chứa đầy vẻ kinh bỉ.

“Bà là ai?”

Khang Thái nhú mày, bản tính luôn tôn trọng phái nữ mới khiến ông không mắng chửi lại, bất kể là dạng người gì, chỉ cần đột nhiên cắt ngang cuộc đối thoại của người khác đều là hành vi thiếu lễ độ.

“Tôi là dì của Mạnh Dục Thành.”

Chu Ngữ Viên nhìn Khang Thái bằng ánh mắt khinh thường, bà đã phái người điều tra qua thân thế của hắn ta, hắn chẳng qua chỉ là một đứa con riêng mà thôi, chẳng có địa vị vững chắc nào trong gia tộc cả, “Đừng có nhiều chuyện mà nhúng tay vào việc nhà của chúng tôi, không liên quan gì đến ông cả.”

“Việc nhà các người?” Khang Thái mờ mịt hỏi lại, “Là tôi hiểu sai về văn hóa của người Trung Quốc sao? Dì của Mạnh Dục Thành cũng họ Mạnh à?” Thẩm Nhã Hình dù là đang rơi vào tình trạng bế tắc như thế này mà cũng bị ông ta chọc cho phụt cười, trông đáng vẻ lịch lãm của ông ta thì ra là đang giấu nghề, chỉ dùng một câu nói thôi là đã khiến cho đối phương tức chết rồi.

“Ồ ly tính, cô đừng tưởng rằng quyền rũ được một tên đàn ông ngoại quốc liền đắc ý, tôi nói cho cô biết, nhà họ Mạnh tuyệt đối không chấp nhận cho loại phụ nữ như cô gả vào đâu!” Thẩm Nhã Hình bị bà mắng đến nổi tức giận rồi, dù cho là ai đi nữa, bị người ta chỉ vào mặt mắng như thế thì sao mà nhịn được, “Quan hệ giữa tôi mà Mạnh Dục Thành là chuyện cũng hai chúng tôi, lúc này tôi đang tiếp đãi khách hàng quan trọng của công ty, vấn đề này phiền bà nói sao được không?”

“Bị Mạnh Dục Thành phân cho đi làm việc khác rồi sao? Ha ha, tôi còn tưởng cô thông minh lắm chứ.” Chu Ngữ Viên cười châm chọc rồi nói với vẻ hả hê: “Mạnh Dục Thành giờ đang ở công ty gặp một cô gái ‘danh môn khuê tú’ đấy, hai nhà đều môn danh hộ đối, loại phụ nữ lai lịch không rõ như cô sao có thể bì được cơ chứ.” Từng câu từng chữ mà người đàn bà đó nói ra đều đang mắng chửi cô có thân phận không trong sạch, nhục mạ cô còn có thể, nhưng Thẩm Nhã Hình sao có thể nhịn nhục để bà nhục mạ cha mẹ mình cơ chứ?

Nhưng dù sao đi nữa thì người phụ nữ này cũng là dì của Mạnh Dục Thành, bà là trưởng bối, là người lớn hơn, “Bà nên nhanh chóng rời khỏi đi, nếu không tôi sẽ mời quản lý tới đây.”

“Cô tưởng tôi muốn đứng ở đây sao? Thật là làm dơ chân tôi hết mà, tôi chỉ đến để nói cho cô biết một tiếng, khôn ngoan thì nên cách Mạnh Dục Thành xa một chút.” Chu Ngữ Viên nói xong liền biết mất như một cơn gió.

Khang Thái và Thẩm Nhã Hình bốn mắt nhìn nhau, thật không hiểu rốt cuộc là mô tê gì ở đây nữa!

10. Chương 10

Editor: Mandy Cá Ngừ

Thẩm Nhã Hình bị Chu Ngữ Nghiên mắng đến nỗi buồn bực, tâm trạng cứ thế mà tuột dốc không phanh. Cô vốn lo sợ nhà họ Mạnh sẽ có thành kiến về vấn đề môn đăng hộ đối, quả nhiên là không sai mà, chẳng lẽ Mạnh Dục Thành thật sự đang lừa dối cô đi hẹn hò với người phụ nữ khác trong công ty sao? Cô suy đi nghĩ lại vẫn cảm thấy không có khả năng lắm.

Khang thái an ủi cô, “Đừng nghe người phụ nữ đó nói bậy, tôi thấy cô và tổng giám đốc Mạnh nhìn rất đẹp đôi.”

“Ừa? Ông biết quan hệ giữa chúng tôi rồi à?” Thẩm Nhã Hình ngại ngùng hỏi.

“Nhìn là biết rồi, chẳng lẽ cô vẫn tưởng những người không biết gì hết sao?” Khang Thái phì cười, “Thái độ của vị tổng giám đốc đó đối với cô vừa bá đạo vừa bảo bọc, quá rõ ràng rồi còn gì.”

“Nhưng tôi đã nói là tạm thời không công khai quan hệ cơ mà!” Thẩm Nhã Hình ảo não giật giật tóc, lúc cô đang do dự không biết có nên quay về công ty xem như thế nào hay không thì điện thoại reo, cô nhìn thấy là Bạch Uyển Minh gọi đến thì lập tức nói xin lỗi với Khang Thái và nhận điện thoại.

“Nhã Hình, cô không ở công ty sao?” Bạch Uyển Minh nói với vẻ gấp gáp.

“Không, tôi đang đi với khách hàng, cô đang ở công ty à?”

“Ừ, tôi cảm thấy cô nên quay về công ty một chuyến, bên Mạnh Dục Thành có vẻ không ổn lắm.”

Sau khi cúp máy, Khang Thái chưa đợi cô mở miệng liền nói: “Mau quay về xem đi, vừa lúc tôi đang muốn dạo phố một mình, không cần lo cho tôi.” Sự quan tâm của Khang Thái khiến cô rất cảm động, cô khẽ gạt đầu rồi cầm lấy túi xách chạy khỏi phòng VIP.

Vừa về tới công ty liền thấy Bạch Uyển Minh đứng ngay hành lang đợi cô, Bạch Uyển Minh thấy cô đến liền chạy tới nói: “Cô đừng nôn nóng quá, tốt nhất vẫn là nên nghe xem Mạnh Dục Thành giải thích như nào trước.”

Giải thích? Anh làm chuyện gì sai nên mới cần phải giải thích sao? Thẩm Nhã Hình cũng chẳng còn tâm trạng quan tâm đến việc tại sao Bạch Uyển Minh biết họ là một đôi nữa, dù sao thì ngay cả Khang Thái cũng nhận ra được thì nói chi đến Bạch Uyển Minh là con gái đây.

“Anh ấy ở đâu?”

“Phòng tiếp đãi khách, tôi thấy họ vừa vào đó.”

Thẩm Nhã Hình thật không thể tin nổi Mạnh Dục Thành lại làm chuyện có lỗi với cô, lúc Bạch Uyển Minh gọi cho cô nói là cô ấy vừa đến công ty thì thấy mẹ của Mạnh Dục Thành dẫn theo một cô gái xinh như búp bê đến thì liền cảm thấy có gì đó không ổn, sau đó lại nghe thư ký nói lúc đưa trà vào thì thấy Mạnh Dục Thành đang nắm tay cô ấy bằng vẻ mặt thân thiện khác ngày thường, lúc này cô liền vỡ lẽ, thế là nhanh chóng gọi điện thoại cho Thẩm Nhã Hình.

Thẩm Nhã Hình hốc mắt đầy nước chạy đến trước cửa phòng tiếp đãi khách quý, thông qua tấm cửa thủy tinh nhìn thấy Mạnh Dục Thành mỉm cười gạt đầu với cô gái đó thì cảm thấy sốc nặng.

Cô như nghe thấy tiếng vỡ vụn của trái tim mình vậy, cảm giác hoa mắt chóng mặt ập đến khiến cô không thể không vịn tay Bạch Uyển Minh để đứng vững, cô nói: “Minh đi thôi.” Rồi liền quay đầu rời khỏi công ty một cách dứt khoát.

Thẩm Nhã Hình mất tích rồi! Chỉ vừa nghĩ đến những việc xảy ra vào chiều hôm đó Mạnh Dục Thành liền cảm thấy bức bối đau lòng.

Hôm đó anh đang họp được một nửa thì bị mẹ anh lôi ra, cứ nhất quyết bắt anh phải gặp mặt một cô gái là thân thích của dì anh, anh vốn chẳng muốn gặp, nhưng mẹ anh nói cô ấy mồ côi cha mẹ, thân thể rất đáng thương nên dì anh mới muốn nhờ anh sắp xếp một vị trí làm việc trong công ty cho cô ấy. Có lẽ do dạo gần đây anh bị lấy nhiệm bởi Thẩm Nhã Hình nên lòng hảo tâm bộc phát, vì thế đành ra lệnh cho Tổng Kiến Đông sắp xếp cho cô ấy.

Nhưng khi đến buổi tối, lúc anh mang theo chờ mong về đến nhà thì lại phát hiện cô gái nhỏ vốn nên ngoan ngoãn đợi anh ở nhà lại không thấy đâu, đến lúc anh nhận ra mình không thể liên hệ với cô bằng bất kỳ cách nào thì con người vốn bình tĩnh như Mạnh Dục Thành đây bắt đầu như đứng trên biển lửa. Anh tận dụng hết mọi nguồn nhân lực để kiếm cô, nhưng cô như bốc hơi vậy, mất tích không dấu vết.

Cho đến tận hai ngày sau, Văn Diệp Nhiên về nước bắt đầu dựa vào tin tức tình báo mà Khang Thái cung cấp cùng với các manh mối khác mới phát hiện ra rõ ràng là dì của Mạnh Dục Thành cùng với mẹ anh đã bắt tay hợp lực với nhau để ép Thẩm Nhã Hình rời khỏi.

Mạnh Dục Thành quyết định ngả bài với cha mẹ anh, tuyên bố muốn cưới Thẩm Nhã Hình vào nhà, cha của Mạnh Dục Thành hiển nhiên rất vui vẻ mà đồng ý, nhân tiện hỏi anh tại sao cứ nhần mặt nhần mày hoài thế, còn mẹ anh thì lại mất chữ a mồn chữ o hỏi anh không phải bị đồng tính à?

Văn Diệp Nhiên cảm thấy thật bội phục dì của Mạnh Dục Thành, sao mà cũng trùng hợp đến mức có thể đem hai mẹ con họ quay mòng mòng trong lòng bàn tay hay thế không biết, thật không hổ danh là người phụ giúp chồng gìn giữ giang sơn mà, anh cũng không thể không cảm khái, chỉ số thông minh của người đang yêu quả thật là con số không mà, nếu là bình thường, Mạnh Dục Thành sao có thể bị trúng kế chứ!

Tuy mọi việc đã được làm rõ, nhưng vấn đề quan trọng nhất là không có manh mối nào cho biết Thẩm Nhã Hình hiện đang ở đâu cả. Văn Diệp Nhiên xet đi xét lại các đầu mối có được, cuối cùng cũng phát hiện điểm mấu chốt, Thẩm Nhã Hình đã từng nhận một cuộc điện thoại, nhưng là ai gọi cho cô ấy? Lúc này thì hệ thống camera của Khải Dương đã phát huy được tác dụng quan trọng của nó rồi, lúc xem lại camera ngày hôm đó thì Văn Diệp Nhiên phát hiện một người rất không có khả năng xuất hiện tại Khải Dương, Bạch Uyển Minh.

Cô ấy không chỉ xuất hiện, mà còn rất có khả năng cùng rời khỏi với Thẩm Nhã Hình, kết hợp với manh mối lúc trước Thẩm Nhã Hình rất cố gắng giúp Mạnh Dục Thành và Bạch Uyển Minh hòa giải với nhau thì rất có thể Bạch Uyển Minh đã bị cô ấy thuyết phục thành công rồi nên mới đến Khải Dương tìm Mạnh Dục Thành, nhưng lại rất trùng hợp mà thấy mẹ của Mạnh Dục Thành dắt theo cô gái kia đến tìm anh, có lẽ cô ấy cũng đã biết quan hệ giữa Mạnh Dục Thành và Thẩm Nhã Hình nên mới gọi điện thoại báo cho Thẩm Nhã Hình biết, chỉ có như thế mới giải thích được việc cô ấy bỗng nhiên xuất hiện và bỗng nhiên rời khỏi Khải Dương!

Văn Diệp Nhiên không thể liên lạc được với Bạch Uyển Minh, nhưng như thế cũng khiến anh thở phào yên tâm được chút, ít nhất cũng có thể chứng minh rằng Thẩm Nhã Hình hiện đang ở cùng một chỗ với Bạch Uyển Minh.

Editor: Mandy Cá Ngừ

Văn Diệp Nhiên không thể liên lạc được với Bạch Uyển Minh, nhưng như thế cũng khiến anh thở phào yên tâm được chút, ít nhất cũng có thể chứng minh rằng Thẩm Nhã Hình hiện đang ở cùng một chỗ với Bạch Uyển Minh.

Mạnh Dục Thành nhìn tấm hình đang treo trên tường, đó là hình ảnh mà camera công ty đã ghi lại được, tuy độ phân giải rất thấp, nhưng anh vẫn có thể thấy được ánh mắt đau lòng tuyệt vọng của cô, anh bảo vệ ở tất cả mọi mặt, chỉ sợ sơ hở một chút cô sẽ bị tổn thương, nhưng ai dè người thương cô sâu nhất lại chính là anh.

“Bạch Uyển Minh có một ngôi nhà ở dưới vùng nông thôn của Cao Hùng.” Văn Diệp Nhiên nhìn tư liệu trong tay rồi nói cho Mạnh Dục Thành biết nơi mà hai cô gái có thể đang ở tạm.

Mạnh Dục Thành nhìn Văn Diệp Nhiên gật đầu thay cho lời cảm ơn, anh sẽ kiếm được cô sau đó trối chết cô bên người cả đời.

“Nhã Hinh, ăn chút gì đi, cô không đói sao?” Bạch Uyển Minh đem cơm đến cho cô, nhưng lại lần nữa nhận được cái lắc đầu từ chối, từ lúc đến đây đã ba ngày rồi mà cô chỉ ăn vụn vụn có hai bữa cơm mà thôi, cứ tiếp tục như vậy thì có mình đồng da sắt cũng đâu có chịu nổi!

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn bị ốm hằn đi của cô, Bạch Uyển Minh chỉ có thể thở dài, hôm đó từ Khải Dương đi ra, Thẩm Nhã Hinh hốc mắt dầm nước nhìn cô nói là muốn rời khỏi Đài Trung.

Vì sợ cô ấy sẽ xảy ra chuyện không may nên cô đành đi chung, cuối cùng thì chẳng biết ma xui quỷ khiến ra sao mà lại dẫn Nhã Hinh chạy đến Cao Hùng, bản tính vốn không thích gần gũi với người khác của cô đã hoàn toàn bại dưới nước mắt của Thẩm Nhã Hinh rồi, chẳng lẽ cô nhóc này chính là khắc tinh của hội những người lạnh lùng sao? Cô lẫn Mạnh Dục Thành đều như thế, đều không nhận được mà đối xử đặc biệt với cô nhóc này.

Nhắc đến Mạnh Dục Thành cô liền cảm thấy bất mãn, mục đích cô dẫn Thẩm Nhã Hinh về nhà chính là muốn tạo cho anh một cơ hội kiếm được Thẩm Nhã Hinh, thế nhưng đã ba ngày rồi mà vẫn không thấy có động tĩnh gì cả, cô không thể không hoài nghi Mạnh Dục Thành không hề chung tình như cô vẫn tưởng rồi!

Nhưng nghĩ đến ánh mắt mà anh nhìn Thẩm Nhã Hinh thì cô lại cảm thấy không có khả năng lắm, bởi ánh mắt anh nhìn cô ấy đầy yêu thương cưng chiều như thế cơ mà!

Vài hôm trước cô đã đem theo nghi vấn đi kiếm một vài nhân viên cũ Bạch thị năm đó, và sau khi hỏi lại thì cô cuối cùng cũng biết đầu đuôi ngọn ngành tại sao năm đó Bạch thị lại phá sản. Thì ra quả thật là do cha mẹ cô không chịu thay đổi phương pháp kinh doanh, cứ một mực cố chấp giữ vững quan điểm của mình, vì thế cho dù Mạnh Dục Thành có cố gắng giúp đỡ cỡ nào đi nữa thì cũng chẳng có tác dụng.

Cảm giác của cô đối với Mạnh Dục Thành vừa là giải thoát vừa là cảm kích, nhưng nhiều hơn vẫn là cảm giác không biết nên làm sao cho đúng, kẻ thù mà mình hận bao nhiêu năm nay bỗng chốc lại trở thành ân nhân! Tình huống thay đổi chóng mặt như thế khiến cô trở tay không kịp, có lẽ cũng do tình trạng cảm xúc phức tạp như thế mới khiến cô quyết định giúp Thẩm Nhã Hinh chạy trốn chẳng?

Haizz, hy vọng ông trời bảo hộ cho cô ấy, để cô ấy tìm được hạnh phúc của mình vậy, còn về riêng cô thì... Bạch Uyển Minh nhìn cánh đồng xanh bát ngát ngoài cửa sổ nở nụ cười khổ, tình cảm của cô đã chôn vùi theo cha mẹ từ lâu rồi.

“Tôi nấu cháo cho cô, ít nhiều gì cũng phải ăn vài miếng, đã ba ngày rồi, nếu cứ tiếp tục như vậy thì sẽ bị đói chết đó.”

Thẩm Nhã Hinh thò đầu ra khỏi sofa nhìn hai cái rồi lại co người lại, cô hận không thể đem mình co lại thành một cục thật nhỏ trên sofa, cô không muốn nhìn cũng chẳng muốn nghe bất kỳ thứ gì xung quanh.

Thì ra cảm giác vỡ vụn trái tim lại đau như thế, khoảnh khắc đó cô cứ tưởng như trời sắp vậy, cô không biết nên làm gì tiếp theo, chỉ cần vừa nghĩ để phải hít thở chung một bầu không khí với anh cô liền cảm thấy ngột ngạt, vì thế cô chỉ đành chạy trốn, chạy khỏi nơi khiến cô đau lòng đó.

Nghe tiếng bước chân, Thẩm Nhã Hinh tưởng Bạch Uyển Minh lại đến khuyên cô ăn cơm nên uể oải nói: “Tôi quả thật là ăn không vào, có thể không ăn không?” Nhưng người phía sau không trả lời, mà chỉ yên lặng đứng đó.

Mạnh Dục Thành tham lam nhìn cơ thể bé bỏng của Thẩm Nhã Hinh, sao cô lại im lặng biến mất như thế chứ? Anh còn tưởng mình sẽ mãi mãi mất đi cô nữa đây, cũng may muốn kiếm được Bạch Uyển Minh không phải là một chuyện khó, rất rõ ràng là cô ấy chỉ đi chung chăm sóc cho Nhã Hinh mà thôi, không hề có ý muốn đem Nhã Hinh giấu đi.

Lúc gặp Bạch Uyển Minh ngoài cửa thì thấy cô ấy không có vẻ gì là ngạc nhiên, ngược lại còn nhàn nhạt nói với anh: “Nếu anh đã đến thì chứng tỏ anh thật sự yêu Nhã Hinh, tôi không biết giữa hai người có hiểu

lầm gì, nhưng theo kinh nghiệm của tôi, chỉ cần là hiểu lầm thì có thể giải thích rõ ràng được.” Cô ấy ngập ngừng một lát lại nói thêm: “Về chuyện Bạch thị, cảm ơn anh.”

Văn Diệp Nhiên có nói qua, cũng may có Bạch Uyển Minh, nếu không thì cô bé ngốc nghếch đó sẽ làm ra chuyện ngu ngốc nào nữa, vì thế anh gật đầu với Bạch Uyển Minh rồi nói: “Cảm ơn.” Sau đó anh mặc kệ ánh mắt kinh ngạc của cô ấy mà đi thẳng vào nhà.

Đợi một hồi lâu mà vẫn không thấy trả lời, Thẩm Nhã Hình đành xoay đầu uể oải nói: “Quả thật là không muốn ăn mà...” Là cô đang nằm mơ hay xuất hiện ảo giác đây? Tại sao người đàn ông mà cô ngày nhớ đêm mong, người đã đem trái tim cô xé thành trăm mảnh lại xuất hiện ở đây thế?

Còn chưa kịp mở miệng nói chuyện thì nước mắt đã tuôn như suối rồi, chẳng phải anh đã có tiểu thư đài cát ở nhà đợi anh rồi sao, sao anh còn đến đây kiếm cô nữa? Thẩm Nhã Hình chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì cơ thể nhỏ nhắn của cô đã rơi vào một vòng tay mạnh mẽ, những lời muốn nói đều hóa thành nước mắt mà thấm đẫm áo anh, đồng thời cũng làm bỏng rát tim anh.

“Lại khóc nữa rồi!” Mạnh Dục Thành xoay khuôn mặt ướt nhem của cô qua, chăm chú nhìn một hồi rồi hôn lên đôi môi anh đào của cô, vị mặn của nước mắt hòa lẫn trong răng môi của hai người.

“Lại khóc nữa rồi!” Mạnh Dục Thành xoay khuôn mặt ướt nhem của cô qua, chăm chú nhìn một hồi rồi hôn lên đôi môi anh đào của cô, vị mặn của nước mắt hòa lẫn trong răng môi của hai người.

“Sao anh lại đến đây?” Cô khóc nức, rất không có khí phách mà chờ mong câu trả lời của anh, có phải ai yêu một người đều sẽ trở nên ti tiện như thế không, ngoại trừ tình yêu của đối thì không mong muốn cái gì khác nữa.

“Đến dẫn em về nhà.”

Mạnh Dục Thành kéo tay cô lên, rất bá đạo mà xỏ một chiếc nhẫn lên ngón áp út của cô, nếu không phải vì chiếc nhẫn này thì e rằng anh đã đến đây từ tối hôm qua rồi, nhưng vì để cho cô một lời hứa bảo đảm mà anh đã phải cố gắng chờ thêm tận mười mấy tiếng hồ, “Gả cho anh nhé, bảo bối.”

Thẩm Nhã Hình ngơ ngác nhìn ánh sáng lấp lánh trên ngón áp út, “Nếu em là đang nằm mơ thì xin anh đừng đánh thức em.” Giấc mơ này quá đẹp, cô đang mơ thấy Mạnh Dục Thành cầu hôn với cô cơ đấy!

“Nhóc con ngốc nghếch, đây là thật, không phải mơ đâu.” Mạnh Dục Thành đau lòng vuốt ve khuôn mặt bị ồm hăn đi của cô: “Anh yêu em.”

Thẩm Nhã Hình úp mặt vào lòng anh, vừa khóc vừa cười: “Em cũng yêu anh, em rất rất yêu anh.” Mười ngón tay đan chặt vào nhau thể hiện tình yêu vĩnh cửu của hai người.

Về đến Đài Trung đã được một tuần rồi, nào là gặp Tổng giám đốc với phu nhân Tổng giám đốc cộng với một lượng lớn họ hàng thân thích của nhà họ Mạnh nữa, Thẩm Nhã Hình lúc này mới có cảm giác thật sự sắp phải gả vào một đại gia tộc lớn. Liên tục hết gặp người này đến gặp người khác, gặp đến nỗi Thẩm Nhã Hình cảm thấy hoa mắt chóng mặt luôn, đáng sợ hơn là đó chỉ mới là họ hàng gần mà thôi, họ hàng xa còn chưa đến cơ đấy.

Ấn oán hiểu lầm giữa Bạch Uyển Minh và Mạnh Dục Thành cuối cùng cũng được hóa giải, Bạch Uyển Minh quay trở phòng thí nghiệm với thân phận là người nối dõi của Bạch thị, hiện đang chuẩn bị khai thác một loại thực vật nhuộm vải mới. Nhưng có một việc thần kỳ hơn nữa chính qua điều tra của Văn Diệp Nhiên thì rất có thể Bạch Uyển

Minh chính là người tên Minh Minh trong tấm hình của Khang Thái, chỉ là hai người họ vẫn chưa biết mà thôi.

Văn Diệp Nhiên nói, dựa trên tinh thần phải có trách nhiệm với khách hàng thì anh cần phải tiến hành điều tra thêm mới có thể xác định được, nhưng Thẩm Nhã Hình lại cho rằng anh chàng trình thám chỉ sợ thiên hạ không loạn này chẳng qua chỉ là muốn xem náo nhiệt mà thôi.

Cuộc sống lại quay trở về nhịp điệu cũ, chỉ duy nhất có việc khiến Thẩm Nhã Hình lo lắng bất an là từ lúc quay về từ Cao Hùng thì Mạnh Dục Thành chưa hề làm ‘cái đó’ với cô lần nào cả, chẳng lẽ cô không

còn sức quyến rũ nữa rồi sao? Sau khi tắm xong, Thẩm Nhã Hình đứng trước chiếc gương trong phòng tắm quan sát cơ thể mình.

Sau một khoảng thời gian nuôi dưỡng tắm bổ bằng công thức dành cho heo của Mạnh Dục Thành thì khuôn mặt bị gầy đi đã trở nên đầy đặn hồng hào trở lại, cặp mắt hạnh cũng long lanh trong sáng, đôi môi anh đào bởi vì buồn bực mà hơi chu ra, có soi cỡ nào cũng thấy không khác trước kia là bao mà, nhưng vừa nghĩ đến Bạch Uyển Minh và cô gái xinh đẹp như búp bê đó Thẩm Nhã Hình lại có chút xiu hơi, haizz, người so sánh với người sẽ tức chết người mà!

Không, không đúng, có thể so được, ít nhất thì cô cũng có thịt hơn họ một chút ở chỗ này! Hai tay cô nâng lấy cặp núi đôi trắng nõn đầy đặn trước người, bỗng nhiên nhớ đến cảm giác lúc Minh Dục Thành yêu thương vuốt ve nó, lúc mới bắt đầu anh luôn rất nhẹ nhàng quyến rũ... “Nếu mỗi lần tan ca về sớm đều có cảnh tượng đẹp như vậy để thưởng thức thì anh không ngại suy nghĩ lại xem có nên thường xuyên ‘cúp làm’ về sớm không đâu.” Mạnh Dục Thành đứng trước cửa phòng tắm, nhìn chăm chăm cơ thể đầy đặn hấp dẫn của cô, anh cảm giác như khả năng khống chế mà anh vốn tự hào đang dần dần biến mất rồi.

Lịch làm việc của anh thay đổi đột xuất, định về dẫn cô đi ăn, nhưng kêu nửa ngày mà chẳng thấy ai trả lời anh liền cảm thấy lo lắng, anh tưởng cô lại chạy trốn nữa rồi, nhưng khi tìm một vòng khắp nhà thì lại gặp phải cảnh tượng kiêu diễm như thế.

“Á! Anh về hồi nào thế?”

Thẩm Nhã Hình xấu hổ đỏ lựng cả khuôn mặt, trời ạ, anh về lúc nào thế, cô luống cuống tay chân muốn lấy khăn tắm nhưng lại bị anh giành mất.

“Từ lúc em tự vuốt ve mình.”

Giọng nói của anh khàn khàn, mang theo vẻ dè dặt dục vọng, bác sĩ nói cô cần nghỉ ngơi vài ngày, cũng đã một tuần rồi, chắc cô đã nghỉ dưỡng đủ rồi chứ.

“Em, em nào có.”

Thẩm Nhã Hình kháng nghị, nhưng bằng chứng như thép, cô đã làm rồi, mà anh cũng đã tận mắt chứng kiến, nên dù cho có muốn giải thích cô cũng chẳng biết phải giải thích ra sao, chẳng lẽ muốn cô nói là mình đang quan sát xem cơ thể mình có chỗ nào hấp dẫn hay không sao? Không cần nghĩ cũng biết anh sẽ nghĩ lệch hướng à xem, huống chi cái đó cũng chẳng phải là lệch hướng!

“Ồ, thế em đang làm gì?”

“Không làm gì cả, anh ra ngoài đi mà!”

Cảm giác trần truồng cho người ta nhìn khắp người để đánh giá thật là vừa xấu hổ vừa bực mình, đáng hơn là Mạnh Dục Thành lại bắt đầu cởi quần áo của bản thân!

Áo khoác, cà vạt, áo sơ mi... Thẩm Nhã Hình như bị trúng tà vậy, nhìn chăm chăm hành động cơ thể của anh, đây là lần đầu tiên cô quan sát cơ thể anh, toàn thân cơ bắp khỏe mạnh phối hợp với cơ thể cao to của anh, thật là đẹp trai quá đi.

Cơ bụng của anh thật đẹp, hèn chi anh có thể điều chỉnh tư thế của cô một cách dễ dàng như thế, í, đợi chút, cơ bụng? Lúc này Thẩm Nhã Hình mới ý thức được Mạnh Dục Thành đã cởi đến mức chỉ còn duy nhất một chiếc quần lót mà thôi.

“Á! Anh đừng cởi nữa.”

Vật thể phồng lên dưới chiếc quần lót không cần nói cô cũng biết là thứ gì, cô đúng là đang suy nghĩ tại sao không cùng cô làm ‘cái đó’, nhưng cũng không thể ở dưới tình trạng không có chuẩn bị gì hết liền ‘cái đó’ ngay chứ!

Rất hiển nhiên là lời kháng nghị của cô đã bị cho qua, Mạnh Dục Thành rất tự nhiên mà cởi luôn quần lót rồi cười khê đưa tay ôm cô vào lòng, “Xấu hổ gì thế, cơ thể của em có chỗ nào anh chưa nhìn qua?” “Không có!” Anh nói quả thật không sai, nhưng vẫn không thể khiến cô cảm thấy không xấu hổ được.

“Nếu... cái đó... về giường được không?”

“Em còn nhớ em đã hứa với anh cái gì không?”

“Cái gì?”

Mạnh Dục Thành cười nham hiểm “Trước khi em bỏ nhà ra đi em đã hứa với anh là làm cái gì cũng được.”

Ầm! Khuôn mặt của Thẩm Nhã Hình đỏ như gấc, cà lăm nói: “Cái đó, cái đó vẫn còn hiệu lực sao?”

“Em nói xem!” Mạnh Dục Thành nhìn đôi môi anh đào đỏ thắm của cô, bụng dưới liền thấy căng trướng.

“Được... được thôi...” Haizzz, ai kêu đã hứa rồi thì phải làm chứ, thế Thẩm Nhã Hình đành thấy chết không sờn mà gật đầu đáp ứng anh, nhưng chỉ chưa đầy một phút sau đó cô liền hối hận.

“Được... được thôi...” Haizzz, ai kêu đã hứa rồi thì phải làm chứ, thế Thẩm Nhã Hình đành thấy chết không sờn mà gật đầu đáp ứng anh, nhưng chỉ chưa đầy một phút sau đó cô liền hối hận.

“Đúng vậy, ngậm lấy nó, đừng dùng răng.” Mạnh Dục Thành hít sâu, nhìn dáng vẻ cô dùng chiếc miệng nhỏ nhắn để phục vụ anh, tuy là chẳng có kỹ xảo điêu luyện gì cả, nhưng vẫn có thể dễ dàng khiến anh trở nên căng trướng đến mức phát đau, “Ừm, chính là như vậy, ngậm vào nhiều hơn chút nữa.” Thẩm Nhã Hình chỉ cảm thấy vừa giận vừa xấu hổ, nhưng cứ liên tục nghe tiếng rên của anh thôi mà cô lại bắt đầu cảm thấy nóng rực toàn thân, chuyện gì thế này, rõ ràng là anh không có đụng vào người cô cơ mà.

Đầu ngực bỗng nhiên bị anh kéo mạnh một cái, cảm giác vui sướng khiến cô quên mất trong miệng vẫn đang ngậm chặt cực đại của anh là khe ngậm ra tiếng, bên tai vang lên lời chọc ghẹo của Mạnh Dục Thành: “Cô nhóc hư đồn này, em có thể giải thích một chút tại sao chỗ này lại trở nên căng cứng như vậy không?” Làm gì có! Thẩm Nhã Hình vốn muốn phủ nhận, nhưng chưa kịp mở miệng thì một bên đầu ngực khác lại bị anh bắt lấy, hai tay cùng trêu đùa khiến cô một chữ cũng không nói nên lời, chỉ có thể mơ hồ mà ngậm ra tiếng.

“Miệng đừng ngừng, tiếp tục liếm nó đi.” Mạnh Dục Thành tiếp tục ra lệnh, tay thì vẫn không ngừng trêu chọc bầu ngực của cô, nó mềm mại đến mức khiến anh yêu thích không thôi.

Thẩm Nhã Hình có khổ mà chẳng thể nói nên lời, anh cứ liên tục sờ mó cô kiểu này cô lấy đâu ra tinh lực mà chăm sóc cho cực đại của anh cơ chứ? Không được bao lâu sao thì cô không thể chịu nổi sự trêu đùa của anh nữa nên chỉ có thể tội nghiệp cầu xin: “Đừng có sờ nữa, thật khó chịu...”

“Chỗ nào khó chịu?” Mạnh Dục Thành biết rõ mà vẫn hỏi.

“Cả người... chỗ nào cũng khó chịu...”

Cô mở cặp mắt to long lanh ánh nước nhìn anh với vẻ cầu xin, khoái cảm quen thuộc theo từng động tác của anh mà lan tỏa khắp người cô, nhưng anh lại không tiếp xúc trực tiếp với cô như mọi lần khiến cô cảm thấy thật khó chịu.

Dáng vẻ tội nghiệp của cô khiến Mạnh Dục Thành nắm lấy cằm cô mà hôn thật sâu lên đôi môi anh đào nhỏ nhắn, hôn đến khi thỏa mãn rồi mới khàn khàn nói: “Ngoan ngoan liếm, đợi tí nữa sẽ thưởng cho em.” Người phụ nữ bé nhỏ này dưới sự dạy dỗ của anh đã dần hiểu được mùi vị tình dục rồi, anh không hề bỏ sót hành động mà sát hai chân lại với nhau của cô.

Thẩm Nhã Hình nghe anh nói thế thì chỉ đành ngậm cực đại của anh vào miệng lần nữa, nghe theo chỉ thị của anh mà liếm láp nó, đầu lưỡi khẽ lướt qua đỉnh cực đại, thậm chí còn mở chiếc miệng nhỏ nhắn ra hết cỡ để cố gắng đem nửa phần thân còn lại của anh ăn vào miệng, nhưng của anh quá lớn mà miệng cô lại quá nhỏ, cố gắng cỡ nào cũng chỉ ngậm được thêm sâu một chút mà thôi, nhưng chỉ cần nhìn hình ảnh dâm dăng như thế thôi anh cũng đã cương cứng đến mức muốn nổ tung rồi.

Hai cánh môi anh đào đỏ thắm vì cố gắng phục vụ anh mà càng thêm kiều diễm, nước miếng vì không kịp nuốt xuống mà chảy xuống hai bên miệng, tạo thành những sợi chỉ bạc óng ánh.

Mạnh Dục Thành cuối đầu nhìn thấy cô không ngừng khép mở hai chân thì phì cười, anh đưa tay dò vào u cốc giữa hai chân cô thì sờ thấy một mảnh ướt đầm.

Thẩm Nhã Hình bị hành động đột ngột của anh dọa cho hết hồn, định ngẩng đầu nhìn anh thì lại bị anh dùng tay đè lại không cho rời khỏi, ngón tay anh vẫn không ngừng dao động tại nơi bí mật của cô.

“Ưm ưm...” Cô lắc đầu, hồng muốn kêu anh dừng lại, nhưng vì trong miệng vẫn còn cực đại của anh nên khiến anh càng thêm thoải mái.

Cô lắc mông qua lại để trốn tránh sự trêu chọc của anh, nhưng tay anh cứ như hình với bóng mà đeo bám theo mông cô, có làm như thế nào cũng không tránh thoát được, một tay khác của anh lại càng quá đáng hơn mà mò tới đỉnh nhon của cô khẽ kéo ra rồi vò nắn qua lại.

Thật quá đáng mà, cứ tiếp tục như vậy nữa cô sẽ chịu không nổi mất... Buồn bực không chỗ nào phát tiết nên Thẩm Nhã Hình chỉ đành càng dùng sức hơn mà hút chặt cực đại của anh, cứ như chỉ cần như thế thì sẽ giảm bớt được cảm giác nóng rực trong cơ thể vậy.

“Bảo bối, thật ngoan, em làm rất tốt.” Chiếc lưỡi nhỏ nhắn của cô rất thông minh mà cuốn lấy đỉnh đầu phân thân của anh, không hừng hút chắc vào, ngon tay ngọc ngà thì vịn lấy phần cực long mà cô không thể nhét vào miệng được, nhưng lại bị anh kéo qua vuốt ve hai chiếc túi ở hai bên.

Nhất định là có gì đó không đúng, trong miệng vẫn đang ngậm chặt anh, bên tai thì cứ không ngừng nghe lời khen ngợi

của anh, còn ngón tay của anh thì cứ không ngừng trêu đùa u cốc đầy mật dịch của cô, thế mà cô lại bắt đầu trở nên hưởng thụ, thậm chí còn cố gắng mở to miệng hơn nữa để có thể đem phân thân của anh nuốt vào nhiều hơn nữa.

Cô nâng mông ngọc lên, không tránh né nữa, mà ngược lại đi nghênh đón những ngón tay linh hoạt của anh, mỗi lần nhụy hoa sâu bên trong u cốc bị anh lướt qua thì cô sẽ phát ra tiếng ngâm êm tai, sau đó sẽ ngậm cực đại của anh chặt hơn nữa.

“Nào, đứng lên.”

Mạnh Dục Thành khàn khàn nói, có lẽ lần sau anh sẽ bộc phát ngay trong miệng cô, nhưng lần này anh vẫn còn có thứ muốn dạy cô nữa.

Thẩm Nhã Hình nâng đôi mắt long lanh lên nhìn anh với vẻ không hiểu những vẫn thuận theo lực kéo của anh mà đứng dậy, rồi lại bị anh chinh thành tư thế đứng tựa lưng vào người anh, “Làm gì vậy?” Cực đại của anh rất trực tiếp mà chống ngay mông cô khiến cô muốn làm lơ bỏ qua cũng không được.

Anh xoay đầu cô qua in một nụ hôn lên môi cô, sau đó ôm cô vào lòng, một tay nắm lấy một bên ngực cô, một tay khác thì tách cánh hoa của cô ra quét lấy nước dịch trét lên nụ hoa non mềm rồi bắt đầu lúc mạnh lúc nhẹ mà xoa nắn trêu chọc cô.

“Ưm...”

Cô bỗng chốc bị hành động ngang ngược bá đạo của anh chinh phục, ngay cả lời kháng nghị cũng chẳng thể nói nổi, hai chân mềm oặt đến nỗi chẳng thể đứng vững được nữa, cả người đều dựa hết hẳn lên người anh, cô không khống chế được mà ngâm ra tiếng rên yêu kiều.

“Thoải mái không?”

Anh liếm liếm vành tai của cô, cơ thể đã nhiều ngày không đụng chạm da thịt nay lại càng nhạy cảm hơn, dịch yêu của cô không chỉ thấm ướt cả bàn tay anh mà còn dọc theo đùi thon của cô mà chảy xuống, tạo thành những sợi chỉ bạc óng ánh.

“Bảo bối, mở mắt ra.”

Mạnh Dục Thành dụ dỗ cô, mong chờ nhìn xem phản ứng của cô sẽ là như thế nào, “Nhìn chỗ đó kìa.” Thẩm Nhã Hình bị anh dụ dỗ mở mắt nhìn về hướng mà anh chỉ.

Cô nhìn vào chiếc gương trước mặt, hình ảnh của họ hiện rõ lên trên đó, khuôn mặt cô đỏ ửng lên bởi tình dục, mang theo kiều mị hấp dẫn, hai tay anh thì đặt lên nơi nhô lên của cô, sao anh lại... “Em thật đẹp, lúc em nắn nỉ cầu xin anh trông càng dễ thương hơn nữa.” Anh như là chê không đủ kích thích vậy, tiếp tục nói những lời khen ngợi khiến cô đỏ mặt tía tai.

Rõ ràng là cô đang từ chối, rõ ràng là không muốn, nhưng lại vẫn nhìn chằm chằm vào gương để quan sát kỹ từng động tác mà anh đang đối xử với cô.

“Đừng.”

Thẩm Nhã Hình miệng thì từ chối, nhưng thân thể lại rất nghe lời, rất vui sướng mà nhận lấy sự trêu đùa của anh, thậm chí còn bắt đầu cảm nhận được khoái cảm tuyệt vời đang lan tỏa khắp người.

Mạnh Dục Thành lập tức cảm nhận được cơ thể bỗng nhiên căng cứng và co rút lại của cô, anh liền không chút lưu tình mà tăng tốc độ ngón tay.

“A...” Cô thở gấp mà đi lên cao trào với hành động của anh, “Chồng...” Cô run rẩy đứng trong lòng anh.

Thật xấu hổ quá, cô nhắm mắt lại để trốn tránh sự thật, cô không dám nhìn dáng vẻ phóng đảng của chính bản thân trong gương, nhưng cô biết, anh nhất định đang rất mãn nguyện khoái chí, bởi vì dục vọng mà anh đang chống lên mông cô đã đâm đến nỗi cô cảm thấy đau rồi.

Mạnh Dục Thành không cho cô quá nhiều thời gian để khôi phục lý trí, Thẩm Nhã Hình chỉ vừa mới trải qua đợt cao trào đó anh liền thở gấp nâng cao chân cô lên.

“Enh làm gì vậy?” Thẩm Nhã Hình xém nữa thì bị hành động thô lỗ của anh làm cho té xuống đất nên liền nhanh chóng vịn lấy tấm gương trước mặt để giữ thăng bằng.

“Anh xin lỗi.” Giọng nói của Mạnh Dục Thành khàn khàn không giống ngày thường, “Anh không chế không nổi nữa rồi, hy vọng sẽ không làm đau em.”

Kế hoạch chọc ghẹo cô có vẻ như không thuận lợi lắm, phản ứng của cô dễ thương hơn, gợi cảm hơn tưởng tượng của anh nhiều khiến cho anh không thể khống chế được dục vọng đang mong muốn được rong ruổi trong người cô nữa.

Cô như quả trái cây chín mọng đợi chờ anh tới hái vậy. Anh bắt lấy cái mông đang muốn chạy trốn của cô, hai tay xoa nắn thịt mông non mềm của cô, tay khê dùng lực tách mông cô ra, hoa cúc nhỏ màu hồng phần liền lộ ra ngoài, bởi vì sự trêu ghẹo lúc nãy mà giờ chỗ này của cô cũng ướt đầm một mình.

Thẩm Nhã Hình bị hành động của anh dọa cho hết hồn, cô vùng vẫy cầu xin, “Đừng như vậy nữa, chúng ta về phòng được...” chữ cuối cùng vẫn chưa kịp nói ra liền bị sự tiến vào không hề báo trước của anh làm cho nuốt trở vào họng.

Cảm giác bức ép từ hoa huyết truyền khắp người khiến cho cô ngay cả kêu cũng chẳng thành tiếng, chỉ có thể mở to cặp mắt long lanh nhìn anh, bị động mà nhận lấy mỗi một cái tiến vào yêu thương của anh.

Hoa huyết chưa được ngón tay làm rộng đang cố gắng đấu tranh vùng vẫy, bị gậy thịt to lớn chèn ép nên đành phải run rẩy mà mở rộng ra.

“Ưm... ưm...”

Cũng không phải là đau lắm nhưng lại có cảm giác như bị một cây gậy sắt nóng hổi xuyên xỏ qua lại vậy, gậy thịt của anh cương cứng hơn bất kỳ lần nào trước đó, ngay cả bàn tay mà anh đang kiềm lấy eo cô cũng nóng hổi như lửa.

Nhìn cực đại của mình từng chút từng chút một bị nơi giữa hai đùi cô nuốt lấy, cảm nhận được bức tường thịt bên trong cô vì bị anh chèn ép mà phải thoi thóp mở rộng hết cỡ, anh khê gầm nhẹ một tiếng rồi trực tiếp đâm sâu vào bên trong, chưa đợi cô kịp thích ứng liền nhanh chóng lấy ra rồi đẩy vào.

“Đừng mà, chậm một chút, a...”

Thẩm Nhã Hình cố hết sức bắt lấy gương trơn láng phía trước mặt, cô bị sự mãnh liệt của Mạnh Dục Thành thúc đẩy đến mức đứng không nổi, nhưng Mạnh Dục Thành đã bị dục vọng khống chế sao có thể nghe thấy được tiếng cầu xin của cô cơ chứ, anh chỉ lo nắm chặt eo cô để cô có thể dễ dàng hơn mà nhận lấy sự va chạm từ anh.

Cô muốn vùng vẫy, muốn hét lớn, nhưng thân thể lại bị sự xâm chiếm điên cuồng của anh mang đến một đợt cao trào mới, tại sao, rõ ràng là một tư thế khó chịu như vậy... Dịch thể theo động tác của Mạnh Dục Thành mà từ từ trào ra ngoài, chảy dọc theo đùi của cô xuống đến bắp chân thậm chí ngay cả mặt sàn cũng có, Mạnh Dục Thành bỗng nhiên thả chậm tốc độ, dao động qua lại tứ phương tám hướng như là đang

muốn tìm kiếm thứ gì đó vậy, “Ồ?” Thẩm Nhã Hình tạm thời thở phào được một cái, ngược nhìn anh qua gương.

“Hình như là ở gần đây...” Mạnh Dục Thành như đang tự nói với bản thân, mà cũng hình như đang nói với cô.

“Cái gì?”

Vật cứng rắn vẫn đang trong người cô khẽ lướt qua một chỗ nào đó, Thẩm Nhã Hình liền kêu lên ‘á’ một tiếng thật lớn. Hoa huyết chịu đủ sự chà đạp lại càng thít chặt hơn nữa, gắt gao cắn lấy cực đại của anh.

“Đúng thế, bảo bối, đây chính là điểm nhạy cảm của em.”

Mạnh Dục Thành vừa thở gấp vừa nói bên tai cô, nhưng không đợi câu trả lời của cô mà chỉ lập tức nhắm vào nơi đó mà bắt đầu dùng sức xuyên xỏ.

Khoái cảm kinh người lập tức khiến cô đầu hàng, cô ngay cả sức lực để chống đối cũng không còn, vì để tìm kiếm được nhiều hơn cảm giác vui vẻ, cô thậm chí còn lắc mông để anh đi vào sâu hơn nữa, dễ dàng hơn nữa và có thể đụng chạm mạnh hơn nữa.

11. Chương 11

Thẩm Nhã Hình bị hành động của anh dọa cho hết hồn, cô vùng vẫy cầu xin, “Đừng như vậy mà, chúng ta về phòng được ...” chữ cuối cùng vẫn chưa kịp nói ra liền bị sự tiến vào không hề báo trước của anh làm cho nuốt trở vào họng.

Cảm giác bức ép từ hoa huyết truyền khắp người khiến cho

Thư kí hợp ý 10.5

cô ngay cả kêu cũng chẳng thành tiếng, chỉ có thể mở to cặp mắt long lanh nhìn anh, bị động mà nhận lấy mỗi một cái tiến vào yêu thương của anh.

Hoa huyết chưa được ngón tay làm rộng đang cố gắng đấu tranh vùng vẫy, bị gậy thịt to lớn chèn ép nên đành phải run rẩy mà mở rộng ra.

“Ừm..... ừm.....”

Cũng không phải là đau lắm nhưng lại có cảm giác như bị một cây gậy sắt nóng hổi xuyên xỏ qua lại vậy, gậy thịt của anh cương cứng hơn bất kì lần nào trước đó, ngay cả bàn tay mà anh đang kiềm lấy eo cô cũng nóng hổi như lửa.

Nhìn cực đại của mình từng chút từng chút một bị nơi giữa hai đùi cô nuốt lấy, cảm nhận được bức tường thịt bên trong cô vì bị anh chèn ép mà phải thoi thóp mở rộng hết cỡ, anh khẽ gầm nhẹ một tiếng rồi trực tiếp đâm sâu vào bên trong, chưa đợi cô kịp thích ứng liền nhanh chóng lấy ra rồi đẩy vào.

“Đừng mà, chậm một chút, a.....”

Thẩm Nhã Hình cố hết sức bắt lấy mặt gương tròn lảng phía trước mặt, cô bị sự mãnh liệt của Mạnh Dục Thành thúc đẩy đến mức đứng không nổi, nhưng Mạnh Dục Thành đã bị dục vọng khống chế sao có thể nghe thấy được tiếng cầu xin của cô cơ chứ, anh chỉ lo nắm chặt eo cô để cô có thể dễ dàng hơn mà nhận lấy sự va chạm từ anh.

Cô muốn vùng vẫy, muốn hét lớn, nhưng thân thể lại bị sự xâm chiếm điên cuồng của anh mang đến một đợt cao trào mới, tại sao, rõ ràng là một tư thế khó chịu như vậy..... Dịch thể theo động tác của Mạnh Dục Thành mà từ từ trào ra ngoài, chảy dọc theo đùi của cô xuống đến bắp chân thậm chí ngay cả mặt sàn cũng có, Mạnh Dục Thành bỗng nhiên thả chậm tốc độ, dao động qua lại tứ phương tám hướng như là đang muốn tìm kiếm thứ gì đó vậy, “Ồ?” Thẩm Nhã Hình tạm thời thở phào được một cái, ngược nhìn anh qua gương.

“Hình như là ở gần đây.....” Mạnh Dục Thành như đang tự nói với bản thân, mà cũng hình như đang nói với cô.

“Cái gì?”

Vật cứng rắn vẫn đang trong người cô khẽ lướt qua một chỗ nào đó, Thẩm Nhã Hình liền kêu lên “á” một tiếng thật lớn. Hoa huyết chịu đủ mọi sự chà đạp lại càng thít chặt hơn nữa, gắt gao cắn lấy cực đại của anh.

“Đúng thế, bảo bối, đây chính là điểm nhạy cảm của em.”

Mạnh Dục Thành vừa thở gấp vừa nói bên tai cô, nhưng không đợi câu trả lời của cô mà chỉ lập tức nhắm vào nơi đó mà bắt đầu dùng sức xuyên xỏ.

Khoái cảm kinh người lập tức khiến cô đầu hàng, cô ngay cả sức lực để chống đối cũng không còn, vì để tìm kiếm được nhiều cảm giác vui vẻ hơn, cô thậm chí còn lắc mông để anh có thể đi vào sâu hơn nữa, dễ dàng hơn nữa và có thể đụng chạm mạnh hơn nữa.

“Bảo bối của anh, em thật tuyệt.”

Anh biết cô đã hoàn toàn rơi vào bẫy tình rồi, Mạnh Dục Thành bắt đầu làm càn mà va chạm bên trong cơ thể cô, thậm chí còn dùng sức mà xoa nắn mông cô, ngón tay cũng đưa đến thân trước của cô mà không ngừng trêu chọc cánh hoa.

“Á a.....”

Thẩm Nhã Hình không chịu nổi kích thích như thế, cô chỉ có thể thút thít khóc mà đạt đến cao trào, cả người đều mềm oặt xuống, không thể đứng được nữa, cô tưởng Mạnh Dục Thành sẽ tha cho cô, nhưng người đàn ông đang bị dục hỏa thiêu đốt thì sao mà có thể dễ dàng tha cho cô như vậy chứ.

Cây gậy thịt nóng hổi vẫn chưa hề có dấu hiệu mềm xuống tí nào, Mạnh Dục Thành dứt khoát xoay người cô lại, để cô dựa vào tường, dùng tư thế mặt đối mặt với anh mà tiếp tục cuồng dã xâm chiếm.

Cảm giác mát lạnh từ phía sau khiến Thẩm Nhã Hình cảm nhận được sức nóng của người mình, cô lại lần nữa bị Mạnh Dục Thành dẫn dắt vào bể tình sâu rộng, bức tường thịt sau cao trào thít chặt lại càng mang đến nhiều khoái cảm mãnh liệt hơn cho anh, khiến anh lại càng dùng sức mà rong ruổi trong người cô, cố gắng đưa gậy thịt vào sâu hơn nữa.

Thẩm Nhã Hình vòng tay ôm cổ anh, trầm luân vào sự xuyên xỏ của anh, tư thế này khiến cô cảm thấy thật vô lực, ngoại trừ bám chặt vào người anh thì cô không còn thứ khác để dựa giẫm nữa.

“Chồng à, nhanh một chút....” Cô vút bỏ vẻ rụt rè thường ngày, khóc lóc cầu xin anh cho cô nhiều hơn nữa, khoái cảm mãnh liệt đang dần ập tới, cô lại bắt đầu co rút mạnh lần nữa.

Cảm nhận được cô sắp đạt được đến cao trào, anh liền tăng tốc độ ra vào bên trong cô, “Bảo bối, mình cùng lên cao trào nhé.” Cô cắn anh thật chặt, cắn đến mức anh sắp không thể nhúc nhích được luôn rồi, anh thô bạo mà đưa thẳng vào bên trong một lần cuối cùng khiến Thẩm Nhã Hình chịu không nổi nữa “A.... không được rồi....”

Cô hét lên, cơ thể không ngừng run rẩy rồi đạt đến cao trào, anh cũng gầm nhẹ một tiếng rồi bạo phát ngay bên trong cô.

“Anh thật xấu.” Cơ thể Thẩm Nhã Hình vẫn không ngừng run rẩy trong lòng anh, cô đang xấu hổ bởi hành động điên cuồng lúc này.

“Em không thích sao?”

Khoái cảm kinh người lập tức khiến cô đầu hàng, cô ngay cả sức lực để chống đối cũng không còn, vì để tìm kiếm được nhiều cảm giác vui vẻ hơn, cô thậm chí còn lắc mông để anh có thể đi vào sâu hơn nữa, dễ dàng hơn nữa và có thể đụng chạm mạnh hơn nữa.

“Bảo bối của anh, em thật tuyệt.”

Anh biết cô đã hoàn toàn rơi vào bẫy tình rồi, Mạnh Dục Thành bắt đầu làm càn mà va chạm bên trong cơ thể cô, thậm chí còn dùng sức mà xoa nắn mông cô, ngón tay cũng đưa đến thân trước của cô mà không ngừng trêu chọc cánh hoa.

“À a...”

Thẩm Nhã Hình không chịu nổi kích thích như thế, cô chỉ có thể thút thút khóc mà đạt đến cao trào, cả người đều mềm oặt xuống, không thể đứng được nữa, cô tưởng Mạnh Dục Thành sẽ tha cho cô, nhưng người đàn ông bị dục hỏa thù đốt thì sao mà có thể dễ dàng tha cho cô như vậy chứ.

Cây gậy thịt nóng hổi vẫn chưa hề có dấu hiệu mềm xuống tí nào, Mạnh Dục Thành dứt khóa xoay người cô lại, để cô dựa vào tường, dùng tư thế mặt đối mặt với anh mà tiếp tục cuồng dã xâm chiếm.

Cảm giác mát lạnh từ phía sau khiến Thẩm Nhã Hình cảm nhận được sức nóng của người mình, cô lại lần nữa bị Mạnh Dục Thành dẫn dắt vào bể tình sâu rộng, bức tường thịt sau cao trào thít chặt lại ngăn trở sự xâm nhập của Mạnh Dục Thành, nhưng lại càng mang đến nhiều khoái cảm mãnh liệt hơn cho anh, khiến anh lại càng dùng sức mà rong ruổi trong người cô, cố gắng đưa gậy thịt vào sâu hơn nữa.

Thẩm Nhã Hình vòng tay ôm cổ anh, trầm luân vào sự xuyên xỏ của anh, tư thế này khiến cô cảm thấy thật vô lực, ngoại trừ bám chặt vào người anh thì cô không còn thứ khác để dựa dẫm nữa.

“Chồng à, nhanh một chút...” Cô vút bỏ vẻ rụt rè thường ngày, khóc lóc cầu xin anh cho cô nhiều hơn nữa, khoái cảm mãnh liệt đang dần ập tới, cô lại bắt đầu co rút mạnh lần nữa.

Cảm nhận được cô sắp đạt được đến cao trào, anh liền tăng tốc độ ra vào bên trong cô, “Bảo bối, mình cùng lên cao trào nhé.” Cô cắn anh thật chặt, cắn đến mức anh sắp không thể nhúc nhích được luôn rồi, anh thô bạo mà đưa thẳng vào bên trong một lần cuối khiến Thẩm Nhã Hình chịu không nổi nữa “A... không được rồi...”

Cô hét lên, cơ thể không ngừng run rẩy rồi đạt đến cao trào, anh cũng gầm nhẹ một tiếng rồi bạo phát ngay bên trong cô.

“Anh thật xấu.” Cơ thể Thẩm Nhã Hình vẫn không ngừng run rẩy trong lòng anh, cô đang xấu hổ bởi hành động điên cuồng lúc này.

“Em không thích sao?”

Gậy thịt của anh vẫn đang nằm bên trong cơ thể cô, bởi vì bộ dạng meo meo như mèo của cô mà nó lại bắt đầu có xu hướng trở nên cương cứng. Thẩm Nhã Hình bị sức lực vô biên của anh dọa cho hết hồn, “Em quả thật không còn hơi sức nữa rồi...”

“Không sao, chúng mình có thể về phòng.” Mạnh Dục Thành cười khê rồi ôm cô lên một cách dễ dàng.

“Buông em xuống đi, cái đó vẫn còn ở bên trong nữa đó...” Thẩm Nhã Hình không dám nhúc nhích lung tung, cô chỉ có thể ôm chặt anh như con gấu Koala vậy, cơ thể không ngừng theo từng bước chân của anh mà ma sát lên dục vọng còn nằm sâu bên trong.

“Ồ... anh hư quá... em không muốn đâu...” Anh dùng tư thế vẫn đang kết hợp của hai người mà đặt cô lên chiếc giường lớn trong phòng rồi thừa cơ mà một cái thật mạnh thật sâu vào bên trong.

Cô tức đến mức dùng tay đẩy anh ra, ánh sáng lấp lánh trên ngón áp út thu hút được ánh nhìn của anh, anh kéo tay cô đặt một nụ hôn lên đó, “Nhã Hình, anh yêu em.” Khốn kiếp, có ai tỏ tình bằng cái loại tư thế này cơ chứ.

“Nhã Hình, em đang làm gì thế, còn không mau chóng thay đồ nữa thì sẽ không kịp cho hôn lễ đó.” Bạch Uyển Minh đi khắp nơi mà cũng chẳng thể kiếm được cô dâu của ngày hôm nay, cuối cùng khó khăn lắm mới phát hiện có một dáng người nhỏ nhắn trốn ở góc khuất phía trong. Lúc này cô đang dùng tư thế co người lại thành một cục tròn vo, dùng dáng vẻ rất tội nghiệp mà ngồi trên sofa.

Mạnh Dục Thành vì muốn cho người yêu một hôn lễ hoàn mỹ mà cố ý thuê trọn cả một khách sạn lớn lẫn ngọn núi nhỏ phía sau, rồi dùng ruy băng và bóng bay cùng với một lượng hoa tươi không hề ít để trang trí khiến ới một vị khách khi đến đây đều phải cảm khái không thôi.

Nhưng nhân vật chính của buổi lễ, cũng chính là cô dâu Thẩm Nhã Hình lại mang vẻ mặt buồn bực đứng đó khiến Bạch Uyển

Minh không thể hiểu nổi, “Sao thế? Cảm thấy không khỏe sao?”

“Chị Uyển Minh, em sợ...” Thẩm Nhã Hinh chu mỏ, bên ngoài nhiều người như vậy quả thật là đã dọa sợ cô rồi.

“Có gì đáng sợ chớ chứ? Chẳng phải đều là mỗi người hai con mắt một chiếc mũi thôi sao? Mau đi thôi, còn ngồi nữa thì sẽ không kịp thời gian hay áo cưới và trang điểm mất, đợi Y Lâm đích thân đến tóm em thì chị cũng chẳng thể cứu nổi đâu.” Bạch Uyển Minh đưa tay kéo cô, dù cho sức lực của Bạch Uyển Minh chẳng hề kém, nhưng muốn kéo nổi một cô gái đang nhõng nhẽo quả thật là cũng có chút khó khăn.

“Nhã Hinh?” Mạnh Dục Thành nghe thấy tiếng nói chuyện của hai người thì đi qua đây, “Y Lâm cứ la làng lên là chị dâu mất tích rồi, đòi anh đi kiếm người về.” Thấy cô vẫn đang bận trên người chiếc váy trắng bình thường thì Mạnh Dục Thành vừa tức vừa mắc cười, “Em định mặc chiếc váy này để cùng bước trên thảm đỏ với anh sao?” Thẩm Nhã Hinh ngơ ngác nhìn người đàn ông trước mắt, rồi bỗng nhiên nói: “Anh thật là đẹp trai!”

Không phải là nịnh bợ gì, nhưng bộ âu phục được chính tay Khang Thái, nhà thiết kế nổi tiếng người Pháp thiết kế rất tinh xảo mà làm hiện lên từng đường nét cơ thể hoàn mỹ của anh, nhìn cứ như người mẫu vậy.

Bạch Uyển Minh lắc đầu nói với vẻ bất đắc dĩ: “Giao cho anh đây, tôi đi giúp bác gái tiếp đãi khách quý đây.” Hết thuốc chữa rồi, cô không muốn đứng đó làm bóng đèn chướng mắt đâu, để Mạnh Dục Thành tự giải quyết cô dâu của anh vậy.

“Sao em còn không thay áo cưới nữa?” Mạnh Dục Thành dựa vào lưng ghế sofa nhìn cô, đưa tay chỉnh lại tóc mái bị rối của cô.

“Em sợ, bên ngoài có quá nhiều người lạ, lỡ em bị mất mặt thì làm sao đây? Lỡ em dẫm phải tà váy thì sao đây? Lỡ... nói chung nếu có chuyện gì không hay xảy ra thì sao?!” Lo lắng cả nửa ngày giờ rốt cuộc cũng có thể bộc phát, cũng tại anh cả, tự nhiên đòi làm cái gì mà hôn lễ thế kỷ chứ.

Một ngón tay mát lạnh đặt lên môi cô, Mạnh Dục Thành nói với vẻ như là uy hiếp mà cũng như là dụ dỗ: “Còn nói thêm một cái ‘lỡ’ nào nữa thì anh sẽ bịt nói lại đấy.”

“Nhưng...” Thẩm Nhã Hinh không cam tâm mà đổi cách nói khác: “Nếu như có chuyện ngoài ý muốn thì sao? Tại sao lại nhất định phải kết hôn trước mặt nhiều người như vậy chứ? Em quả thật cảm thấy rất sợ.”

“Bởi vì cả một đời người, anh chỉ có thể kết hôn một lần duy nhất, chỉ có thể ôm cô dâu một lần duy nhất và cũng chỉ đeo nhẫn cưới ột người duy nhất, nên anh muốn cả thế giới đều phải ghi nhớ hôn lễ này, em hiểu chứ?” Nụ hôn bá đạo cùng với mong muốn chiếm hữu của anh khiến Thẩm Nhã Hinh không còn gì để nói, cô lại càng cảm động hơn bởi ý tỏ tình bên trong lời nói của anh, có lẽ đây chính là phiên bản ‘Anh mãi mãi chỉ yêu mình em’ của Mạnh Dục Thành chẳng. Người đàn ông không biết nói lời ngon tiếng ngọt này luôn dùng phương thức riêng của anh để mà yêu thương cô.

“Dục Thành.”

“Hử?”

“Em rất yêu anh.”

Cô chủ động chồm qua đặt lên môi anh một nụ hôn, mọi cảm giác lo sợ đều vì một câu nói của anh mà tan biến, “Thẩm Nhã Hinh mỉm cười vẫy tay, “Em đi thay lễ phục đây, anh phải đợi đến lúc hôn lễ bắt đầu mới được nhìn thấy em rồi.” Tuy rằng không quan tâm gì nhiều đến những tập tục hôn lễ phức tạp, nhưng Thẩm Nhã Hinh vẫn muốn để dành sự bất ngờ này cho hôn lễ chính thức.

Áo cưới của Thẩm Nhã Hinh cũng do chính tay Khang Thái thiết kế, anh rất dụng tâm mà thiết kế bằng nhiều nguyên tố kiểu Trung Hoa, và con báo mặt đến tận lúc này, ngay cả cô dâu cũng chưa từng nhìn qua, chỉ biết màu chủ đạo của nó là màu đỏ mà thôi.

Cho đến khi nhìn thấy cô dâu xinh đẹp trên thảm đỏ thì Mạnh Dục Thành mới lần đầu tiên cảm thấy khâm phục thiết kế của Khang Thái, lúc trước anh còn đang tò mò không hiểu tại sao trên bề mặt thảm đỏ lại phải phủ thêm một lớp hoa bách hợp trắng, thì ra là để làm nổi bật chiếc áo cưới diễm lệ này.

Chiếc áo cưới này thuộc kiểu dáng đuôi cá, nửa trên là kết hợp giữa vải lụa cùng vải lưới mỏng, rất khéo léo mà khoe được bờ vai ngọc ngà của Thẩm Nhã Hinh, nửa dưới thì là kiểu đuôi cá bắt đầu xòe ra từ nửa đùi,

trên nền lụa mỏng màu đỏ nhạt dính đầy hạt pha lê lấp lánh theo từng bước chân của cô.

Thẩm Nhã Hình được cha cô dẫn vào hội trường, từng bước tiến đến người đàn ông mà cô yêu say đắm, mọi thứ mà cô lo lắng đều không có xảy ra, cô cuối cùng cũng đã đến trước mặt anh.

Cô tưởng rằng mình sẽ khấn trương đến mức quên cả hô hấp, nhưng dưới ánh mắt sủng nịch của anh, cô chỉ có thể nhìn thấy mỗi anh, mọi thứ xung quanh đều không quan trọng nữa, anh và cô, chỉ đợi cùng tuyên bố với cả thế giới: “Tôi đồng ý.”

— Toàn văn hoàn —

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thu-ky-hop-y-cua-tong-giam-doc>